

บทที่ 10

สหรัฐอเมริกา : ภูมิภาคภูมิศาสตร์

จุดประสงค์

เมื่อเรียนจบหนึ้นแล้ว นักศึกษาสามารถ

1. ระบุชื่อภูมิภาคภูมิศาสตร์ในพื้นที่ของสหรัฐอเมริกาตระวันออกและสหรัฐอเมริกาตระวันตกได้อย่างน้อยพื้นที่ละ 1 ภูมิภาค พร้อมกับกำหนดขอบเขตได้ด้วย
2. อธิบายภูมิภาคซึ่งนำรายได้จากการเกษตรมาสู่ประเทศเป็นส่วนใหญ่อย่างน้อย 1 ภูมิภาค ทั้งทางด้านเกษตรและเศรษฐกิจ
3. อธิบายภูมิภาคที่จัดว่าเป็นแหล่งอุตสาหกรรมหนาแน่นที่สุดในสหรัฐอเมริกาพร้อมกับเหตุผลทางกายภาพประกอน
4. อธิบายเปรียบเทียบลักษณะทางกายภาพของภูมิภาคต่าง ๆ ได้อย่างน้อย 5. อธิบายเปรียบเทียบลักษณะทางเศรษฐกิจที่สำคัญของภูมิภาคต่าง ๆ ได้โดยอ้างเหตุผลทางกายภาพประกอน

ສຫວັນອາມເມົາຕະວັນອອກ

ໄດ້ແກ່ພື້ນທີ່ນັບແຕ່ເຊີງເຂົ້າຮອກກີ່ມາທາງຕະວັນອອກຈົດໝາຍຜ້ຳແວຕແລນຕິກປະກອນ
ໄປດ້ວຍ 37 ຮັບຮັບຄຸນພື້ນທີ່ປະມານ 4 ໃນ 5 ຂອງເນື້ອທີ່ທັງໝົດຂອງປະເທດ ເມື່ອພິຈາລາ
ພື້ນທີ່ກວ້າງໃໝ່ແລ້ວສາມາດຄະກຳໜັດເປັນກຸມືກາດໄດ້ 5 ກຸມືກາດ ຄືອ

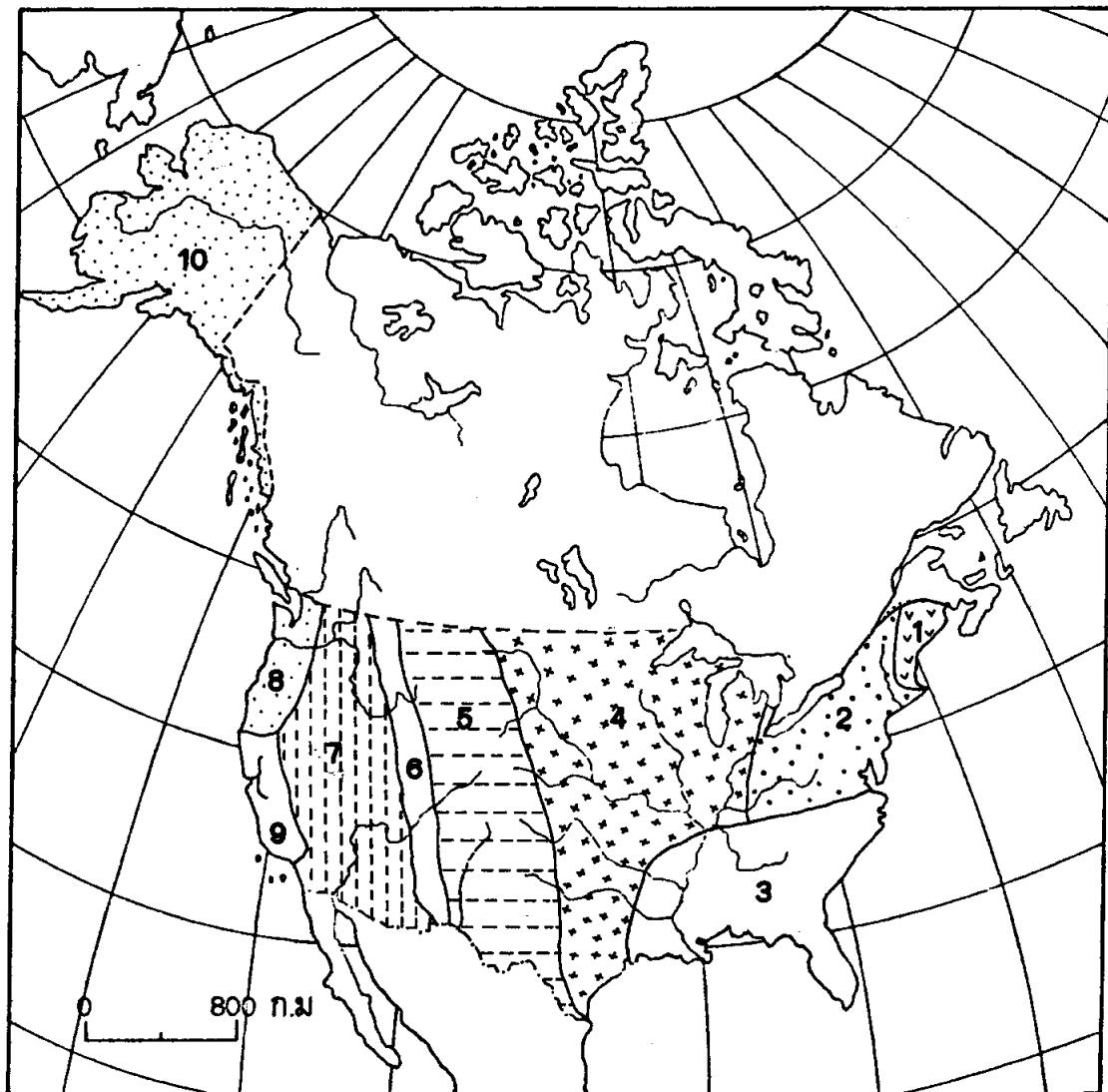
ກຸມືກາດ ຕະວັນອອກເນື່ອງເໜືອ

ກຸມືກາດ ອຸຕສາຫກຮົມຕະວັນອອກເນື່ອງເໜືອ

ກຸມືກາດ ຕະວັນອອກເນື່ອງເໜືອໄດ້

ກຸມືກາດ ພື້ນທີ່ຮ່າບກາຄກລາງແລະແພຣີ

ກຸມືກາດ ພື້ນທີ່ຮ່າບສູງ

ภูมิภาคภูมิศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา

1 ตะวันออกเฉียงเหนือ หรือนิวอิงแลนด์	7 ที่ราบสูงหัวใจเข้าและเย่งแม่น้ำ
2 อุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือ	8 ชายฝั่งแปซิฟิกตะวันตกเฉียงเหนือ
3 ตะวันออกเฉียงใต้	9 ชายฝั่งแปซิฟิกตะวันตกเฉียงใต้
4 พื้นที่ราบภาคกลางและแพร์รี	10 อะแลสกา
5 พื้นที่ราบสูง	11 ชาวaway
6 เทือกเขาร็อกกี้	

ภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (Northeast) หรือนิวอิงแลนด์ (New England)

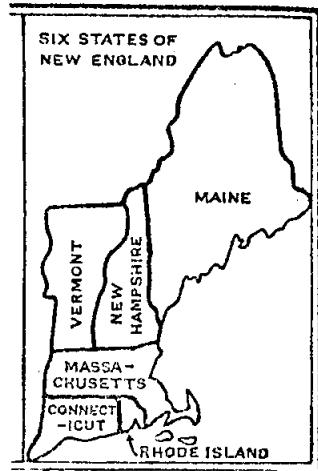
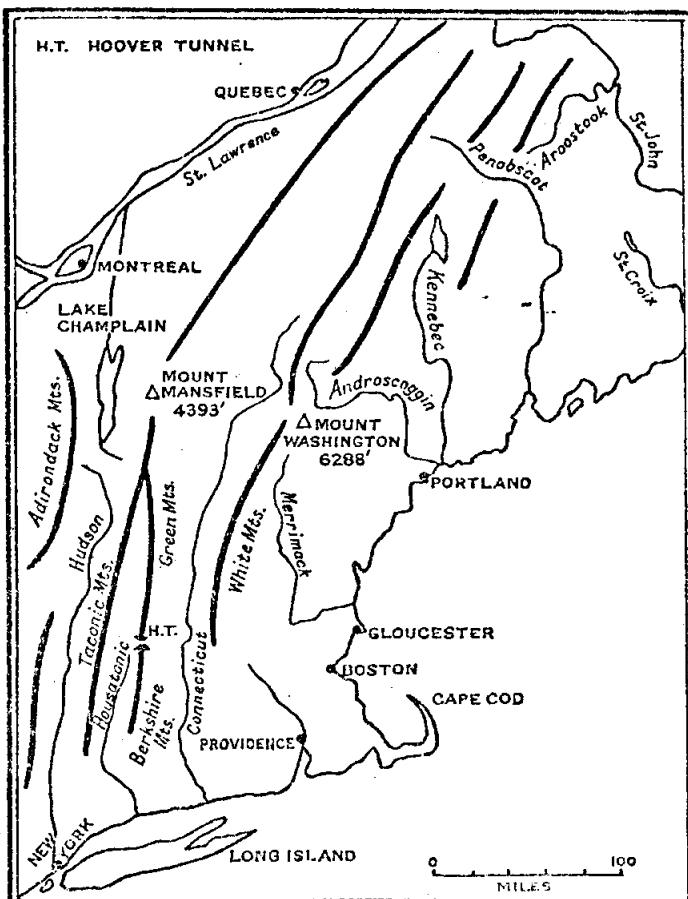
เป็นภูมิภาคที่มีเมืองโรงเรียนต่าง ๆ ชุมชนอยู่แล้วบังคับการค้าระหว่างประเทศอีก ในขณะเดียวกันยังเป็นแหล่งเตือนความจำชนรุ่นหลังในทางประวัติศาสตร์อเมริกัน ว่าเป็นสถานที่ที่ได้พยายามต่อสู้เพื่ออิสรภาพ และในพื้นที่ภูมิภาคนี้เองที่ชาวผิวขาวได้มีการติดต่อกับชาติพันธุ์อินเดียนแดงเป็นครั้งแรก ทำให้เกิดการรุกรักรัฐพันธุ์ชัยชนะ ซึ่งไม่เพียงแต่อำนาจผลอย่างใหญ่หลวงต่อการเพาะปลูกในทวีปอเมริกาเหนือเท่านั้น แต่ยังมีผลกระทบต่อดินแดนในทวีปยุโรปและส่วนอื่น ๆ ของโลกอีกด้วย พืชชัยชนะหลัก ได้แก่ ข้าวโพด (Maize) ซึ่งยังคงเรียกวันในทวีปอเมริกาเหนือตามคำย่อของชื่อตามภาษาอินเดียนแดงอยู่จนปัจจุบัน

บรรดาชื่อสถานที่ต่าง ๆ แสดงให้เห็นถึงภูมิลำเนาเดิมของผู้ตั้งถิ่นฐานในระยะเริ่มแรก เช่น ชื่อ แมนเชสเตอร์ (Manchester) ชาตตัม (Chatham) เบอร์ลิน (Berlin) มองเปเลียร์ (Mont Pelier) นิวบริตเทน (New Britain) ซึ่งชี้ให้เห็นถึงการอพยพข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกของกลุ่มชนต่าง ๆ

ภูมิภาคนี้มีเนื้อที่ประมาณ 66,500 ตารางไมล์ โดยรวมเอาไว้ต่าง ๆ ทางตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกาตามชายฝั่งแอตแลนติก 6 รัฐ คือ คอนเนคติกัต, โรดไอแลนด์, แมสซาชูเซตส์, เมน, นิวแฮมป์เชียร์ และเวอร์蒙ต มีประชากรส่วนใหญ่ออาศัยอยู่ทางใต้ ริมมหาสมุทรแอตแลนติก รัฐคอนเนคติกัตและแมสซาชูเซตส์ มีประชากรอยู่ถึง 3 ใน 4 ของประชากรทั้งหมดในภูมิภาคนี้ ความหนาแน่นของประชากรจะลดลงเมื่อขึ้นไปทางเหนือและลึกเข้าไปในดินแดนตอนในที่ห่างไกลจากฝั่งมหาสมุทร เมืองใหญ่ที่มีประชากรอาศัยอยู่มาก ได้แก่ บอสตัน (Boston, Mass.) โพรวิเดนซ์ (Providence, R.I.) ฮาร์ตฟอร์ด (Hartford, Conn.) เป็นต้น

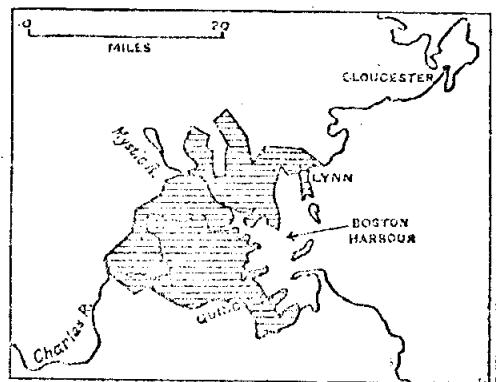
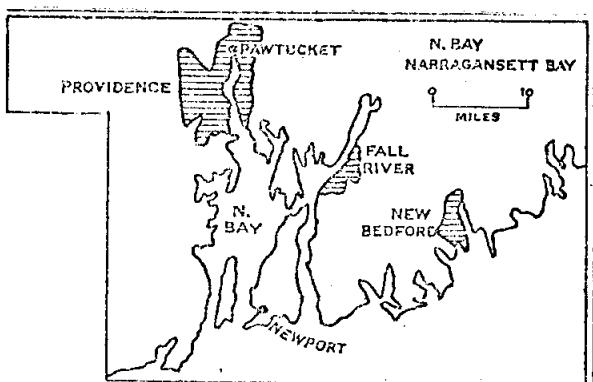
พื้นที่ส่วนใหญ่ในภูมิภาคนี้เป็นที่สูง บางแห่งสูงเกินกว่า 6,000 ฟุต เช่นภูเขาไวท์ (White) ในรัฐนิวแฮมป์เชียร์ การจับตัวเป็นราษฎรน้ำแข็งทำให้เกิดรอยแยกของผิวพื้นภูมิประเทศซึ่งจะพบเป็นแนวจากเหนือมาใต้ ทำให้เป็นเครื่องกีดขวางการคมนาคมขนส่ง นอกจากนี้พื้นที่ยังมีร่องรอยของการแปรสภาพธรณีแข็ง มีลักษณะขรุขระ ประกอบไปด้วยที่ราบดินหินคละราษฎรน้ำแข็ง หุบเขา ทะเลสาบ และที่ราบลุ่ม ภูมิอากาศในบริเวณนี้จัดอยู่ในประเภทชั้นภาคพื้นทวีปที่มีฤดูร้อนสั้น พื้นที่มากกว่าครึ่งหนึ่งเป็นป่าไม้ และน้อยกว่า 1 ใน 4 ที่สามารถใช้ในการเกษตรได้ ประมาณ 10% ของพื้นที่เกษตรนี้ใช้เป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์

ลักษณะทางเศรษฐกิจของชาวนิวอิงแลนด์อยู่ในขั้นพัฒนาแล้ว ซึ่งถ้าพิจารณาให้ดี จะเห็นว่าขึ้นอยู่กับรูปแบบของการตั้งถิ่นฐานแต่เดิม อันริมมาจากพากพิลigrim ฟาร์ว์

รูป 10.1 : นิวอิงแลนด์

รูป 10.2 : ภูมิประเทศ

รูป 10.3 : เมืองสำคัญ

รูป 10.4 : ทิศเมืองบอสตัน

(Pilgrim Father) ซึ่งเป็นพากที่ถูกขับไล่มาจากการวัดในอังกฤษ การต่อสู้ระหว่างคริสตศาสนานิกายโปรเตสแตนท์และนิกายคาಥอลิก ได้พัวพันกับความสัมพันธ์ทางการเมืองระหว่างอังกฤษกับสเปน และระหว่างราชบัลลังก์อังกฤษกับราชวงศ์สจวต ทำให้พากพิลกริม พาเรอร์ ซึ่งเป็นฝ่ายนับถือศาสนานิกายโปรเตสแตนท์ต้องออกไปแสวงหาที่อยู่ใหม่ ซึ่งพากเข้าห่วงว่าจะต้องเป็นสถานที่ที่เขาจะได้ปฏิบัติตามนิกายความเชื่อถือของเข้าได้ บรรดาพื้นที่ชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกตอนใต้ มีชาวอาณานิคมและชาวไร่เข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่แล้ว ตอนกลางก็มีพากอินเดียนเดงอยู่ แถบลุ่มแม่น้ำเซนต์โลเรนซ์ มีพากฝรั่งเศสจับจองอยู่ คงเหลือว่างแต่ชายฝั่งนิวอิงแลนด์ ซึ่ง ณ ที่นั่นบรรดาopathologists และผู้สืบทอดสายเจียงได้อพยพไปตั้งถิ่นอยู่ มีประชากรผิวขาวอยู่ในบรรดาอาณานิคมแอตแลนติก ประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนประชากรทั้งหมด ในปี ค.ศ. 1640 และมีเพียง 40% ในปี ค.ศ. 1750 ในปี ค.ศ. 1770 เมื่อผู้อพยพตั้งถิ่นฐานเข้าไปถึงแนวเขตพื้นที่แอปเปิลเชียน จำนวนประชากรในภูมิภาคนี้ก็คงมีเพียง 1 ใน 4 ของจำนวนประชากรทั้งหมดในพื้นที่ซึ่งจะได้กลายเป็นสหรัฐในเวลาใกล้ ๆ ต่อไปนั้น และหลังจากนั้นก็มีประชากรเพิ่มขึ้นถึง 40 เท่า จากจำนวนในปี ค.ศ. 1640 ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่าครึ่งล้านคน

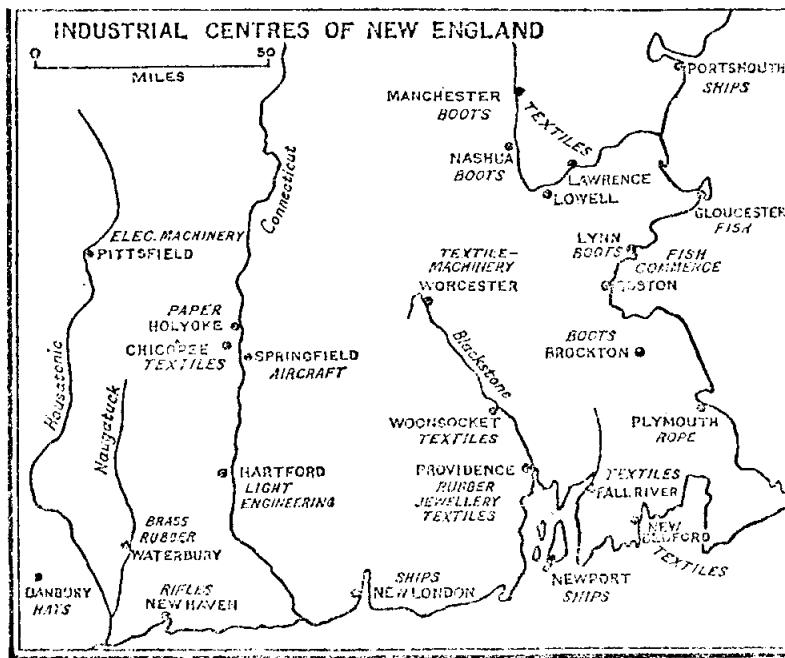
สิ่งที่ส่งผลให้มีการจัดตั้งถิ่นฐานขึ้นอย่างมั่นคงในนิวอิงแลนด์ ควรจะถือว่าส่วนใหญ่ ได้จากทัศนคติในการสังคมและทางศาสนาของผู้เข้าตั้งถิ่นฐาน แม้ว่าผลลัพธ์จากทัศนคติดังกล่าวจะไม่อาจวัดสอบได้ แต่การคาดหวังและการยอมรับในความเข้มงวด ความขาดแคลน และความยากลำบาก นับเป็นพื้นฐานของความยึดถือที่ผิดแฝงไปจากผู้อื่นในยุคหนึ่ง ตามรูปลักษณะส่วนใหญ่แล้ว ศาสนาในนิวอิงแลนด์ในยุคหนึ่งเป็นความเชื่อบริสุทธิ์ทางด้านสร้างสรรค์ ซึ่งส่งเสริมความตระหนึ่นเหนี่ยวแน่น ความตั้งใจเด็ดเดี่ยวและความทุนทานต่อความยากลำบาก ซึ่งจะปฏิเสธไม่ได้เลย ว่าเหล่านี้ช่วยให้ชาวอาณานิคมนิวอิงแลนด์สามารถทนต่อความยากแค้นและความเย็นจัดในฤดูหนาวในภูมิประเทศนั้น ๆ ได้ ความยากแค้นถูกยกย่องในหมู่พากนี้ว่าเป็นคุณธรรมอันวิเศษ ในขณะเดียวกัน ความมีเสรีในความเชื่อทางศาสนา และความตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะघญูกัน สภาพแวดล้อมในอาณานิคมทำให้เกิดผลตามมาคือ ผู้ตั้งถิ่นฐานในยุคแรกทำการเปิดตั้งหมู่บ้านใหม่ ขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงกับมีการจัดตั้งเมืองเป็นจำนวนมากในภูมิภาคนี้

การค้าของนิวอิงแลนด์ พัฒนาขึ้นอย่างเข้มแข็งและรวดเร็วทั้ง ๆ ที่ความมุ่งหมายของการตั้งถิ่นฐานนั้นคือความต้องการความมีเสรีภาพในทางศาสนาและทางการเมือง และแม้ว่าผู้ตั้งถิ่นฐานจะตั้งใจทำงานเพื่อสร้างเศรษฐกิจที่ฟื้นตัวเองได้อย่างต่อเนื่อง แต่ก็ต้องเผชิญกับภัยคุกคามทางการค้าภายนอกภูมิภาคก็เกิดขึ้นในเวลาไม่ช้า เมืองบอสตันซึ่งตั้งอยู่บนเส้นทางใหญ่ที่เชื่อมโยงประเทศอังกฤษกับบรรดาเมืองอาณานิคมทางภาคใต้และในทะเลแคริบเบียนก็มี

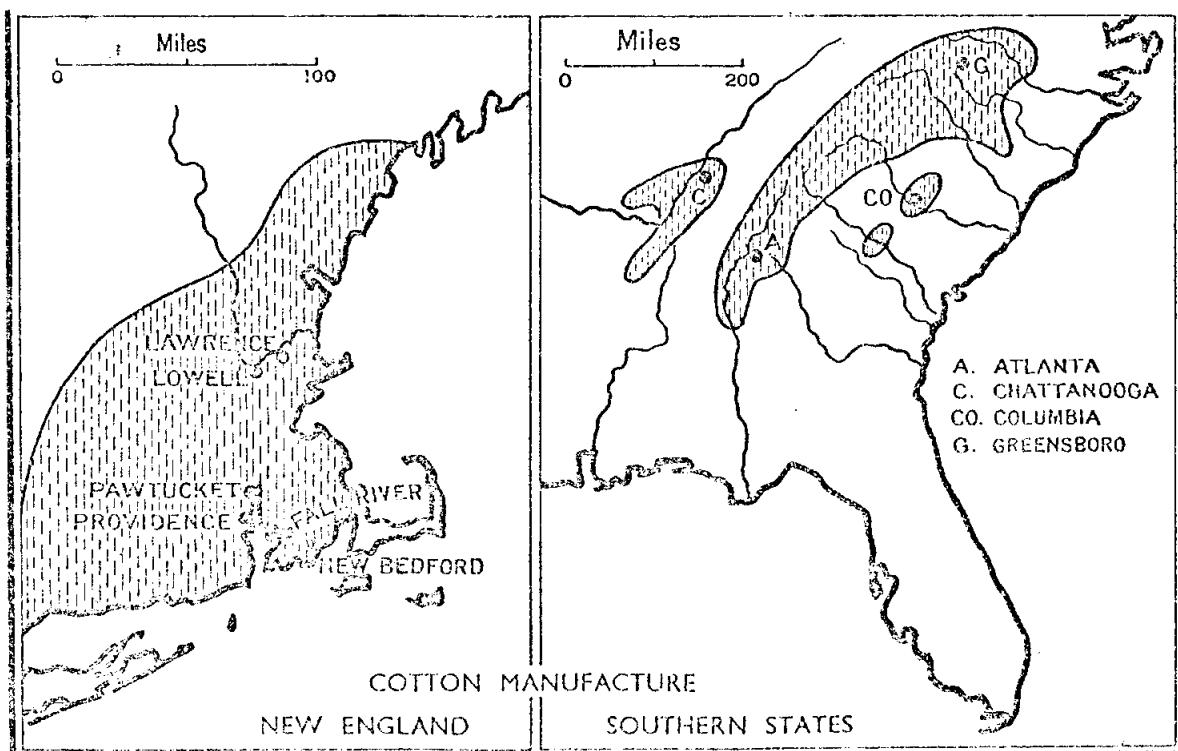
ส่วนเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งกับกิจการค้า น้ำตาล เหล้ารัม น้ำมันสน ยาสูบ สิ่งของเครื่องใช้ที่ทำมาจากการอังกฤษและชาสชาตแพร์กันในระหว่างคริสตศตวรรษที่สิบแปด บรรดาเมืองท่าของนิวอิงแลนด์ได้กล้ายเป็นสถานที่ส่งสินค้าออก สินค้านิดแรกได้แก่ “ไม้ชีง” ใช้ในการต่อเรือ แล้วต่อมา ก็ตัวเรือเอง เมืองท่าในรัฐนิวยอร์กและนิวอิงแลนด์ต่างร่วมมือกันทำการส่งสินค้าออกในระหว่างคริสตศตวรรษนี้เป็นปริมาณถึง 1 ใน 4 และ 1 ใน 3 ของการค้าระหว่างประเทศของชาวอาณานิคมฝั่งแอตแลนติกและจนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1760 ก่อนสงกรามกู้อิสรภาพที่การค้าภายนอก นิวยอร์กได้เจริญเติบโตขึ้นจนเลยหน้าบรรดาเมืองท่าในรัฐนิวยอร์ก ในฐานะเป็นกลุ่มเมืองท่าเมืองหนึ่ง ในกลุ่มนี้ปรากฏว่าบอสตันเจริญสูงสุดทำหน้าที่เป็นทั้งเมืองท่าทั่วไปและเมืองที่พัฒนาสินค้า เมืองท่าขนาดเล็ก เช่น นิวเบดฟอร์ด (New Bedford, Mass.) และนันตัคเกต (Nantucket, Mass.) ได้กล้ายเป็นเมืองประมงจับปลาวาฬอยู่ในภูมิภาคนี้ ปรากฏว่าในปี ค.ศ. 1775 มีเรือจับปลาวาฬเป็นจำนวนถึง 150 ลำอยู่ในเฉพาะเมืองท่านันตัคเกตแห่งเดียวเท่านั้น

กิจการอุตสาหกรรมในนิวอิงแลนด์ได้เจริญเติบโตขึ้นเนื่องจากความมีมือในทางการซ่างของชาวอาณานิคมเป็นส่วนหนึ่ง นอกจากนี้อีกจากการติดต่อกันอย่างกثุษและ การอุตสาหกรรมในภูมิภาคนี้เริ่มด้วยความได้เปรียบ 2-3 ประการ สิ่งเหล่านี้คือ ความนับรวมเอา ประสิทธิภาพอันมีระดับสูงของชาวนิวอิงแลนด์ ในฐานะเป็นสมาชิกของกำลังแรงงานอุตสาหกรรม ความอดทนของผู้ประกอบกิจการในท้องถิ่นและการแจกจ่ายศักยภาพต่าง ๆ ในการประกอบการอุตสาหกรรม ไปอย่างกว้างขวางเข้าไว้ด้วย ในเบื้องต้นของการใช้พลังน้ำ ลักษณะภูมิอากาศ และ ประวัติการจับรวมตัวของธารน้ำแข็งในภูมิภาคนิวอิงแลนด์นับว่าเป็นสมบัติอันมีพลังมหาศาล สภาพภูมิอากาศที่ครอบครองดินแดนนี้นอกจากจะอำนวยให้การแสวงหามาตรฐานแล้ว ยังให้แรงโน้มถ่วงของกระแสน้ำในฤดูที่น้ำมีระดับสูงและมีน้ำมีระดับต่ำไม่ต่างกันมากนักอีกด้วย

การแตกแยกในผู้พื้นภูมิประเทศระหว่างพื้นที่ชายฝั่งและพื้นที่ราบต่ำ ซึ่งมีแผ่นน้ำแข็งก่อตัวอยู่ตั้งแต่ในภูมิประเทศนี้ ทำให้เกิดแนวธารน้ำตก (Fall Line) จำนวนมากซึ่งเป็นบริเวณที่จะสามารถตั้งโรงงานผลิตที่ใช้แรงขับของน้ำได้ ได้มีการพัฒนาแหล่งพลังงานขึ้น ในจำนวนนี้ก็มีที่ฟอลริเวอร์ (Fall River, Mass.) โปรดิวเดนซ์ เปาตัคเกต (Pawtucket, Mass.) เมนเชสเตอร์ (Manchester, N.H.) และโอลิโอยค (Holyoke, Mass.) กิจการอุตสาหกรรมในอันดับแรกอยู่ในระยะเวลาของคริสตศตวรรษที่สิบเก้า ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมทอผ้าฝ้าย ภูมิภาคนิวอิงแลนด์สามารถอุดหนุนและผลิตงานที่จำเป็นให้แก่โรงงานทอผ้าฝ้ายได้และยังสามารถลงทุนและแรงงานที่จำเป็นให้ได้ในลักษณะที่รัฐซึ่งสามารถปลูกผ้าฝ้ายแห่งอื่น ๆ ไม่มีทางเทียบ

รูป 10.5 : เมืองศูนย์กลางการอุตสาหกรรมในนิวอิงแลนด์

รูป 10.6 : อุตสาหกรรมทอผ้าฝ้าย

ได้ รัฐที่เด่นในอุตสาหกรรมทอผ้าฝ้ายคือ นิวเอมเชียร์และแมสซาชูเซตส์ ความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมฝ้ายยังผลให้การผลิตสร้างอย่างอื่น ๆ ตามมา ได้แก่ การทอผ้าขนสัตว์ ซึ่งมีเมืองศูนย์กลางอุตสาหกรรมอยู่ที่เมืองโพรวิเดนซ์ และโลเรนซ์ (Lawrence, Mass.) นอกจากนี้ ก็มีสินค้าประดิษฐ์ที่ทำด้วยหนังสัตว์ และผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยโลหะ ซึ่งการผลิตสร้างสิ่งเหล่านี้ ได้พัฒนาขึ้นในขอบเขตที่กว้างขวางจากการทำเป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือน ทำให้ราคาสูงขึ้นต่อ หน่วยผลิต เมื่อผลิตจำนวนมากทำให้เกิดความชำนาญในการผลิต และเกิดมีความชำนาญ เฉพาะอย่างซึ่งก่อให้เกิดมีชื่อเสียงขึ้นตามลักษณะแล้วก็ ของภูมิภาคนี้

การเคลื่อนย้ายอุตสาหกรรมทอผ้าฝ้ายไม่สู้รัฐที่มีการปลูกฝ้ายดังกล่าวมาแล้วใน บทที่ 7 มีสาเหตุดังนี้คือ บางส่วนก็เป็นการตอบสนองต่อความเป็นอนุรักษ์นิยมของชาวนิวอิงแลนด์ บางส่วนก็เป็นการเคลื่อนย้ายโดยทางเศรษฐกิจไปสู่แหล่งกำเนิดของวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต และบางส่วนก็เนื่องมาจากผลกระทบเปลี่ยนแปลงทางแรงงานที่สูงในภาคใต้แทนแรงงานที่แพงกว่า ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ถ้ามีการเปรียบเทียบระหว่างแหล่งที่ตั้งดังเดิมของโรงงานทอผ้า ในนิวอิงแลนด์กับที่ตั้งปัจจุบันในภาคใต้ จะเห็นว่าสองภูมิภาคมีลักษณะอันเกื้อกูลต่อการผลิตสิ่งทอ และทั้งสองภูมิภาคต่างอาศัยเส้นทางค้าขายข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกด้วยกัน ฉะนั้นการจะตั้ง โรงงานขึ้นที่ได้จึงขึ้นอยู่กับการตัดสินใจเลือกที่ตั้งของผู้ประกอบการเอง

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นิวอิงแลนด์ได้สูญเสียการผลิตอุตสาหกรรมสิ่งทอฝ้ายไป อย่างรวดเร็ว และส่วนที่เป็นอุตสาหกรรมขนสัตว์ที่ผสมติดมากกับผลิตสูญตามไปด้วย ฝีมือ ช่างชำนาญที่ยังมีเหลืออยู่ และการควบคุมในลิขสิทธิ์ของเครื่องจักรกลสองประการนี้ที่ช่วย ให้ดำเนินการผลิตสิ่งทอที่ประสิทธิภาพต่างกันไปหลาย ๆ อย่างอยู่ได้ อุตสาหกรรมในภูมิภาคนี้ ในปัจจุบันถูกครอบครองด้วยการผลิตสินค้าที่เป็นเครื่องโลหะ เครื่องจักรและเครื่องไฟฟ้า และก์ทำงานของเดียวกับผลิตภัณฑ์โลหะของอุตสาหกรรมการฟื้นฟูอุตสาหกรรมที่มีอยู่ ในปัจจุบันได้ถ่ายทอดมาส่วนหนึ่ง บรรดาผลิตภัณฑ์แต่ละชิ้นที่ผลิตโดยโรงงานสมัยปัจจุบัน ล้วนมีอัตราส่วนของราคាត่อจำนวนสูง ซึ่งได้แก่ผลิตภัณฑ์ประเภทอาวุธปืน เครื่องยนต์ อากาศยาน ระบบอาวุธนำวิถี เครื่องจักรที่ใช้ในสำนักงาน เครื่องมือกล เครื่องวัด เครื่องคำนวณ บริภัณฑ์ไฟฟ้า และอีเลคทรอนิกส์ทุกชนิด ในบรรดาอุตสาหกรรมแต่ดังเดิมก็มีอุตสาหกรรม รองเท้า โดยมีบอสตันเป็นศูนย์กลางการประดิษฐ์รองเท้าที่ใหญ่ที่สุดในโลก การผลิตเครื่องเงิน และการผลิตบุหรี่ซึ่งการคุณภาพสูงยังคงดำเนินอยู่ อุตสาหกรรมทำเยื่อไม้สำหรับผลิตกระดาษ ได้ขยายที่ตั้ง แต่ก็ยังคงมีอยู่ในภูมิภาคนี้ ซึ่งยังคงมีต้นไม้ในป่าคงแล้ว ตามลำดับในตอนเหนือ ของภูมิภาค แต่เศรษฐกิจในขอบเขตกว้างอันเกิดจากการใช้พลังงานราคาถูกและโดยการ

ใช้โรงงานที่ใช้เครื่องจักรมีมา ทำให้มีการย้ายโรงงานทำเยื่อไม้ไปตั้งอยู่ตามที่ตั้งที่มีสำนักงานในแหล่ง
ในรัฐคอนเนคติกัต

ในทำงนเดียวกันกับการตั้งถิ่นฐานในภูมิภาคนี้ และทำงนเดียวกับที่ตั้งของแหล่ง
พลังงานซึ่งทำให้การตั้งถิ่นฐานที่อยู่มีความสัมพันธ์กันไปด้วย อุตสาหกรรมการผลิตสร้างใน
นิวอิงแลนด์ จึงมีอยู่ค่อนข้างจะจัดระจายไปในภูมิภาค เช่นที่ โลเรนซ์ โลแอล (Lowell, Mass.)
วูชเตอร์ (Worcester, Mass.) โพรวิดенซ์ และพอลลิเวอร์ มีที่ตั้งคล้ายเป็นรูปครึ่งวงกลมอย่าง
หยาบ ๆ ในระยะห่างประมาณ 40 หรือ 50 ไมล์ จากเมืองบอสตัน นอกจากนี้ยังพบอีกที่เมือง
แมนเชสเตอร์ (Manchester, Mass.) คอนคอร์ด (Concord, Mass.) และที่สปริงฟิลด์ (Springfield,
Mass.) เม่าว่าบรรดาธุรกิจในนิวอิงแลนด์ที่อยู่ติดสุดสามรัฐจะมีความเจริญสูงแต่ก็ไม่มีเมืองใด ๆ จะเทียบ
ได้กับเมืองในรัฐนิวยอร์กและรัฐเพนซิลวาเนีย ยกเว้นเมืองบอสตันที่นับว่าเป็นเมืองใหญ่ตาม
มาตรฐานของชาวอเมริกัน

การทำฟาร์มเกษตรในนิวอิงแลนด์ มุ่งที่จะทำให้เป็นฟาร์มเฉพาะอย่างในลักษณะ
เดียวกันกับอุตสาหกรรมและโดยเหตุผลเดียวกันคือต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขนส่ง ฟาร์มนูกเบิก
เป็นจำนวนมากในปัจจุบันได้ถูกทอดทิ้งมีป่าไม้เข้ามานแทนที่ แต่ถึงอย่างไรผลแครนเบอร์
และบลูเบอร์รีของแหลมคอตในรัฐแมสซาชูเซตส์ มันฝรั่งและข้าวโพดกระป่องและรัฐเมน ถ้า
และยาสูบของรัฐแมสซาชูเซตส์ ก็ยังคงตลาดในประเทศอยู่ทั้งหมด ความสำเร็จในพืชพันธุ์
ธัญญาหารเหล่านี้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับบรรданนโยบายตลาดที่สัมฤทธิ์ผล มิได้ขึ้นอยู่กับลักษณะ
อากาศและเนื้อดินเท่าไหร่นัก ที่เป็นเช่นนี้เพราะมีฤดูเพาะปลูกสั้นในรัฐคอนเนคติกัตมีประมาณ
150 วัน และในรัฐเมนมีน้อยกว่า 100 วัน ส่วนเนื้อดินนั้นมีลักษณะบางเป็นกรด ส่วนใหญ่
เป็นหิน ทับถมด้วยตะกอนหินน้ำแข็งและสิ่งทับถมในทะเลสาบ การเพาะปลูกเป็นเพียง
อาชีพรองหรืออาชีพเสริมเท่านั้น ลักษณะการทำฟาร์มในรัฐทางภาคเหนือสามรัฐแตกต่าง
จากการทำฟาร์มในรัฐทั้งสามทางภาคใต้ ในรัฐทางเหนือขนาดของฟาร์มโดยเฉลี่ยประมาณ
160 เอเคอร์ และการทำกันเพียง 1 ใน 4 ของพื้นที่ ส่วนรัฐทางใต้มีจำนวนพื้นที่เล็ก ๆ จำนวนมาก
แต่มีการเพาะปลูกแบบเพิ่มผลผลิต ประมาณว่าฟาร์มเนื้อที่ที่ต่ำกว่า 10 เอเคอร์ มีอยู่เกือบ
ถึง 20% และราคาของฟาร์ม ทางภาคใต้โดยเฉลี่ยแล้วประมาณ 4 เท่าของราคافาร์มทาง
ภาคเหนือ ความแตกต่างนี้ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่ระหว่างฟาร์มที่เป็นฟาร์มโคนมกับฟาร์มที่ทำการ
เพาะปลูกพืช พื้นที่ขายผั่งทะเลภาคใต้ของนิวอิงแลนด์ เป็นพื้นที่อยู่ในเขตปลูกผลไม้และฟาร์ม
แลกเปลี่ยนสินค้าซึ่งมีอยู่ตั้งแต่ชายเขตเมืองบอสตัน ไปจนถึงเมืองหลวงของรัฐบาลกลาง
อย่างไรก็ตามทางภาคเหนือของภูมิภาคนี้มีการเพาะปลูกเฉพาะอย่าง เช่น มีการปลูกมันฝรั่ง

ในเนื้อที่ดินเหนียวอันมีสารน้ำแข็งจับอยู่ แต่มีปูยอุดมในบริเวณลุ่มน้ำอร์สตุค (Aroostook) ทางเหนือของรัฐเมน มีการปลูกผลไม้และยางสูบในบริเวณลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัต ปลูกแปรเปลี่ยนเป็นต้นไม้ผลที่ขึ้นได้ในเนื้อดินที่เป็นกรดและมีการเลี้ยงไก่ไว้ในฟาร์มมาก เช่น เปิดไก่มากขึ้นในรัฐนิวแฮมเชียร์และรัฐໂร์แลนด์ ส่วนทางใต้มีการเลี้ยงโคนมซึ่งได้รับความนิยมมากขึ้น

ในด้านการประมงซึ่งนิวอิงแลนด์เคยทำและเด่นมาก่อนคือจับปลาได้เกือบ 90% ของปลาจับได้ทั้งหมดในประเทศ แต่ปัจจุบันนิวอิงแลนด์ได้สูญเสียการค้าในด้านนี้ให้แก่ภูมิภาคอื่น ๆ เช่น แอตแลนติกกลาง เป็นต้น การต่อเรือในนิวอิงแลนด์ได้เสื่อมโทรมลงไปพร้อม ๆ กับการเลิกใช้เรือที่สร้างด้วยไม้ ในปัจจุบันมีการต่อเรือประเภทใช้เพื่อความเพลิดเพลินใจ การจับปลาอาชีวภาพก็เลิกไปแล้ว แต่การจับปลาอื่นยังคงดำเนินต่อไป รัฐที่เด่นในการประมงได้แก่ รัฐแมสซาชูเซตส์และรัฐเมน เพราะมีชายฝั่งยาว ปัจจุบันพื้นที่ชายฝั่งในภูมิภาคนิวอิงแลนด์ มีชาวประมงถึง 20,000 คน และมีเรือจับปลาถึง 12,500 ลำ ซึ่งนำผลการจับปลาได้มาลค่าราوا ๆ 20% ของมูลค่าทั้งหมดของปลาที่จับได้ในประเทศ มีปลาหลายชนิดที่จับได้ในพื้นที่เล็ก เช่น แฮดอก เฮอริง คอด และเฟลาน์เดอร์ ในส่วนการจับปลาในเขตใกล้เขตชายฝั่งก็ได้กุ้ง และหอยซึ่งมีมูลค่าคิดอย่างหยาบ ๆ เท่ากับมูลค่าของปลาที่จับได้ในทะเลลึกที่เดียว เมืองท่าจับปลาชั้นนำของเขตนี้ได้แก่ บอสตัน กลูสเตอร์ (Gloucester) นิวเบดฟอร์ด ซึ่งอยู่ในรัฐแมสซาชูเซตส์ และเมืองปอร์ตแลนด์ (Portland) ซึ่งอยู่ในรัฐเมน

ภูมิภาคอุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือ (The Industrial Northeast)

ภูมิภาคอุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือ มีขอบเขตรวมเอาพื้นที่ชายฝั่งของสหรัฐ-อเมริกาบริเวณแอตแลนติกกลาง พื้นที่ทางตอนเหนือของเทือกเขาแอลป์และเทือกเขาแอปพาเลเชียน และที่ราบสูงแอปพาเลเชียนซึ่งลาดลงไปสู่ที่ราบลุ่มทะเลสาบอ่อนตาริโอ และทะเลสาบอีรี ภูมิภาคนี้มีเนื้อที่ประมาณ 250,000 ตารางไมล์ ประกอบด้วยรัฐต่าง ๆ เช่น นิวยอร์ก เพนซิลเวเนีย นิวเจอร์ซีย์ แมริแลนด์ โวโไฮโว และมิชิแกน

เทือกเขาแอปพาเลเชียนตอนเหนือมีลักษณะโครงสร้างทางธรณีวิทยาในรูปของธรณีแอลจิเตอร์ ในระหว่างยุคคาร์บอนิเฟอรัส จึงเป็นบริเวณที่สะสมของพีท (Peat) ซึ่งต่อมามาได้กลไกเป็นถ่านหินเป็นชั้น มีความหนามาก การหักทบทองเทือกเขาย่างเบี้ยดเสียด ทำให้ถ่านหินจัดอยู่ในประเภทแอนตราไซต์ ซึ่งจะพบในรัฐเพนซิลเวเนียทางตะวันออก ส่วนทางตะวันตกของรัฐนี้จะพบถ่านหินในลักษณะแบบราบ พื้นที่ราบสูงที่มีรอยแตกทางหน้าตัดทำให้

สามารถเจ้าฝ่ายเข้าไปบริโภคเหมือนถ่านหินได้ นอกเหนือนี้ในรัฐเพนซิลเวเนียยังมีการ公布 ปิติตราระบุว่า จึงส่งผลต่อการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมในรัฐเพนซิลเวเนีย โดยเฉพาะทางตะวันออก

ดินแดนภายในภูมิภาคนี้มีร่องรอยตากอนของแพเศษหินธารน้ำแข็งที่เกิดจากภารน้ำแข็งที่ปีที่เคยปกคลุมอยู่ ธารน้ำแข็งที่ละลายได้กัดเซาะแนวชายฝั่ง ทำให้เกิดเว้าเป็นอ่าวหมายแก่การทำท่าจอดเรือ ดังจะพบอ่าวหน้าเมืองนิวยอร์ก และอ่าวเชสพีค เป็นต้น

เอกสารลักษณะของภูมิภาคนี้ที่แตกต่างจากภูมิภาคใกล้เคียง คือ การเศรษฐกิจ พื้นที่ประมาณ 2 ใน 5 ของภูมิภาคนี้ เป็นพื้นที่ใช้ทำการเกษตร และเนื้อที่มากกว่าครึ่งหนึ่งของพื้นที่การเกษตรใช้ทำการเพาะปลูกพืช พื้นที่ป่าไม้มีประมาณ 1 ใน 3 ของภูมิภาค มีการประมาณว่าภูมิภาคนี้มีความเด่นทางด้านการเลี้ยงสัตว์ ในจำนวนปศุสัตตนั้นมีโคเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งครึ่งหนึ่งของจำนวนนี้เป็นโคนม มีแกะ สุกร และสัตว์ปีกอีกเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ ภูมิภาคนี้ยังเด่นทางด้านอุตสาหกรรมหนักอีกด้วย

ภูมิภาคจัดอยู่ในประเภทชั้นภาคพื้นทวีป ถ้ายกเว้นลักษณะอากาศที่หนาวจัดในฤดูหนาว ซึ่งทำให้เกิดพายุและพิมบะปกคลุมมาแล้ว ภูมิภาคนี้ก็หนาวอยู่ แต่อย่างไรก็ตามภูมิภาคอุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือมีประชากรอยู่หนาแน่น และมีเมืองใหญ่ที่มีพลเมืองมากกว่า 1 ล้านคนหลายเมือง

ภูมิภาคอุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือ จำแนกเป็นเขตย่อยได้ 7 เขตคือ

1. เขตมหานครนิวยอร์ก
2. เขตลุ่มแม่น้ำ แม่น้ำฮัดสัน-莫霍ค
3. เขตที่ราบลุ่มชายฝั่ง
4. เขตที่สูง
5. เขตพิสเบิร์ก-อะเลสานบอร์ก
6. เขตดีทรอยต์
7. เขตตะวันตกไกล

1. เขตมหานครนิวยอร์ก

เขตนี้มีพลเมืองอาศัยอยู่ เป็นจำนวนไม่เล็กกับจำนวนประชากรของประเทศเปรู ในทวีปอเมริกาใต้ เนเธอร์แลนด์ในทวีปยุโรป หรือคริสตัลกานในทวีปเอเชีย มหานครนิวยอร์ก มีพลเมืองมากกว่าพลเมืองในประเทศอสเตรเลีย เบลเยียม หรือสวีเดน มีลักษณะเป็นยังก์กว่าชุมชน เป็นเขตที่รวมพื้นที่ที่มีความเจริญ ซึ่งมีพลเมืองเกือบถึง 10 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนประชากร

หั้งหมดในสหรัฐอเมริกา

ศูนย์กลางของมหานครนิวยอร์กอยู่ที่เกาะ曼哈ตตัน (เนื้อที่ 22 ตารางไมล์) ซึ่งได้ชื่อมาจากการอินเดียนแดง พื้นฐานของตัวเกาะเป็นหินดาน (แอ็ง) ที่มั่นคงถึงแม้จะมีเนื้อที่จำกัด แต่ก็ทำให้สามารถสร้างอาคารสูงขึ้นไปในแนวตั้งได้มาก ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้เกิดมีอาคารตึกระฟ้าขึ้นเป็นแห่งแรกที่มีชื่อเรียกว่า Empire State เกาะ曼哈ตตัน มีลักษณะทางเศรษฐกิจที่เด่นคือ เขตทางใต้สุดของเกาะเป็นศูนย์กลางกิจการเงินของประเทศ เรียกว่า วอลล์ สตรีท (Wall Street) เขตกลาง (Midtown Manhattan) เป็นศูนย์กลางการค้าและการบ้านทิ้ง มีห้างร้านใหญ่ ๆ ดังจะพูดตามถนนแมดิสัน (Madison Avenue) ถนนสายที่ 5 (The Fifth Avenue) ถนนสายที่ 14 (The 14th Avenue) และโรงพยาบาลเดย์ เป็นต้น

ในระหว่างเขตกลางและวอลล์สตรีท เป็นเขตที่มีกิจการอุตสาหกรรมอย่างหนาแน่น ได้แก่ อุตสาหกรรมที่ต้องอาศัยตลาดสินค้าในมหานคร อุตสาหกรรมเหล่านี้ คือ อุตสาหกรรมอาหาร การประดิษฐ์ เสื้อผ้า รองเท้า เครื่องประดับเพชรพลอย เครื่องสำอาง และเวชภัณฑ์ ตู้เย็น เครื่องเรือน และอื่น ๆ อุตสาหกรรมบางชนิดจำต้องเคลื่อนย้ายไปตามแหล่งแรงงานตามชานเมือง เนื่องจากค่าเช่าพื้นที่และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ สูงมาก จึงทำให้บางบริษัทผลิตสร้างมีเพียงโรงงานเล็กในพื้นที่ดังเดิมหรือเช่าห้องหนึ่งในตึกใหญ่ไว้สำหรับเป็นที่ติดต่อธุรกิจการค้าเท่านั้น

เขตอุตสาหกรรมอีกเขตหนึ่ง ตั้งอยู่ใกล้เมืองท่านนิวยอร์ก ประกอบด้วยกิจการต่าง ๆ เกี่ยวกับเมืองนิวยอร์กในฐานะเป็นเมืองท่าเรือ อุตสาหกรรมเหล่านี้มักตั้งอยู่ใกล้ชายฝั่ง มีบริเวณที่ขยายออกได้ และติดต่อกับทางรถไฟและปานสินค้าได้แก่ การกลั่นน้ำมัน คลุกทองแดง เคมีนัก คลุกโลหะพื้นฐาน แก้ว สี สนับ ประกอบรถยนต์ การต่อเรือ อุตสาหกรรมบางชนิด ตั้งอยู่บนพื้นที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำอิสต์ (East River คือสาขาทางตะวันออกของแม่น้ำอัคสัน) แต่ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในรัฐนิวเจอร์ซี กล่าวโดยทั่วไปอุตสาหกรรมในเขตนี้มีลักษณะโครงสร้างทางอุตสาหกรรมที่แตกต่างกันมาก

บรรดาโรงงานใหญ่ ๆ ตามพื้นที่ชายฝั่งของมหานครนิวยอร์กมีค่านางานจำนวนมาก แต่กิจการผลิตสร้างในส่วนรวมของมหานครนิวยอร์กแล้ว ส่วนใหญ่เป็นสถานที่ก่อสร้างขนาดเล็ก ๆ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ในรัฐนิวเจอร์กจำนวนแรงงานที่ใช้เฉลี่ยต่อ 1 โรงงานมีประมาณ 50 คน เขตนี้จึงเป็นเขตอุตสาหกรรมโดยแท้จริง ประมาณ 30% ของจำนวนแรงงานที่มีอยู่ในเขตนี้ ทำงานอยู่ในโรงงานการผลิตสร้างทางอุตสาหกรรม แรงงานจำนวนมากของมาทำงานในกิจการค้าขายหั้งการขายส่งและขายปลีก และต่อจากนั้นก็มีอาชีพในทางรับราชการ

แรงงานทั้ง 3 ประเภท ในเขตนิวยอร์กนับเป็นแรงงานมากกว่า 10 เบอร์เซอร์ของจำนวนแรงงานที่มีทั้งหมดในประเทศ

คุณงานในมหานครนิวยอร์กจำนวนมาก เดินทางไปกลับจากบ้านไปยังสถานที่ทำงานของตน โดยการใช้รถยนต์ ซึ่งอาศัยระบบทางฟรีเวย์ แม้ว่าทั้งฟรีเวย์และสะพานข้ามแม่น้ำจะไม่สามารถรับกับปริมาณสัญจรอปมาได้พอเพียงนัก แต่เกาะแมนชัตตันมีทางรถไฟใต้ดินซึ่งแล่นจากเหนือไปใต้ของตัวเกาะและมีทางเชื่อมโยงต่อภายนอก 2-3 แห่ง ทางรถไฟใต้ดินนี้จัดสร้างขึ้นเป็นระบบทางสัญจรอิสระ และเพื่อแข่งขันกับระบบทางสัญจรอปอย่างอื่น โดยการดำเนินการของเอกชน รถใต้ดินซึ่งไม่มีคนขับนี้แสดงให้เห็นถึงความเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างยิ่งของอุตสาหกรรม

บรรดาเรือขนส่งในอ่าวอัคสัน และทางรถไฟบนพื้นดินสายนอกเมืองต่างดำเนินงานอย่างเต็มที่ ความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมการผลิตสร้าง การค้าขาย และกิจการในธุรกิจต่าง ๆ ในมหานครนิวยอร์ก และการเติบโตของจำนวนพลเมืองที่มีกิจการต่าง ๆ เหล่านี้สนับสนุนอยู่ ทำให้มีการขยายเขตมหานครที่เจริญออกไปอย่างกว้างใหญ่ไปศาลา โดยความเจริญของมหานครและแผ่นดินที่ขยายตัวไปในท้องถิ่นนบที่ล้อมรอบอยู่ การขยายเขตมหานครตามติดมาด้วยการแบ่งแยกเนื้อที่กันภายใต้แนวราบที่ล้อมรอบอยู่ ภารกิจการค้าขายตามบรู๊คลินก์มีสำเนียงพูดของชาวเมืองของตนเอง แม้จะมิใช่เป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น แต่ก็เป็นลักษณะประจำของพื้นที่นั้นเองโดยเฉพาะ พื้นที่บางส่วนของเกาะลองไอร์แลนด์ (Long Island) รัฐคอนเนติกัต และเขตชนบทของรัฐนิวเจอร์ซีย์ เป็นถิ่นที่อาศัยของพวกรากทั้งสองฝ่ายที่มีฐานะร่ำรวย

พื้นที่ชายฝั่งของเขตมหานครนิวยอร์ก มีการก่อสร้างอย่างหนาแน่นมากจนมีพื้นที่เหลือสำหรับการเพาะปลูกบ้างเพียงเล็กน้อย ซึ่งจะพบทางตะวันออกของเกาะลองไอร์แลนด์ และตามชายฝั่งของรัฐนิวเจอร์ซีย์ ในรูปแบบของการเพาะปลูกแบบเพิ่มผลผลิต มีตลาดสวนผลไม้และฟาร์มสัตว์ปีกที่จำหน่ายอยู่จำนวนมากหลายชนิด ศักยภาพและความต้องการตลาดในด้านนี้มีเพิ่มมากขึ้นทุกที

2. เขตลุ่มแม่น้ำอัคสัน-โนมอค

ย่านอุตสาหกรรมนี้ต่อจากพื้นที่เขตมหานครนิวยอร์กตอนเหนือไปจนถึงลุ่มแม่น้ำอัคสัน เป็นเขตพื้นที่ฉันวน (corridor) และต่อเนื่องไปทางตะวันตกตามลำน้ำโนมอค เชื่อมติดต่อกับพื้นที่ตากอากาศอันมีชื่อเสียงของเทือกเขาอะดิรอนเดค เป็นพื้นที่แตกย่อยมาจากการหินฐานธรรมีแคนาดา

ที่อยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ จะพบในเขตของเมืองบัฟฟาโลว์ (Buffalo) โรเชสเตอร์ (Rochester) อัลบานี (Albany) สเกอเนคตาดี-ทรอย (Schenectady-Troy) ซีราคิวส์ (Syracuse) และยูติกา-โรม (Utica-Rome) มีผลเมืองประมาณ 1 ใน 20 ของจำนวนผลเมืองของสหรัฐอเมริกา โดยลักษณะภูมิประเทศแล้วพื้นที่จำนวนนี้เป็นเส้นทางสัญจรที่ง่ายที่สุด จากนิวยอร์กเข้าไป สุ่ดินแแดนภายใน ในด้านอุตสาหกรรม พื้นที่นี้ได้ประโยชน์เริ่มแรกจากคลองอีรี ปัจจุบันเรียกว่า ชื่อว่าคลองนิวยอร์ก สเตท บาร์จ (New York State Barge) และทางรถไฟฟ้าย่างๆ ซึ่งแล่นผ่าน เขตนวนนี้ และต่อมาถูกโดยทางถนนสายต่างๆ ซึ่งตัดผ่านในจำนวนผลเมืองและศูนย์การผลิต สร้างทางอุตสาหกรรมซึ่งมีมากมาย เมืองบัฟฟาโลว์นับเป็นเมืองหนึ่งใน 2 เมืองที่สำคัญที่สุดของประเทศ (อีกเมืองคือซีคาโก) ซึ่งมีสินค้าเข้าและสินค้าออกมากขึ้นที่เมืองท่านนี้ในจำนวนที่ประมาณว่า สมดุลกัน เมืองบัฟฟาโลว์ได้เป็นจุดที่แยกการส่งสินค้าจำนวนมากสำหรับการค้าข้าวสาลีของ แคนาดาโดยถือเอาประโยชน์ที่เมืองท่านนี้นิวยอร์กปลดจากการจับแข็งตัวของน้ำแข็งโดยตลอดปี ซึ่งตรงกันข้ามกับการถูกน้ำแข็งปิดกั้นตามฤดูกาลของลำน้ำเซนต์ลอเรนซ์ ในเมืองบัฟฟาโลว์ มีอุตสาหกรรมโรงสีไม่หลายชนิด เช่น โรงสีไม่แบ่งและสกัดน้ำมันพืช โรงบรรจุเนื้อสัตว์ทำอาหาร โรงเลือยแปรรูปไม้ โรงกลั่นน้ำมัน โรงกลุ่งทองแดงบริสุทธิ์ โรงงานทำเหล็กกล้า โรงงาน ผลิตเคมีไฟฟ้า โรงงานสร้างอากาศยาน โรงต่อเรือ บรรดาอุตสาหกรรมดังกล่าว ต่างตั้งอยู่ ตามเส้นทางลำเลียงขนส่งสายที่เรียกว่า “ทะเลสาบทใหญ่-โมออด-ชัตสัน”

บรรดาเมืองอุตสาหกรรมการผลิตขั้นนำอื่นๆ ในเขตนี้ต่างมีส่วนเกี่ยวข้องกับการ ผลิตสินค้าชนิดที่มีอัตราส่วนของราคากันจำนวนสูง เช่น พวงเครื่องจักรกล เครื่องใช้และ เครื่องมือตรวจวัดทางไฟฟ้า บางแห่งก็มีการผลิตสินค้าพิเศษเฉพาะอย่าง เช่น เมืองโรเชสเตอร์ มีชื่อในทางผลิตกล้องถ่ายรูป และประดิษฐกรรมที่ใช้เลนส์แก้ว เมืองอัลบานี-สเกอเนคตาดี-ทรอย มีชื่อในการผลิตเครื่องจักรไฟฟ้าขนาดใหญ่ เครื่องเคลื่อน และเครื่องแก้วทันไฟ และผลิตเสื้อเชิร์ต กับผ้าลินิน นอกจากนี้ยังมีอุตสาหกรรมที่ค่อนข้างแตกต่างไปจากที่กล่าวมา คือมีการทำผลไม้ และผักกระป๋องซึ่งตั้งอยู่ทางด้านใต้ของทะเลสาบอ่อนตาริโอ อุตสาหกรรมประเภทนี้มีความ เกี่ยวข้องกับการทำสวนผลไม้และไร่ผักในเขตเนินกรวดจากธารน้ำแข็งทางใต้ของทะเลสาบ ซึ่งมีลักษณะอากาศที่ค่อนข้างไม่หนาวจัด ทั้งนี้เนื่องด้วยอิทธิพลของมวลอากาศเหนือพื้นน้ำ ที่เก็บความร้อนและปล่อยออกมายাতร์ในเขตเมืองที่เจริญแล้ว ส่วนการทำฟาร์มโคนมนั้นมีอยู่ พร้อมอย่างทั่วๆ ไป

3. เขตที่รำถุ่มชายฝั่ง

เขตนี้อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้จากเขตมหานครนิวยอร์ก เป็นพื้นที่รำถุ่มชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก มีปากน้ำทางเข้าอ่าวเดลaware อ่าวเชสพีค และแม่น้ำโปล็อกตอนล่างซึ่งแยกออกจากอ่าวเชสพีคให้เหลือสู่ฝั่งแผ่นดินไปจนถึงแนวน้ำตก ซึ่งอยู่เชิงขอบที่รำถุ่มเชิงเขา ในเขตแนวน้ำตกนี้มีเมืองฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) บัลติมอร์ (Baltimore) วอชิงตัน (Washington) และวิลmingตัน (Wingmington) ตั้งอยู่ นับเป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่ของภูมิภาคอุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือ

เมืองฟิลาเดลเฟีย เป็นเมืองหลวงของรัฐเพนซิลเวเนีย จากประวัติศาสตร์ในยุคแรกของเมืองนี้มีการอุตสาหกรรมผลิตหัตถกรรมซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับบรูดามเมืองทางตอนใต้ของนิวอิงแลนด์ อย่างไรก็ตามเมืองฟิลาเดลเฟียก็เป็นเมืองชั้นนำเมืองหนึ่งสำหรับผู้ที่ได้เดินทางอพยพมาสู่สหรัฐอเมริกา และเป็นเมืองท่าชั้นนำเมืองหนึ่งของทวีปอเมริกาเหนือ มีลักษณะเหมือนเมืองมหานครนิวยอร์กที่มีอุตสาหกรรมหนักตั้งอยู่เรียงรายตามแนวชายฝั่ง เมืองนี้มีอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ที่แตกต่างกันมากตั้งอยู่ในที่ทั่ว ๆ ไป การผลิตสิ่งทอของฟิลาเดลเฟีย “ได้แก่ การทอผ้า ซึ่งสั่งขนสัตว์เข้ามายังประเทศอสเตรเลีย และสั่งไส้สังเคราะห์จากประเทศญี่ปุ่น อุตสาหกรรมชนิดนี้นับเป็นมรดกมาจากอาร์เติมของพากเคแกร์ (Quaker) นอกจากนี้ มีกิจการค้าโลหะ “ได้แก่ การประกอบและผลิตสร้างเครื่องจักรกล รถบันต์ และอากาศยาน มีเมืองคู่แฝดของเมืองฟิลาเดลเฟียเมืองหนึ่งชื่อ แคมเดน (Camden) ตั้งอยู่บนอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำเดลaware เป็นเมืองที่ผลิตอาหารประเภทซุปgradeป้อง ทั้งเมืองแคมเดนและเมืองเชสเตอร์ (Chester) ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำเดลawareตอนล่างมีอู่ต่อเรือหลายอู่ แต่เมืองเชสเตอร์นี้ยังเป็นศูนย์กลางการผลิตกระดาษอีกด้วย เมืองแทรنتัน (Trenton) ตั้งอยู่หนือตามลำน้ำขึ้นไปจากเมืองฟิลาเดลเฟีย เป็นศูนย์กลางการผลิตชั้นนำในเรื่องเครื่องถ้วยชามและกระเบื้องเซรามิกและมีอุตสาหกรรมยางซึ่งเชี่ยวชาญที่สั่งเข้ามายังต่างประเทศ หรือไม่ก็สารสังเคราะห์ที่ผลิตขึ้นในท้องถิ่น เมืองวิลmingตัน เป็นศูนย์กลางการผลิตกระดาษอีกแห่งหนึ่งในจำนวนหลาย ๆ แห่ง ที่ตั้งอยู่ริมชายฝั่ง และมีอุตสาหกรรมฟอกหนังซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่วิฒนาการขึ้นมาจากการใช้วัสดุพื้นเมืองมาแต่ตั้งเดิม คือใช้เปลือกต้นเชิกกอร์ (Hickory) และต้นโอ๊กเป็นน้ำยาฟอกหนัง แต่อย่างไรก็ตาม เมืองวิลmingตันในปัจจุบันมีชื่อเสียงด้วยการผลิตสารเคมีและยาரักษาโรค เมืองนี้เป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของบริษัทดูปองท์ (Du Pont) ซึ่งถือว่าเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ได้ครอบครองกิจการอุตสาหกรรมประเภทนี้ในประเทศสหรัฐอเมริกา

เมืองบัลติมอร์ เป็นเมืองท่าใหญ่อีกเมืองหนึ่งที่ใช้เป็นช่องทางส่งถ่านหินของเพนซิลเวเนีย และข้าวสาลีจากดินแดนตอนในทวีปโดยเส้นทางรถไฟฟ้ายาน้ำมันบัลติมอร์และสายโอไฮโอ ที่แล่นขึ้นไปถึงที่ราบลุ่มแม่น้ำชาสเกอร์เคนนา ข้ามเขตไปถึงเมืองพิตสเบริค และไกลตอไป ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงต่อเมืองท่าบัลติมอร์ในขอบเขตที่กว้างขึ้น คือ โรงกลั่นน้ำตาล โรงงานทำปุ๋ย โรงงานคงทองแดง ซึ่งใช้สินแร่ทองแดงจากประเทศซิลี การต่อเรือซึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆ กับเมืองสเปร์โรว์ สพอยต์ (Sparrow's Point, Md.) ซึ่งเป็นศูนย์กลางการผลิตและทำเหล็กกล้าที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง สินแร่ที่ใช้ทำสั่งเข้ามาจากประเทศกลุ่มสแกนดิเนเวีย, ชิลี และประเทศเนเธอร์แลนด์ แร่แมงกานิสจากอินเดีย และจากรัสเซีย อุตสาหกรรมเหมือนบัลติมอร์ได้สร้างในเดรทมาจากซิลี โบเตชจากเยอรมนี และฟอสเฟตจากโอลิเซียเนีย เช่น สาธารณรัฐนauru และจากรัฐฟลอริดา เมืองท่าบัลติมอร์ ในปัจจุบันมีปริมาณสินค้าออกน้อยกว่าปริมาณสินค้าเข้า สินค้าที่ส่งออกได้แก่เหล็กและเหล็กกล้า เครื่องจักรกลและผลิตภัณฑ์จากการเกษตร ซึ่งส่งไปยังประเทศในทวีปยุโรป และกลุ่มประเทศตะตินอเมริกา นอกจากเป็นอุตสาหกรรมเมืองท่าสำหรับส่งรับสินค้าเข้าและออกแล้ว บัลติมอร์ ยังมีการผลิตสร้างโลหะและเครื่องวิศวกรรมต่างๆ ซึ่งเหมือนๆ กับที่ได้กล่าวมาแล้วในเมืองฟิลาเดลเฟีย

ในเขตนี้มีเมืองท่าประมงมากมาย ซึ่งมีทั้ง ตั้งแต่แม่น้ำชั้ดสันไปจนถึงอ่าวเชสพีค แต่อุตสาหกรรมประมงดูกลายกับจะถูกครอบครองด้วยกิจการการผลิตสร้าง และการพาณิชย์ ของบรรดาเมืองใหญ่ๆ ที่ตั้งอยู่ริมฝั่งตะวันออกของมหาสมุทรนี้เสียแล้ว ตามความจริงการประมงของหัวเมืองกลุ่มนี้เปรียบได้กับบรรดาเมืองในเขตโนวอิงแลนด์ แม้จะไม่ใหญ่โตกว่า แต่ก็ได้ผลผลิตถึงประมาณ 20 เบอร์เซนต์ของราคากลางที่จับได้ทั้งหมดในประเทศ

เมืองแอลเลน敦 (Allentown) และเมืองไกล์เดียงที่อยู่ในบริเวณกลุ่มแม่น้ำลีไฮ (Lehigh แม่น้ำในเพนซิลเวเนีย) ตอนต้นเป็นเมืองที่มีการอุตสาหกรรมหนัก โดยเฉพาะเมืองเบธเลเอม (Bethlehem) เป็นที่ตั้งกำเนิดของบริษัทเหล็กเบธเลเอมอันยิ่งใหญ่ เดิมที่ก็ใช้สินแร่ในห้องถินซึ่งได้ใช้หมัดสินไปแล้ว และใช้หินปูนที่ยังคงมีอยู่ในห้องถินสำหรับการผลิตและ การผลิตปูนซีเมนต์ เมืองแลงคาสเตอร์ (Lancaster) ยังคงเป็นแหล่งที่ตั้งถิ่นฐานของผู้สืบทอดเชื้อสายจากพวากพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานครั้งแรก ซึ่งมีความเชื่อถือแตกต่างกันในทางศาสนา ได้แก่ พวากเมโนนไนท์ (Mennonite) อัมมิช (Amish) มอนโรวิเอ (Monrovia) และพวากอื่นๆ ระบบสังคมของกลุ่มนี้เหล่านี้ได้อาศัยการทำฟาร์มเลี้ยงชีพ และยังได้พยายามที่จะเลิกใช้เครื่องจักรกิจกรรม เพื่อที่จะให้การใช้จ่ายของบุคคลได้ลดลงจนถึงอัตราต่ำสุดหรือเลิกไม่มีเสียเลย ซึ่งมีผลทำให้

มีการสะสมทุนและปรับปรุงไร่นาได้ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้ท้องถิ่นนี้จึงเป็นพื้นที่ทำฟาร์มที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศ นอกจากนี้ยังมีการปลูกผักและผลไม้อีก ในวิธีการแบบเพิ่มผลผลิตแบบเมืองและคาสเตอร์และพื้นที่ใกล้เคียงบริเวณแหลมเดลมาร์วา (Delmarva อยู่ระหว่างอ่าวเดลาแวร์กับอ่าวเชสพิก) และคาสเตอร์มีอุตสาหกรรมทำอาหารกระป๋องและชาชีวะ พื้นที่ในเขตนี้มีชื่อเสียงในการเลี้ยงไก่ ฟาร์มประเภทนี้จำนวนมากมักตั้งอยู่ในพื้นที่ซึ่งเป็นเนื้อดินเปียก ๆ อันเป็นพื้นที่ที่ได้จากการขับน้ำออกไปจากพื้นที่ทำนาเกลือ เดิมในฟาร์มเหล่านี้มีการปลูกต้นผลไม้สกุลเบอร์รีและผักต่าง ๆ สำหรับส่งตลาดในเขตมหานคร แม้ว่าจะมีโรงงานแข็งแย้มสำหรับถนนอาหาร แต่สินค้าสดที่เข้าสู่ตลาดก็ยังมีปริมาณมากอยู่ กิจการด้านนี้นำไปสู่ความเป็นเมืองใหญ่ ๆ เช่น เมืองในรัฐนิวเจอร์ซีย์เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ตลาดสินค้าประเภทนี้จึงถูกตัดขาดไปทันที จึงทำให้การเพาะปลูกแบบเพิ่มผลผลิตและเพาะปลูกพืชเฉพาะอย่างที่เคยมีอยู่ตามแนวชายฝั่งต้องเลิกล้มไปเช่นเดียวกับการเลิกล้มฟาร์มโคนมที่เคยมีชุมชนมูญอยู่อย่างหนาแน่นจนเป็นเขตเดนกันและแฟล็กเข้าไปในแนวเขตปลูกพืชไร่บรรทุก (Truck Farm) กรุงวอชิงตัน ด.ซ.นับเป็นเมืองพิเศษในบรรดาเมืองใหญ่ ๆ ของเขตนี้ เมืองนี้จัดตั้งขึ้นภายหลังที่มีชัยในสงครามปฏิวัติอเมริกา โดยตั้งอยู่ตระหง่านติดต่อกันระหว่างรัฐแมริแลนด์และรัฐเวอร์จิเนีย ซึ่งเป็นสถานที่ฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้แย่งสิทธิ์ซึ่งกันและกัน เมืองหลวงของประเทศไทยแห่งนี้ได้แผ่ขยายออกไปในพื้นที่กว้างประมาณ 61 ตารางไมล์ ซึ่งดังเดิมเป็นอาณาบริเวณของ District of Columbia ในเขตมหานครนี้มีพลเมือง ซึ่งจำนวนมากกว่าครึ่งล้านเป็นข้ารัฐการนับเป็นจำนวนถึง 1 ใน 4 ของจำนวนชนชั้นผู้มีอาชีพรับราชการทั้งหมดของสหรัฐอเมริกา กรุงวอชิงตันได้สร้างขึ้นตามแบบแปลนของชาวฝรั่งเศสชื่อ ลองฟังต์ (L'Enfant) กรุงวอชิงตันส่วนใหญ่เป็นรูปแบบของถนนและจตุรัสทางเป็นตาข่ายแล้วมีถนนสายใหญ่เป็นรูปตาข่ายแบบรัศมีกลมวงซ้อนลงไปโดยมีจุดศูนย์กลางตรงทำเนียบขาว มีอาคารใหญ่ระดับต่ำตามมาตรฐานของมหานครในทวีปอเมริกาเหนือ แต่ถึงกระนั้นอาคารจำนวนมากเหล่านี้ก็ยังคงมีลักษณะสวยงามตามแบบคลาสสิกอยู่ อุตสาหกรรมการผลิตสร้างได้พัฒนาขึ้นบ้างเล็กน้อย ตอนกลางของกรุงวอชิงตันเป็นสถานที่ทำงานของรัฐบาลจำนวนหนึ่งไม่กี่วัน ทำให้เกิดการสัญจรของชาวต่างด้าว ซึ่งมีปริมาณใหญ่มาก ซึ่งเกือบจะทั้งหมดเป็นรถยนต์ ในเขตที่อยู่อาศัยในส่วนในของกรุงวอชิงตัน กล่าวโดยส่วนรวมแล้วทรุดโทรม ยกเว้นแหล่งตั้งถิ่นฐานที่สวยงามในยุคก่อนการปฏิวัติที่อยู่ในย่านจอร์จเทาน์ (George Town) พลเมืองที่อาศัยอยู่ใน District of Columbia มากกว่า 50 เปอร์เซนต์เป็นชาวนิโกร ปัจจุบันขอเขตของมหานครนี้ได้รวมถึงอาคารย่านพักอาศัยที่ขยายออกไปเช่นที่ อาร์ลิงตัน (Arlington), เวอร์จิเนีย, บี瑟สเดา (Bethesda) และแมรีแลนด์ จึงอาจ

สรุปได้ว่า ศูนย์กลางของชุมชนกำลังขยายเข้าไปในพื้นที่นาของที่ราบสูงเชิงเขา

4. เขตที่สูง

เขตนี้รวมพื้นที่สูงบางส่วนของภูมิภาคอุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือส่วนใหญ่ในรัฐเพนซิลเวเนีย ซึ่งมีความเด่นเห็นได้ชัดในด้านกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ทางการเหมืองแร่ และการผลิตสร้างแต่ก่อนมีกิจกรรมอื่น ๆ อีก เมืองแฮร์ลิสเบิร์ก (Harrisburg) เมืองจอห์นสเทาун์ (Johnstown) เมืองอลตูนา (Altoona) และเมืองวิลเลียมสปอร์ต (Williamsport) ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าเมืองเหล่านี้ ตั้งอยู่นอกย่านอุตสาหกรรมการผลิตสร้างใหญ่ ๆ ในเขตตะวันออกเฉียงเหนือ อุตสาหกรรมที่มีในเมืองเหล่านี้ได้แก่การทำภาชนะหุ้งต้มและเครื่องแก้ว โดยใช้ก๊าซซึ่งมีท่อต่อเข้ามา ใช้ดินเหนียว และทรายแก้ว ซึ่งมีอยู่ในท้องถิ่น มีการสร้างหัวรถจักรของรถไฟและงานประดิษฐ์ที่ใช้ไม้ งานประเกทสุดท้ายนี้เป็นการพัฒนาจากการนำประโยชน์จากไม้ในป่าบริเวณที่อุกเขาและเปลี่ยนในยุคดั้งมาใช้ เมืองแฮร์ลิสเบิร์กได้รับประโยชน์จากการลักษณะที่ตั้งคือเป็นจุดรวมของบรรดาเส้นทางที่มาบรรจบกับทางหนึ่งลงสู่พื้นที่ลุ่มแม่น้ำซัสเกนและสาขาอีกทางหนึ่งข้ามพื้นที่ราบต่ำชายฝั่งฝ่ายไปสู่ช่องเขาที่มีแม่น้ำตัดผ่านเทือกเขาและเปลี่ยน

ในเขตที่สูงมีบางพื้นที่ที่มีได้ทำการอุตสาหกรรม เป็นบริเวณที่มีป่าไม้คลุมอยู่อย่างกว้างขวาง ดังเช่นในรัฐเพนซิลเวเนีย มีป่าไม้ประมาณครึ่งหนึ่งในรัฐ แม้ว่าป่าไม้ในพื้นที่ส่วนนี้จะลดความสำคัญที่เคยมีอยู่ครั้งหนึ่งลงมาก แต่ป่าไม้ทั้งหมดที่มีอยู่ก็ได้รับการจัดดำเนินการเพื่อการค้า เขตที่สูงนี้ได้รับการทะนุบำรุงให้เป็นแหล่งจ่ายน้ำ ดังจะพบในเขตเทือกเขาอะดิรอนเดค นอกจากนี้ยังเป็นสถานที่ทางอากาศและที่พักผ่อนหย่อนใจอีกด้วย เช่น ทะเลสาบฟิงเกอร์สเลคส์ (Fingers Lakes) ในรัฐนิวยอร์กตอนบน ซึ่งชานม้าแข็งในสมัยไพลสโตซีนได้เปลี่ยนที่ลุ่มแม่น้ำให้กลายเป็นทะเลสาบและเทือกเขาแคนตสกิลล์ เป็นต้น ในรัฐนิวยอร์กและรัฐเพลเซลเวเนียมีวนอุทยานรวมกันประมาณ 300 แห่ง ในปีหนึ่ง ๆ มีผู้คนไปชมถึงหลักคน

เขตนี้มักจะเรียกว่า เขตแอนทร้าไซต์ของเพนซิลเวเนียตะวันออกเกิดจากการที่ได้พัฒนาการผลิตสร้างขึ้นโดยใช้ประโยชน์จากเหมืองถ่านหินแอนทร้าไซต์ ซึ่งมีอยู่จำนวนมาก ลูกค้าใหญ่ของถ่านหินแอนทร้าไซต์ก็ได้แก่บรรดาเมืองใหญ่ ๆ ที่อยู่ริมฝั่งมหาสมุทรซึ่งต้องการเชื้อเพลิงจำนวนมากสำหรับการให้ความอบอุ่นภายในบ้าน แต่จากการแข่งขันกันของน้ำมันและกระแสไฟฟ้า และประกอบกับค่าใช้จ่ายในการทำเหมืองแร่สูงขึ้น จึงทำให้การคุ้นถ่านหินแอนทร้าไซต์ลดลงกว่าระดับที่เคยมีมาก และมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจใน

ท้องถิ่นให้ก่อตั้ง ในเขตนี้มีเมืองสแครนตัน (Scranton) เมืองวิลค์บาร์ (Wilksbar) และเมือง เอสเซลตัน (Hazleton) นับว่าเป็นเมืองอุตสาหกรรมผลิตสร้างขนาดใหญ่ผลิตสินค้าโลหะ มา... ภายหลาดชนิด ได้แก่ หัวรถจักร ผลิตลวดโลหะ เครื่องใช้ที่ทำด้วยการตีริดโลหะ อุตสาหกรรมสิ่งทอและไหม รวมทั้งการผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย อุตสาหกรรมเหล่านี้จัดเป็นอุตสาหกรรม ส่งเสริมการใช้งานในการทำเหมืองแร่และการทำเครื่องโลหะ และยังคงดำเนินการอยู่

ในทางตรงกันข้ามกับพื้นที่ในเพนซิลเวเนียตะวันออก เวสต์เวอร์จิเนีย ก็มีถ่านหิน ประเกบทบกุมิ้นส์ ประมาณว่าทั่วประเทศสหรัฐอเมริกาใช้ถ่านหินประเกทนี้ถึง 35% ของ ประมาณถ่านหินทั้งหมด ในเวสต์เวอร์จิเนียเมืองถ่านหินตั้งเรียงรายตามลุ่มแม่น้ำคานาوا (Kanawha) ในเมืองชาลสตัน (Charleston) แม่น้ำนิวริเวอร์ (New River) และแขวงโปกาหอนตัส (Pocahontas) และจากเหมืองในลุ่มแม่น้ำโปโตแมกตอนบน ทางตอนเหนือของรัฐเหมืองถ่านหิน ในแหล่งท้ายนี้ให้ถ่านหินคุณภาพสูง เหมาะแก่การทำถ่านโดยที่ใช้ในการถลุงโลหะ ถ่านหิน จากแหล่งนี้ส่งตรงโดยทางรถไฟไปยังโรงงานเหล็กกล้าที่เมืองสเปร์โรว์สพอยต์ และที่เมือง มอร์ริสวิลล์ (Morrisville) แต่ถ่านหินจากลุ่มแม่น้ำคานาوا ได้ส่งทางรถไฟไปยังเมืองนอร์ฟอล์ก (Norfolk) ซึ่งเป็นการประหดกกว่า และต่อจากนั้นส่งไปโดยทางเรือ ส่วนมากของถ่านหินและ ถ่านโดยจากเวสต์เวอร์จิเนียได้ส่งไปยังย่านอุตสาหกรรมลุ่มทะเลสาบ โดยส่งผ่านเมือง โกล์โด (Toledo, Ohio)

ย่านเหมืองถ่านหินในเวสต์เวอร์จิเนีย ยังมีได้ถูกดัดแปลงให้ดำเนินการไปใน ทางอุตสาหกรรมมากนัก ยังคงอยู่ในสภาพการผลิตขั้นต่ำอยู่ จึงได้รับความเสียหายทางสังคม เป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นผลจากความก้าวหน้าของการใช้เครื่องจักรกลและความต้องการใน แรงงานลดน้อยลง รัฐเวสต์เวอร์จิเนียซึ่งได้เปลี่ยนฐานะเป็นเด่นเด่นขนาดใหญ่ จึงได้รับ ความกระทบกระเทือนโดยการที่มีประชากรน้อยลง ในปัจจุบันเมืองชาลสตัน ซึ่งตั้งอยู่ ณ จุดที่แม่น้ำเอลค์ (Elk) และแม่น้ำคานาواไหลมาบรรจบกันเป็นแหล่งอุตสาหกรรมการผลิต เครื่องเคมี เครื่องแก้ว เครื่องจักรทำเหมืองแร่ เพอร์นิเจอร์ วินเนียร์ และยังเป็นจุดศูนย์กลางของ การส่งถ่านหินและไม้เนื้อแข็งจากป่าและเปลี่ยนอีกด้วย เมือง汉蒂้ดัน (Huntingdon) และ เมืองแอชแลนด์ (Ashland) ซึ่งตั้งอยู่ใกล้เดียงกันบนฝั่งแม่น้ำโอไฮโอ นับเป็นจุดที่เชื่อมการขนส่ง ทางรถไฟกับการขนส่งทางน้ำ และเป็นศูนย์กลางของยานพาณิชยกรรมที่ค่อนข้างจะเจริญรุ่งเรือง ซึ่งขึ้นอยู่กับการปลูกผลไม้ โดยเฉพาะแอปเปิล ยาสูบ และการปศุสัตว์

5. เอกพิเศษเบิร์ก-อะเลสานอร์

เมืองพิเศษเบิร์ก อาจนับได้ว่าเป็นพื้นที่ขยายออกของผลกระทบที่มาจากการหลังเกี้ยว

กับทำเลที่ตั้ง ในด้านความสะดวกและตรงที่สุด ที่ตั้งแท้ ๆ ของตัวเมืองอยู่ตรงที่แม่น้ำอัลลีเกนี (Alleghany) และแม่น้ำโมนองากาเซล่า (Monongahela) พบกัน เมืองนี้กำเนิดขึ้นจากสภาพป้อมค่ายชื่อ Fort Duquesne ซึ่งชาวฝรั่งเศสเป็นผู้สร้าง ต่อมาถูกพากอังกฤษยึดได้แล้วได้ใช้ชื่อ Fort Pitt ภายหลังได้จริญขึ้นจนมีฐานะเป็นเมือง และได้เปลี่ยนชื่อ และได้กลายเป็นจุดที่พักระหว่างทางสำหรับเส้นทางของผู้อพยพไปตามลำแม่น้ำโอไฮโอ พื้นที่ภูมิประเทศแอบเมืองพิตสเบิร์ก และพื้นที่โดยรอบอำนวยต่ออุตสาหกรรมการผลิตสร้าง โดยมีถ่านหินซึ่งจับตัวกันเป็นแผ่นเบนราบสามารถเจาะเข้าไปถึงแนวความหนาได้ โดยช่องทางตามแนวอนุภูมิ เป็นถ่านหินที่มีคุณภาพทำเป็นถ่านโคเก้ได้ดี มีสินแร่เหล็กเกิดปนอยู่กับถ่านหิน มีหินปูนอยู่ในห้องถีนีมีเหล่งน้ำและเส้นทางขนส่งโดยลำแม่น้ำสายต่าง ๆ และนอกจากนี้ยังมีทรัพยากรสำรองอีก คือน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ผู้ลงทุนประกอบการที่สำคัญคุณหนึ่งในหมู่ผู้ลงทุน คือ แอนดรูว์ คาร์เนกี (Andrew Carnegie) เป็นผู้ที่มองเห็นศักยภาพอันมหาศาลของพิตสเบิร์ก ด้วยเหตุนี้จึงเกิดมีตลาดสำหรับสินค้าหักที่ทำด้วยเหล็กและเหล็กกล้าในระหว่างคริสตศตวรรษที่ 19 ขึ้นในสภาพของเมืองในพื้นที่ท้องไร์ท้องนาภายใน ทำให้เมืองขยายผั่งตะวันออกซึ่งมีอยู่แล้ว เจริญขึ้นและขยายตัวออกอย่างรวดเร็ว

ความสนใจที่มุ่งอยู่กับกิจการอุตสาหกรรมเหล็กกล้ามีผลทำให้ใช้สินแร่เหล็กหมวดเร็วแต่อย่างไรก็ตามเขตพิตสเบิร์กยังคงเป็นพื้นที่หลักในการสร้างเครื่องโลหะหัก โดยการสั่งซื้อสินแร่จากแหล่งท้องถิ่นที่อยู่ห่างไกล เช่นในปัจจุบันจากเขตหินฐานธารณีแคนาดา และทำการผลิตถ่านโคเก้จากแหล่งถ่านหินในเมืองคอนเนลล์สเวลล์ (Connellesville อยู่ใกล้มืองพิตสเบิร์ก) ประมาณ 3 ใน 4 ของแรงงานอุตสาหกรรมในเขตมหานครพิตสเบิร์กเป็นการประกอบกิจการผลิตและค้าโลหะและประมาณครึ่งหนึ่งในจำนวนทำการผลิตเครื่องโลหะขันตัน การถลุงและการผลิตเหล็กกล้า การประกอบเครื่องโลหะ และวิศวกรรมไฟฟ้า อุตสาหกรรมเหล่านี้เป็นงานหลักที่ดำเนินการอยู่เป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้มีการผลิตเครื่องจักรกลที่ใช้ในสำนักงานยานยนต์ และชิ้นส่วนอากาศยานที่มีขนาดย่อม ส่วนอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ นอกจากอุตสาหกรรมโลหะ ก็ได้แก่อุตสาหกรรมแก้ว ซึ่งได้ใช้กรวยในห้องถีน์ผลิตกระดาษ โอไฮโอตะวันออกเป็นสถานที่ผลิตอุตสาหกรรมเครื่องกระเบื้องเคลือบ เมืองพิตสเบิร์กเองก็มีการพัฒนาอุตสาหกรรมเบาขึ้นเหมือนกัน ดังเช่นอุตสาหกรรมสิ่งทอ แต่เมืองยังสเทน (Youngstown) และเมืองแคนตัน (Canton) ยังคงผลิตเครื่องโลหะหักเป็นส่วนใหญ่ เมืองแอครอน (Akron) มีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์ในเขตลีทร้อยต์ โดยการผลิตยางรถยนต์

เนื่องจากการดำเนินงานโลหะเกี่ยวกับเหล็ก และมีการพัฒนางานนี้อย่างต่อเนื่อง

จึงทำให้เมืองพิตสเบร์ก ยังสเทาน์ แคนดัน และเมืองเล็ก ๆ ใกล้เคียงต้องอาศัยเส้นทางขนส่งสายทะเลสาบใหญ่อยู่ แต่อย่างไรก็ตามบรรดาเมืองท่าริมทะเลสาบกลับได้ประโยชน์มากกว่าเมืองที่มีแม่น้ำท่ามในแม่น้ำสูงกว่าอุดสาหกรรม และในแม่น้ำสูงถ่านหินและถ่านหินโคกในเที่ยวจากลับ อุดสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าได้ตั้งมั่นในรัฐโอไฮโอเขตเมืองคลีฟแลนด์ (Cleveland) และเมืองโกล์โด ซึ่งในปัจจุบันมีพลเมืองจำนวนมากเท่า ๆ กับพลเมืองในเขตพื้นที่มหานครพิตสเบร์ก พลเมืองในเมืองตั้งกล่าวต่างทำงานในวงการอุดสาหกรรมผลิตสร้างเครื่องไฟฟ้าซึ่งใช้ในการประกอบโดยมีสายพานส่งชิ้นส่วนประกอบ เมืองโกล์โด ทำหน้าที่ส่งถ่านหินและถ่านหินโคกที่มาจากเขตเพนซิลเวเนียตะวันตก และจากเวสต์วอร์จิเนีย เมืองลอร์เรน (Lorrain รัฐทะเลสาบอธิ) ลิมา (Lima) และมาเรียน (Marion) มีชื่อเสียงในการผลิตเครื่องจักรกลหนักที่ใช้ในการก่อสร้างตามแบบที่ใช้ในวิศวกรรมโยธาขนาดใหญ่สมัยปัจจุบันอย่างไรก็ตามเพนซิลเวเนียตะวันตกก็ยังคงมีขีดความสามารถในการผลิตเหล็กกล้ามากกว่าเมืองโกล์โด แต่ต่อมามีการเปลี่ยนทางสายเซนต์ลอเรนซ์ และมีการจ่ายน้ำประปาไปใช้ในโรงงานอุดสาหกรรม บรรดาเมืองในกลุ่มทะเลสาบนี้กลับเป็นกลุ่มที่สามารถผลิตสร้างเครื่องเหล็กกล้าขนาดหนักได้มากกว่าเมืองพิตสเบร์ก

8. เดตดีกรอยต์

เมืองดีกรอยต์ ในรัฐมิชิแกน และเมืองบริวารใกล้เคียงมีทั้งอยู่ในลักษณะได้เปรียบกว่าเมืองพิตสเบร์กและเมืองรัฐทะเลสาบอธิ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะลักษณะที่ตั้งนั่นเอง เมืองดีกรอยต์มิใช่เป็นจุดส่งต่อในการขนย้ายสินค้า แต่มีทั้งอยู่ระหว่างทะเลสาบอธิและทะเลสาบสูรอน ซึ่งเป็นจุดที่บรรจบกันของเส้นทางน้ำจากทะเลสาบกับการขนถ่านหินและถ่านหินโคกขึ้นไป ดีกรอยต์จึงมีโอกาสได้รับอัตลักษณ์ในอุดสาหกรรมโลหะเหล็กได้มาก ดังนั้นอุดสาหกรรมโลหะจึงพัฒนาขึ้นที่ดีกรอยต์ แต่อย่างไรก็ตาม อุดสาหกรรมที่ดีกรอยต์นัดและมีความพิเศษเฉพาะอย่างนี้คือการผลิตรถยนต์ อุดสาหกรรมการผลิตรถยนต์ส่วนใหญ่เป็นของนายเคนรี ฟอร์ด (Henry Ford) ความสำเร็จของเขาก็ขึ้นอยู่กับตั้งอุดสาหกรรมรถยนต์เป็นอย่างมากในเมืองดีกรอยต์และหัวเมืองโดยรอบ ในระยะเวลาที่ค่อนข้างจะเร็ว ๆ นี้เอง ผลอันเนื่องมาจากการผลิตดีกรอยต์และเมืองบริวารโดยรอบ เช่น เมืองริเวอร์รูช (River Rouge) เมืองปอนติแอค (Pontiac) เมืองเมาน์คลีเมนต์ (Mont Clemens) เมืองโรยัลโอ๊ค (Royal Oak) เมืองเฟรนเดล (Ferndale) เมืองกรอส พอyn์ต PARK (Grosse Pointe Park) และเมืองเดียร์บอร์น (Dearborn) มีชื่อเสียงในด้านผลิตรถยนต์ไปด้วย

นอกจากนี้อุตสาหกรรมผลิตสร้างรถยนต์ได้แพร่ขยายไปยังบรรดาเมืองต่าง ๆ ในภาคสมุทรมิชิแกนอีก ดังจะพบที่เมืองฟลินท์ (Flint) เมืองแซกิเนา (Saginaw) เมืองแกรนด์ แรปิดส์ (Grand Rapids) แลนซิง (Lansing) และเมืองเซาร์ เบนด์ (South Bend ตั้งอยู่ทางใต้ของทะเลสาบ มิชิแกนในรัฐอินเดียน่า) และรวมทั้งได้แผ่เข้าไปสู่เมืองวินด์เซอร์ (Windsor) บนฝั่งแม่น้ำดีทร้อยต์ ด้านแคนาดาอีกด้วย การดำเนินงานด้านอุตสาหกรรมรถยนต์ในดีทร้อยต์ได้กระทำเต็มที่ โดยเริ่มจากการรถลุ่วเหล็กจากเตาจนถึงการประกอบขั้นสุดท้ายของชิ้นส่วนประกอบที่สำเร็จรูปเรียบร้อยแล้ว แต่ถึงกระนั้นเขตอุตสาหกรรมดีทร้อยต์ก็ไม่สามารถจัดทำอะไหล่สนองความต้องการของตนได้ทุกอย่าง ในการประกอบชิ้นส่วนเหล็กกล้ายังต้องอาศัยการส่งชิ้นส่วนบางอย่างมาจากนอกเขต หรือไม่ก็ยังต้องอาศัยเครื่องจักรกลและชิ้นส่วนจากเขตโนว์แอลน์ดอนได้ ซึ่งมีอุตสาหกรรมประเภทนี้ขึ้นหน้าขึ้นตามๆ และอีกประการหนึ่ง การส่งรถยนต์ในสภาพที่ถอดชิ้นส่วนประกอบไปนั้น เป็นการประหยัดค่าขนส่งกว่าการขนส่งเป็นตัวรถที่สำเร็จรูปแล้วทั้งคัน ด้วยเหตุนี้ดีทร้อยต์จึงได้ช่วยส่งเสริมให้เกิดโรงงานประกอบและถอดสร้างขึ้นในเขตตลาดใหญ่ ในการดำเนินการค้ารถยนต์นอกเหนือไปจากการผลิตรถยนต์แล้ว เขตดีทร้อยต์ยังได้ผลิตสร้างเหล็กกล้า เครื่องจักรกลที่ใช้ในการอุตสาหกรรมเครื่องจักรกลที่ใช้ในบ้านเรือน เครื่องมือกล เครื่องมือช่าง ชิ้นส่วนอากาศยาน และก็มีการต่อเรือที่เมืองริเวอร์รูช ดังนั้นจะเห็นว่าการย้ายที่ตั้งของอุตสาหกรรมรถยนต์ "ได้ทำให้เขตนี้มีความโน้มเอียงไปในด้านกิจกรรมทางวิศวกรรมทั่ว ๆ ไป"

7. เขตตะวันตกไกล (Near West) หรือตะวันตกกลาง (Mid West)

เขตอุตสาหกรรมเขตนี้นับเป็นส่วนหนึ่งของเขตอุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือ มีที่ตั้งอยู่ทางใต้ของทะเลสาบมิชิแกน ลักษณะเป็นดินเดนทางตะวันออกของรัฐโอไฮโอ จึงเป็นการยกลำบากอย่างยิ่งที่จะกำหนดชื่อเฉพาะลงไว้ได้ เขตนี้บ้างก็เรียกว่าเขตตะวันตกไกล แต่บ้างก็เรียกว่าเขตตะวันตกกลาง มีพื้นเมืองประมาณ $3\frac{1}{4}$ ล้านคน และในจำนวนนี้ $2\frac{1}{2}$ ล้านคนอาศัยอยู่ในบริเวณมหานครซินซินแนติ (Cincinnati) เดย์ตัน (Dayton) และโคลัมบัส (Columbus) พื้นที่ส่วนใหญ่ในเขตนี้เป็นพื้นที่ราบดินหินคละธารน้ำแข็ง มีลักษณะภูมิศาสตร์คล้ายคลึงกับดินแดนที่ต่อเนื่องกันทางตะวันออก ประมาณ 3 ใน 4 ส่วนของพื้นที่ในเขตนี้ใช้เป็นพื้นที่ทำการอุตสาหกรรมร่วมกับการเพาะปลูก การใช้ประโยชน์ที่ดินมีลักษณะเดียวกันกับในเขตพื้นที่ราบเพาะปลูกในตอนกลางของประเทศ คือ มีการพัฒนาอย่างสูงในการเกษตรพาณิชย์ มีการเลี้ยงสุกรอย่างขึ้นหน้าขึ้นตา แต่ในทางตรงกันข้าม ระบบการเกษตรในเขตพื้นที่ตะวันตกไกลขึ้นอยู่กับข้าวโพดน้อยกว่าพื้นที่ตอนในซึ่งอยู่ถัดไปทางตะวันตกและพื้นที่ราบค่อนข้างสูง

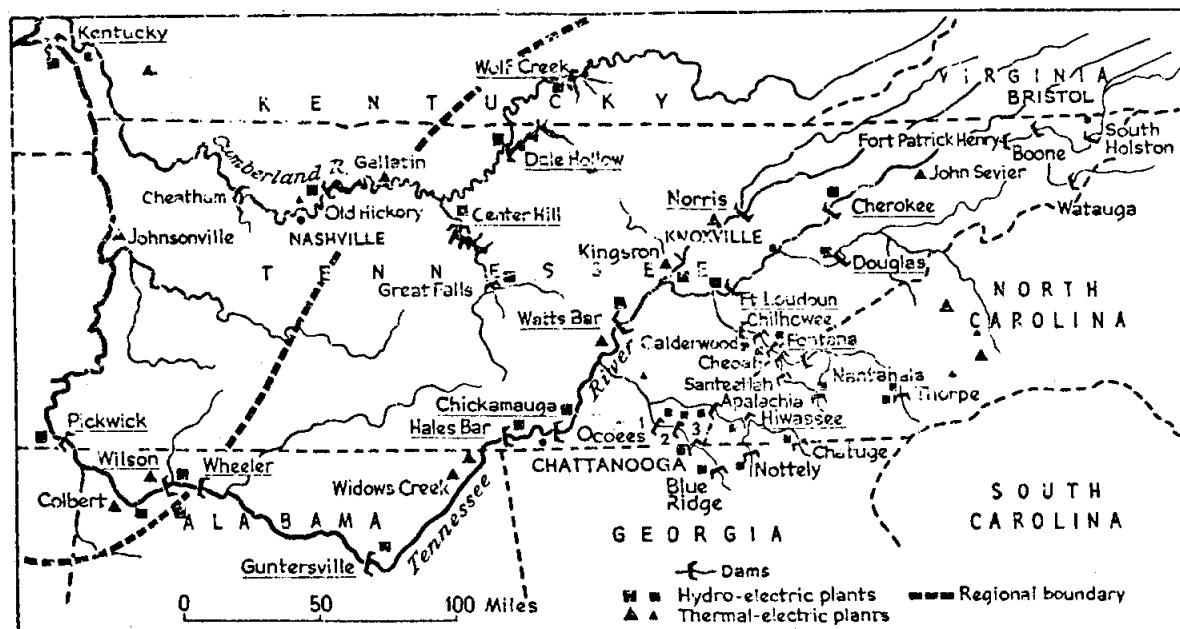
ตอนกลาง ลักษณะของการเกษตรเปลี่ยนไปในรูปของการทำฟาร์มโコンมไปจนถึงกรรม-กรรมแบบผสม ซึ่งอาศัยข้าวโพดเป็นหลัก อันนับเป็นแบบฉบับของการทำฟาร์มในพื้นที่ราบภายในตอนกลาง นอกจากนี้เขตนี้ยังมีผลให้เกิดการเปลี่ยนสภาพเมืองใหญ่และเขตอุตสาหกรรมหนาแน่นทางตะวันออกไปเป็นเขตที่มีการอุตสาหกรรมเบาบางลง และมีความเป็นเมืองน้อยลง เมืองซินเซ็นแนติ เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ใกล้กับแม่น้ำแคนทาร์กี แม้จะมีชื่อเป็นภาษาอิตาลี แต่ก็ได้รับการพัฒนาขึ้นเป็นชุมชนเมือง ซึ่งประกอบด้วยชาวเยอรมันผู้เข้ามาตั้งถิ่นฐานส่วนใหญ่ ในบริเวณลุ่มแม่น้ำโอไฮโอ เมื่อหลังปี ค.ศ. 1940 พوانี้ได้นำวิธีการปลูกอุ่นมาใช้ ซึ่งในเวลาต่อมาพื้นที่ในบริเวณนี้ได้พัฒนาขึ้นเป็นพื้นที่ปลูกอุ่นและทำเหล้าอุ่นที่ดีที่สุดแห่งหนึ่ง ในประเทศ และตามด้วยอุตสาหกรรมการผลิตเบียร์ ในปี ค.ศ. 1827 ได้มีการสร้างคลองไม้อามี จึงทำให้มีเมืองซินเซ็นแนติมีเส้นทางติดต่อ กับทะเลสาบอีริได้ และได้เจริญเติบโตขึ้นจากฐานะเดิม คือเมืองท่าลุ่มแม่น้ำโอไฮโอ แต่เมืองนี้ยังคงส่งถ่านหิน ไม้ซุง เหล็กกล้า และเกลือ เป็นสินค้า ออกอยู่ อุตสาหกรรมของเมืองนี้เกี่ยวกับการบรรจุเนื้อสัตว์เป็นอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการบรรจุเนื้อสุกร การผลิตเบียร์ซึ่งใช้ข้าวบาร์เลย์ที่ผลิตได้ในท้องถิ่น และน้ำซึ่งมีปูนขาว ปะปนอยู่ในสำาราของท้องถิ่น มีการผลิตและปรุงยา และมีการผลิตโลหะและเครื่องจักรกล หลายอย่างหลายชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องมือกลทางช่าง อย่างไรก็ตามอาจจะอธิบาย ได้ว่าซินเซ็นแนติเป็นเมืองที่มีกิจกรรมทางอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มากเมืองหนึ่ง คลัมบัส เป็นเมืองหลวงของรัฐโอไฮโอมาตั้งแต่ ค.ศ. 1912 เป็นเมืองมหาวิทยาลัย เป็นเมืองอุตสาหกรรม ทั่วไป เช่น มีการบรรจุอาหาร เนื้อสัตว์ แต่ปัจจุบันได้พัฒนาความเป็นพิเศษเฉพาะอย่าง คือ มีอุตสาหกรรมผลิตกระดาษชนิดที่มีคุณภาพสูงสำหรับใช้ทำหนังสือ ส่วนเดย์ตัน ซึ่ง ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำไม้อามี มีความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์กับบุคคลแรกของการบิน คือ เป็นบ้านเกิดของพีนังสกุล赖特 (Wright) ในปัจจุบันเดย์ตันจึงเป็นศูนย์กลางการบินและการค้าว่า ทางวิศวกรรมอากาศยานที่กำลังเจริญรุ่งหน้าอยู่ แต่ปัจจุบันได้พัฒนาความสนใจในทางด้านเครื่องยนต์ มากกว่าโครงสร้างของอากาศยาน นอกจากนี้ยังมีการสร้างชั้นส่วนรถยนต์ เครื่องรับเงิน เครื่องปรับอากาศ และเครื่องมือตรวจวัดสอบ กิจกรรมพิเศษอย่างหนึ่งของเมืองนี้คือ การพิมพ์เอกสารสำหรับความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ เมืองสปริงฟิลด์ (Springfield) เป็นเมืองอุตสาหกรรมที่มีกิจการเกี่ยวข้องกับผลิตผลและความต้องการของท้องถิ่น เช่น มีการสร้างรถยนต์ เครื่องมือเครื่องใช้ในการเกษตร เครื่องไฟฟ้า เครื่องจักรดีเซล และเครื่องมือฟ้าไน

ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้

ภูมิภาคนี้ ได้แก่ พื้นที่ทางตะวันออกของแม่น้ำโโปโตแมกานถึงฟลอริดา และต่อเนื่องไปทางตะวันตกจนถึงที่ราบลุ่มตอนใต้ของแม่น้ำมิสซิสซิปปี รวมทั้งพื้นที่ริมฝั่งทะเลด้านตะวันตกของอ่าวเม็กซิโก มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 450,000 ตารางไมล์ ซึ่งมีจำนวนไอล์ดีย়งกับเนื้อที่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่มีจำนวนประชากรประมาณ 32 ล้านคน ซึ่งน้อยกว่าจำนวนของประชากรในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือกว่าครึ่งหนึ่ง ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้มีลักษณะแตกต่างจากภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือคือ ยังคงมีสภาพเป็นชนบทอยู่ มีพลเมืองที่อาศัยอยู่ในเมืองไม่ถึง 1 ใน 3 ของจำนวนพลเมืองทั้งหมด จากการพิจารณาจะเห็นว่า มีพลเมืองที่มีเชื้อสายเป็นนิโกรมากกว่า 8 ล้านคน อยู่กรุงจักราชายทั่วไป ตั้งนั้น ในพื้นที่ภูมิภาคนี้เอง แสดงให้เห็นถึงลักษณะทุกประการของสังคมหลาย ๆ ชนิด ที่มีการแบ่งแยกกันอย่างลึกซึ้งมาก ภูมิภาคนี้เป็นภูมิภาคที่มีครอบครัวขนาดใหญ่รวมกันอยู่ มีมาตรฐานการศึกษาต่ำ มีระบบการเกษตรที่ล้าสมัย เป็นพื้นที่เพียงแห่งเดียวในโลกตะวันตกที่ยังมีพยาธิปากขอ โรคทางสมองอันมีเชื้อติดมาจากการแมลง โรคผิวหนังอันเกิดจากการขาดอาหาร ระบบดอยู่อย่างชักชัก เป็นพื้นที่ที่ขับประเพณีของพวกรชันชันสูงในยุโรปยังคงรักและอุ่นอยู่ เป็นพื้นที่ที่ชาวอินเดียนแดงได้ใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะขัดขวางต่อวัฒนธรรมตะวันตก เป็นพื้นที่ที่เคยเป็นอาณาจักรของฝรั่งเศสโดยที่ยังมีชนเผ่าครีโอล (Creole) ตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณปากแม่น้ำมิสซิสซิปปีและเป็นพื้นที่ที่ชนผิวขาวได้จัดรวมตัวขึ้นเป็นสังคมของชนผิวขาว จนเป็นที่เกลียดชังของชนชาวนิโกร เป็นพื้นที่ที่ซึ่งมีวัฒนธรรมต่างกัน กระทบกระแทกัน ตามติดด้วยอุปนิสัยซึ่งตกลอดเป็นมรดกันมาจากกระบวนการทำไร่ขนาดใหญ่ แต่อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่าพื้นที่ไฟลอริดาซึ่งก่อให้เกิดอุตสาหกรรมห้องเที่ยวและส่วนที่เป็นอ่าวของเท็กซัส ที่มีอุตสาหกรรมน้ำมันน้ำอยู่แยกห่างออกจากพื้นที่ส่วนที่เหลือในภูมิภาค พื้นที่ของรัฐทั้งสอง มีรูปลักษณะอันเกิดจากการทางประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์อันเป็นของตนเอง

ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้นี้มีความเป็นพิเศษเฉพาะอย่างของตนเอง มีสำเนียงพูดที่แตกต่างจากส่วนอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งคาดว่าเกิดจากการผสมผสานระหว่างสำเนียงของชาวเมริกันเหนือกับบรรดาชนชั้นสูงที่อพยพมาจากประเทศอังกฤษ และที่เหนือจากสิ่งเหล่านั้นก็คือ เสียงที่เปล่งออกมากจากบรรดาพากพื้นที่เลี้ยงนางนมชาวนิโกรผู้ซึ่งเคยถูแลเสียงดูลูกเล็ก ๆ ของพวกรชว่าไว้ฝ่ายในยุคสมัยก่อนเกิดสังคมกลางเมืองในสหราชอาณาจักร ความรู้สึกระหว่างชาวเหนือกับชาวใต้ในสหราชอาณาจักรมีรุนแรงอยู่ ชนชาวใต้จะรู้จักได้ทันทีในสำเนียงที่เข้าพูด และแต่ก็ไม่เสมอไปนักในทัศนคติทางสังคมที่เข้าแสดงออก สำเนียงชาวใต้

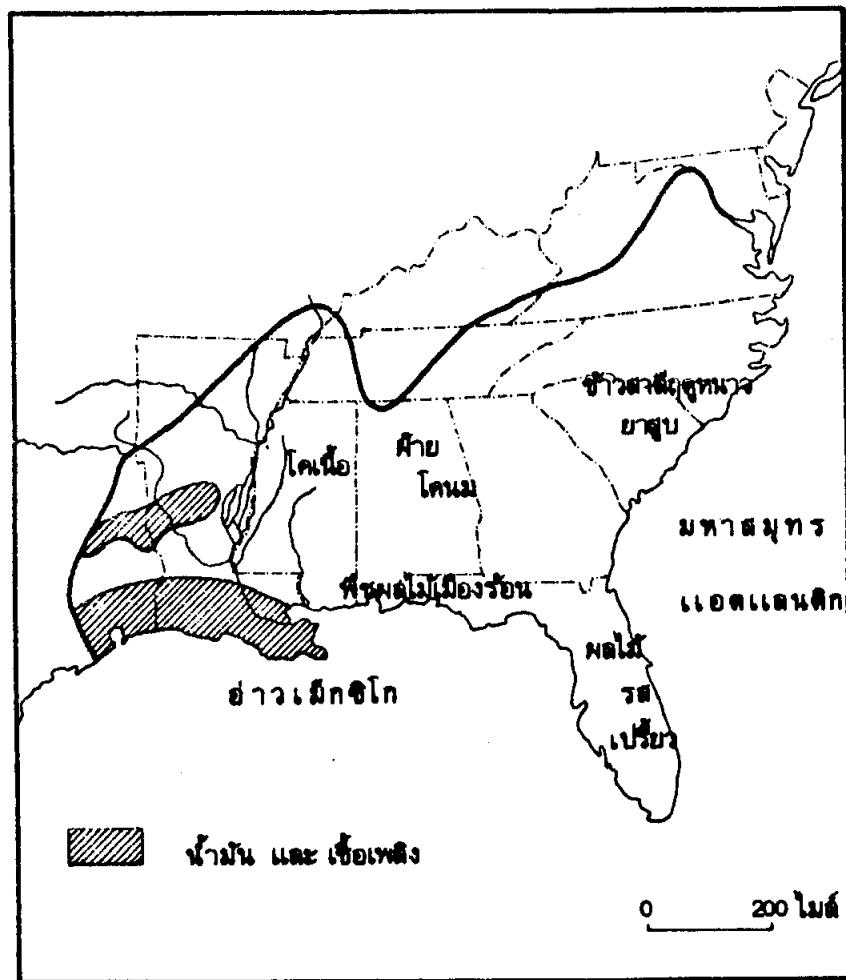
รูป 10.7 : ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้

รูป 10.8 : เชื่อนและอ่างเก็บน้ำบริเวณที่ราบเชิงเขา

เป็นสิ่งที่กีดกันมิให้นักแสดงที่เป็นชาวใต้ได้แสดงภาพยนตร์พูดในออลลีวูด ยกเว้นแสดงเป็นตัวตลกหรือตัวรายร้าย และโดยเหตุนี้ภาพพจน์ของสหรัฐอเมริกาที่มีในโลกภายนอกได้เห็นจากจราจรยนตร์จึงมักไม่ค่อยมีความเป็นธรรมต่อพื้นที่ส่วนนี้ของประเทศไทย พวกราชได้ได้สร้างวรรณคดีของตนเองขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่แล้วก็จะเป็นเรื่องความโศดเดียวของชีวิตซึ่งดำเนินอยู่ในระหว่างตระกูลชาวด้วยที่ใหญ่โตอันสมมุติขึ้น บรรดาผู้ประพันธ์ได้พยายามที่จะเสนอภาพพจน์ยังเป็นที่นิยมของชาวใต้ซึ่งได้ก้าวมาแล้ว สร้างสรรค์ขึ้นจากความคิดคำนึงและจากการนิบทากล่าวร้ายอย่างละครึ่ง

แม้ว่าภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้จะมีความบุ่งบากทางสังคมซึ่งยังติดฝังแน่นอยู่ แต่ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ ก็ยังมีลักษณะทางเศรษฐกิจที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อาศัยอยู่ในภูมิภาคนี้ โดยทั่วไป แม้จะทำกำไรให้น้อยแต่ก็ต้องที่จะต่างชีวิตของผู้คนจำนวนมากให้คงอยู่ได้พืชสำคัญที่เป็นหลักได้แก่ ผ้าเย็บ ยาสูบ น้ำมันพืช และไม่น้อยอ่อนจากป้าไม้ที่ได้รับการควบคุมดูแลเป็นอย่างดี รวมกับผลไม้ชนิดพิเศษและพืชผักซึ่งมีกำไรต้องหากำไรต้องมาจากภูมิภาคที่远离งานและพืชผลสุกเร็ว และมีการขนส่งไปสู่ตลาดในเขตชุมชนได้อย่างรวดเร็ว การทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์ก็เป็นที่นิยมอย่างสูงเท่าๆ กับการทำเพาะปลูก ทั้งนี้ เนื่องจากถูกเพาะปลูกมีระยะยาวและลักษณะอากาศในถูกหน้าค่อนข้างอบอุ่นสบาย นอกจากนี้ ภูมิภาคนี้ยังอุดมด้วยป่าไม้ตระหง่าน เกลือ พอสเฟต บอกไซท์ เหล็ก และถ่านหิน ด้วยเหตุนี้ พื้นที่บางส่วนของภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้จึงสามารถแย่งอุตสาหกรรมห่อผ้าฝ้ายมาจากนิวอิงแลนด์ ความเจริญทางเศรษฐกิจของภูมิภาคนี้กำลังดำเนินต่อไป แต่ก็ค่อนข้างไปอย่างช้าๆ การพัฒนาทางอุตสาหกรรมในรัฐต่างๆ ในภูมิภาคนี้ยกเว้นรัฐเท็กซัส มักจะได้รับแรงกระตุ้นจากบริษัทอุตสาหกรรมต่างๆ ที่อยู่ทางภาคเหนือ ผู้ค้าในต่างประเทศที่จะได้จากการได้ในเรื่องเยื่อไม้ วัสดุดิบสำหรับอุตสาหกรรมเคมี อุณหภูมิเนียม พลังงานราคายุกและที่ดีกว่าเพื่อนเครื่องงานถูก แรงงานในภาคใต้มีการรวมตัวเป็นสหภาพแรงงานอย่างเข้มข้น เช่น ทางภาคเหนือ ทั้งนี้ เพราะบรรดาแรงงานดังกล่าวเป็นพวกรัฐหรือชาวผิวขาวที่ยากจน ในอุตสาหกรรมบางประเภทอาจจะใช้แรงงานที่เกือบจะไม่ได้รับการศึกษามาก่อน หรือฝึกมาก่อนเลย ความเสียเบรียบในทางอุตสาหกรรมอย่างหนึ่งของตะวันออกเฉียงใต้ก็คือ ไม่สามารถจัดตั้งตลาดในชุมชนเมืองของตนเพื่อรับสินค้าอุตสาหกรรมที่ต้นผลิตออกมากได้ และก็ไม่ค่อยพร้อมที่จะติดต่อกับชุมชนเมืองต่างๆ ในเขตอุตสาหกรรม ซึ่งหมายความว่าต้องมีการปรับเปลี่ยนรัฐด้วยการนำเทคโนโลยีมาใช้ในกระบวนการผลิต ดังเช่นที่ได้ทำที่เมืองแอตแลนตาในรัฐจอร์เจีย ดังนั้น จึงถูกระหนนว่าภูมิภาคส่วนนี้ยังคงล้าหลังอยู่ในด้านการพัฒนา

รูป 10.9 : ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้และแหล่งปฏิกรณ์เย็น

ทางอุตสาหกรรม

ภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ จำแนกเป็นเขตย่อยได้ 5 เขต คือ

1. เขตชายฝั่งแอตแลนติกใต้
2. เขตที่ราบสูงเชิงเขาและเทือกเขาแอปปalachianตอนใต้
3. เขตตะวันออกเฉียงใต้สุด
4. เขตอ่าวตอนใต้
5. เขตที่ราบลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีตอนใต้
  1. เขตชายฝั่งแอตแลนติกใต้

เนื้อที่ประมาณ 62,000 ตารางไมล์ พื้นที่ครึ่งหนึ่งในเขตนี้ เป็นพื้นที่ไร่ใช้ทำการเพาะปลูก ประมาณ 2 ใน 5 ของเนื้อที่เพาะปลูกเป็นแหล่งปลูกพืชผล อีก 2 ใน 5 เป็นป่าป่าโปร่ง

เขตชายฝั่งแอตแลนติกใต้เป็นพื้นที่ต่อจากแม่น้ำโพรตแมกและอ่าวเซสพีคไปจนถึงแม่น้ำ查瓦นาห์ และจากมหาสมุทรแอตแลนติกไปจนถึงแนวน้ำตก แต่พื้นที่บางส่วนมีร่องรอยแห่งไว้ไม่ชัด ทางตะวันตกมีพื้นที่เป็นหินใหม่หรือหินในยุคครีเตเชียส ชายฝั่งมีลักษณะจนน้ำ มีพื้นที่เป็นที่ลาดต่ำของทะเลตื้น ๆ ซึ่งเกิดจากการน้ำแข็งในยุคก่อนค่าย ๆ เสื่อนจมลงจนทำให้เกิดพื้นที่ดินชั้นตามชายฝั่งและเป็นปากทางน้ำเข้า ดังจะพบทางชายฝั่งตอนเหนือของเขตนี้ แต่ชายฝั่งทางใต้มีลักษณะถูกคลื่นขัดกลับจนเป็นสันดอน และปิดกั้นลำน้ำจากผืนแผ่นดินที่จะไหลลงสู่ทะเลเจิงทำให้เกิดกล้ายเป็นที่ลุ่มชื้นและ ส่วนใหญ่ทางใต้ของอ่าวเซสพีคไม่ค่อยมีอ่าวจอดเรือตามธรรมชาติขนาดใหญ่ที่ตี บรรดาปากทางน้ำเข้าและช่องแคบที่อยู่หลังแนวสันดอนบางส่วนได้ถูกเปลี่ยนแปลงเป็นทางน้ำสัญจรภายใน นอกจากนี้ในบางบริเวณจะมีระดับน้ำลึกเพียง 8 ฟุตเท่านั้น ทำให้เรือสินค้าขนาดใหญ่ไม่สามารถเข้าไปได้ แนวสันดอนนี้เคยมีชื่อเรียกว่า ซีไอร์แลนด์ (Sea Islands) ซึ่งครั้งหนึ่งเคยมีชื่อเสียงมากในการปลูกผ้ายพันธุ์ปุยยาว

พื้นที่ชายฝั่งทางตะวันออกของเขตñoอยู่เหนือระดับน้ำทะเลเพียงเล็กน้อย ประกอบด้วยเนื้อดินซึ่งเป็นดินเหนียวและกรวดแม่ปะ และลาดต่ำลงเป็นที่ลุ่มชื้นและกล้ายเป็นที่ทำนาเกลือชายฝั่ง พื้นที่ส่วนนี้จึงต้องทำการปรับปรุงมากกว่าจะใช้ทำการเพาะปลูกได้ ส่วนดินแดน

จากการซึ่งจะอ้างว่าเด็ก จึงทำให้เนื้อดินตามธรรมชาติในเขตนี้มีคุณภาพดี และถ้าจะใช้พื้นที่ทำการเพาะปลูกเพื่อการค้าแล้วก็ต้องปรับปรุงพื้นที่โดยใช้ปุ๋ยเป็นจำนวนมาก

ลักษณะการเพาะปลูกในเขตนี้เป็นไปในรูปของการเข้าพื้นที่ทำไร่ แตกต่างกว่าที่พับในเขตโนว์เอนด์ซึ่งมีเพียง 3 หรือ 4 เปอร์เซนต์เท่านั้นที่แบ่งเป็นนาให้เช่า และแบ่งส่วนเหลือผลิตผลเป็นค่าเช่า ในรัฐเวอร์จิเนียการเช่าที่นาทั้งสองแบบรวมกันแล้วมีปริมาณถึง 28 เปอร์เซนต์ ในรัฐนอร์ธแคโรไลนา 64 เปอร์เซนต์ และในรัฐเซาธ์แคโรไลนา 86 เปอร์เซนต์ ระบบการเข้าพื้นที่ทำไร่ทั้งสองแบบในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้มีได้กระทำกันในลักษณะที่ผู้เช่าจะได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินในที่สุด แต่เป็นระบบการเช่านาอย่างเดิมเป็นการถาวร ระบบทั้งสองนี้ดำเนินควบคู่ไปกับวิธีการเพาะปลูกแบบเศรษฐกิจพออยังชีพ ผลิตผลส่วนใหญ่มักบริโภค自用 โภคภัณฑ์เองในหมู่ชนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ นอกจากการเพาะปลูกใบยาสูบและปาสันขนาดเล็ก ๆ เท่านั้นที่จะนำรายได้มาให้บ้าง

เขตนี้มีการเพาะปลูกเพื่อยังชีพกันเนื่องมาจากรายได้จากการทำไร่ขนาดใหญ่ และจากความไม่อุดมสมบูรณ์ทางกายภาพและเศรษฐกิจจากการปลูกฝ่ายได้ดีบนภูมิภาคชีวาร์เคนต์แล้ว การปลูกฝ่ายในเขตนี้ไม่ค่อยประสบผลสำเร็จดีนัก เพราะในฤดูฝนฝนตกชุกมากจนทำให้ไม่เหมาะสมกับการปลูกฝ่าย พืชการค้าที่สำคัญของเขตนี้ในระยะการทำไร่เริ่มแรกคือต้นครามกถุกสารยอดสีประกายสีแอนนิลีน (Anniline) ซึ่งได้มาจากการหั่นน้ำมันดินของถ่านหินเข้ามาแทนที่เสีย ในขณะเดียวกันข้าวซึ่งปลูกได้ในพื้นที่ลุ่มน้ำและในรัฐแคโรไลนา ก็ไม้อาจต่อสู้แข่งขันกับการเพาะปลูกข้าวโดยใช้เครื่องจักรช่วย ในรัฐเท็กซัส ลุยเซียนา อาร์คันซอ และแคลิฟอร์เนียได้

ข้าวโพดก็ไม้อาจให้ผลทางการค้าได้ แม้จะมีข้าวโพดในฟาร์มขนาดเนื้อที่ 80 เอเคอร์ อันเป็นแบบฉบับในภูมิภาคนี้ก็ไม้อาจอำนวยได้ การปลูกต้นยาสูบยังคงได้รับการดำเนินการและสนับสนุนอยู่ การทำไร่ใบยาสูบได้ขยายกว้างไปตามแนวพื้นที่ซึ่งมีเนื้อที่ดิน平坦 จากรัฐนอร์ธแคโรไลนาเข้าไปสู่รัฐเวอร์จิเนียและรัฐแมรีแลนด์ รัฐนอร์ธแคโรไลนาสามารถปลูกใบยาสูบได้เป็นครึ่งหนึ่งของปริมาณใบยาสูบที่ปลูกได้ในประเทศ แต่เมื่อคิดถึงผลผลิตของใบยาสูบในรัฐเวอร์จิเนียและแมรีแลนด์แล้วนับว่าให้ปริมาณสูงกว่า เพราะมีการบริหารงานที่ดีกว่า ใบยาสูบนี้ทุกหนทุกแห่งล้วนเป็นการดำเนินงานในครอบครัวซึ่งมีเนื้อที่เพาะปลูกเพียงเล็กน้อยที่มีเนื้อที่เกินกว่า 5 เอเคอร์ เมื่อใดที่คุณภาพของใบยาตกลงราคาย่ำแย่จะต้องทำให้สิ้นเชือของชาวนาหายากขึ้น และยิ่งเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการปรับปรุงใบยาสูบ

พื้นที่ในเขตนี้มีคุณภาพไม่ผลิตที่มาเร็วและเนื้อดินที่มีคุณภาพอบอุ่นพอตี แต่เขตนี้ก็

ไม่เหมาะสมกับการปลูกพืชไร่บรรทุกและพืชอุตสาหกรรม ทั้งนี้เพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเพาะปลูกพืชอย่างสูง ประโยชน์ที่ได้จากการผลิตจะคุ้มกับค่าใช้จ่ายในการขนส่งระหว่างเขตชายฝั่งและเนตเคนติกใต้กับเขตชายฝั่งและเนตเคนติกกลางได้ กล่าวโดยทั่วไปแล้วรัฐฟลอริดาซึ่งมีที่อยู่ปลายสุดของภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้สามารถดำเนินการผลิตในระดับได้ดีกว่า จึงทำให้สามารถกำหนดราคาโดยผ่านภาคขนส่งเข้าไว้ เขตชายฝั่งและเนตเคนติกได้มักเสียผลประโยชน์เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายและระยะทางขนส่งเนื่องด้วยเกิดความไม่สมดุลระหว่างปริมาณการผลิตจำนวนมากกับราคากลางที่สูงพอที่จะมาชดเชยกันได้ ดังนั้น ในขณะนี้จึงมีการเพาะปลูกเพื่อการค้าในขีดจำกัด การเพาะปลูกมักล่าช้าและไม่ค่อยใช้เครื่องจักรกลเข้าช่วยแม้แต่พื้นที่ซึ่งใช้ทำการเพาะปลูกต้นใบยาสูบเพื่อการค้าส่วนใหญ่ก็ยังใช้มือทำการเพาะปลูก จะมีข้อยกเว้นก็คือการปลูกถั่วลิสงซึ่งเป็นผลสำเร็จจากการปลูกตามเนื้อดินปนทรายในดินแดนตอนใน ถั่วลิสงนี้ใช้ในอุตสาหกรรมน้ำมันพืช เนื้อดินที่หยาบร่วนและมีทรัพย์สมออยู่นี้มีมากจนถึงที่รากสูงเชิงเขาทำให้เกิดเนื้อที่เป็นป่าสนของงาน ป่าสนเหล่านี้ได้เคยใช้ประโยชน์ในการทำน้ำมันสนและคลังพัสดุเก็บสินค้าทางทะเลเมานับแต่เมื่อพากอนานนิคมอพยพเข้ามาถึงใหม่ ๆ ส่วนเยื่อไม้ไผ่นั้นก็เป็นกำเนิดของเซลลูโลสซึ่งใช้ในอุตสาหกรรมไมเรยอง ปัจจุบันมีการปลูกต้นสนกันในที่นาในฐานะเป็นพืชเงิน

การประมงจะพบตามเขตชายฝั่งจากรัฐเดลaware ไปจนถึงรัฐแคลิฟอร์เนียทั้งสองมีการประมงทะเลซึ่งให้ผลิตผลถึง 10 เปอร์เซนต์ของผลิตผลประมงที่หั้งหนดในประเทศ มีการเก็บหอยนางรมตามชายหาดที่เป็นโคลนตม ปลาทะเลที่มีอยู่มากในพื้นน้ำแห่งนี้ ได้แก่ ปลาเมนฮาเดน (Menhaden อยู่ในตระกูลปลาเชอร์ริง) จับได้ในแต่ละฤดูการจับเป็นฝูงขนาดเท่าปาชnid นี้ใช้น้ำมันสำหรับอุตสาหกรรม มีโรงงานทำอาหารจากเนื้อปลาตั้งอยู่เรียงรายไปตามชายฝั่ง อาหารจากเนื้อปลาที่มีโปรตีนสูงใช้ทำอาหารสัตว์ จากการทรงทางเศรษฐกิจที่กล่าวมานี้จะเห็นว่าไม่ได้ส่งเสริมการพัฒนาให้เกิดชุมชนเมืองเท่าไรมากนัก ทั้งนี้ อาจจะเนื่องมาจากระบบของการทำไร่ขนาดใหญ่ จะมีส่วนที่เพิ่มขึ้นก็คือ เปอร์เซนต์ของการตั้งถิ่นฐานของชาวนิโกรในชนบทเท่านั้น คือ เพิ่ม 5 เปอร์เซนต์ในตอนกลาง ค.ศ. 1600 ไปจนถึง 25 เปอร์เซนต์ ในระยะเวลาหลัง ค.ศ. 1700 และเพิ่มอีกเกือบ 40 เปอร์เซนต์ ใน ค.ศ. 1750 เมืองต่าง ๆ เกิดขึ้นเพื่อดำเนินงานปากครองดินแดนอาณา尼คที่มีการนำท่าสและสินค้าอุตสาหกรรมเข้ามาและส่งพืชไร่บางชนิดออกจาก夷เท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้รัฐเดลaware และแมริแลนด์ได้เข้าไปรวมอยู่ในภูมิภาคอุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือ เมืองชาร์ลสตัน (Charleston) ในรัฐเซาธ์แคโรไลนา เมืองวิลmingตัน (Wilmington) ในรัฐนอร์ธแคโรไลนา และเมืองนอร์ฟอล์ค

(Norfolk) ในรัฐเวอร์จิเนีย ได้พัฒนาเป็นเมืองท่าสำคัญในดินแดนตอนใต้สัมมาชนแทนสภาพการเป็นเมืองท่าส่งผ้าใบในบริเวณที่ราบสูงเชิงเขาทางใต้และชายฝั่งแอตแลนติกตั้งแต่เดิมปัจจุบันได้มีอุตสาหกรรมการผลิตปุ๋ยและกลั่นน้ำมันขึ้น เมืองริช蒙ด์ (Richmond) ในรัฐเวอร์จิเนียในระยะแรกเป็นเมืองท่าสำคัญ เพราะมีที่ตั้งอยู่ตรงจุดเริ่มต้นในการเดินเรือในลำแม่น้ำเจมส์ แต่ปัจจุบันเป็นเมืองหลวงของรัฐและมีลักษณะเป็นเมืองจำหน่ายสินค้าปลีกขนาดกลาง เมืองนอร์ฟอล์กเป็นเมืองท่าส่งถ่านหินและเป็นเมืองท่าของบรรดาเมืองท่าริมช่องแคบแฮมป์ตันโรดส์ (Hampton Roads) เป็นช่องแคบที่แม่น้ำเจมส์ (James) แม่น้ำเอลิซาเบธ (Elizabeth) และนานซีมอนด์ (Nansemond ใหลงสู่อ่าวเชสพีค) เช่น เมืองนิวปอร์ต นิวส์ (Newport News) และเมืองปอร์ตสมัช (Portsmouth) ซึ่งทำหน้าที่รับส่งสินค้าจำนวนมากไปยังสูน้ำใหญ่เลี่ยม เยื่อไม้จากแคนาดาและสแกนดิเนเวีย วัตถุดินในการทำปุ๋ยและอ้อย ในปัจจุบันที่เมืองปอร์ตสมัช และนิวปอร์ต นิวส์ มีอู่เรือของกองทัพเรือ และเป็นที่ตั้งของกองบัญชาการกองเรือแอตแลนติกของสหรัฐอเมริกาด้วย มีการต่อเรือรบและมีอู่แห่ง โดยเพาะเมืองนิวปอร์ตนิวส์ นี้ยังเป็นศูนย์กลางการสร้างเครื่องยนต์ที่ใช้พลังงานอะตอมเป็นพลังงานขับดัน และการสร้างเรือดำน้ำขับเคลื่อนด้วยพลังนิวเคลียร์อีกด้วย

2. เขตที่ราบสูงเชิงเขาและเทือกเขาแอปปalachianตอนใต้

เนื้อที่ประมาณ 140,000 ตารางไมล์ ประกอบไปด้วย ที่ราบเชิงเขาเทือกเขาบลูริวิร์ด, เทือกเข้าแอปปalachianที่มีรอยคดโค้ง และที่ราบสูงแอปปalachianตอนใต้ พื้นที่ในบริเวณที่ราบเชิงเขาเป็นพื้นที่ภูเขาและภูมิภาคที่มีความหลากหลายทางธรรมชาติในยุคก่อนแคมเบรียน แต่จากการผุพังอยู่กับที่จึงทำให้พื้นที่แตกแยกเป็นแฉะ ๆ ประกอบไปด้วยพื้นที่ประดิษฐ์ที่ได้รับการผุพังอยู่กับที่อีกจนทำให้เกิดเป็นเนื้อดินแดง ส่วนเทือกเข้าบลูริวิร์ดมีระดับสูงต่อจากที่ราบสูงเชิงเขามีแนวยาวไม่น้อยกว่า 800 ฟุต มียอดสูงสุดชื่อมิตเชล (Mitchell, N.C. 6,684 ฟุต) มีเนื้อดินประกอบด้วยดินภูเขาหินทรายและควอร์ตไซด์ และมีหุบเขาซึ่งเกิดโดยแม่น้ำโรโนค (Roanoke) ไหลตัดผ่าน ต่อจากเทือกเข้าบลูริวิร์ดคือหุบเข้าแอปปalachianอันกว้างใหญ่ ซึ่งตัดผ่านพื้นที่บุบบุนอย่างหนาแน่นและยานหินดินดาน และเป็นทางให้ผ่านของแม่น้ำเซอร์โนโดห์ (Shernandooh) ทางตะวันออกเฉียงเหนือและแม่น้ำเทนเนสซีทางตะวันตกเฉียงใต้ การสึกกร่อนของเทือกเข้าแอปปalachian ทำให้เกิดพื้นที่เป็นสันเข้าและหุบเข้า ส่วนทางใต้ของหุบเข้าใหญ่เป็นที่ราบกว้าง เป็นแหล่งราชบายน้ำของแม่น้ำเทนเนสซีและแม่น้ำคูซ่า (Coosa แม่น้ำในรัฐแอลابามา) ทางตะวันตกเป็นที่ราบสูงและภูเขาคัมเบอร์แลนด์ ซึ่งผาชันที่หันหน้าไปทางตะวันออกนั้นตัดผ่านไปในชั้นหินที่มีถ่านหินฝังตัวอยู่

ลักษณะอาการในขัตนี้อีกอำนวยต่อการเกษตร แต่เนื่องจากดินขาดความอุดมสมบูรณ์ เป็นส่วนใหญ่ เพราะเป็นดินแดงและยังได้รับพายุฝนหนักบ่อย ๆ จึงทำให้เกิดเป็นร่องชาร ส่วนพื้นที่ในระดับสูงมากจะมีความหนาแน่น อย่างไรก็ตามได้มีการเพาะปลูกยาสูบทางตอนใต้ของรัฐเวอร์จิเนียและรัฐนอร์ธแคโรไลนา เมืองวินสตัน-ชาเลม (Winston-Salem) เมืองเดอรัม (Durham) ได้ใช้ใบยาสูบผลิตเป็นบุหรี่ออกเป็นปริมาณถึง 70% ของบุหรี่ที่ผลิตได้ ทั้งหมดในประเทศไทย และเนื่องจากเนื้อดินในบริเวณที่ราบเชิงเขาเป็นหินปูน มีฟอสเฟตจึงทำให้มีการเพาะปลูกผสม พืชเพาะปลูกได้แก่ ข้าวโพด มันฝรั่ง ถั่วถิงและข้าวฟ่างที่ใช้ทำอาหารสัตว์ รวมทั้งมีการเลี้ยงแกะสำหรับเอกสาร โโคเนื้อและหมูสำหรับเป็นอาหาร นอกจากนี้ยังมีการปลูกผลไม้ เช่น แอปเปิลพันธุ์ดีในบริเวณที่ออกเขางบลูริดจ์ เกรตสมोกี้และแอปปะเลชียนตอนใต้สั่งป้อนตลาดทางภาคเหนืออีกด้วย ทางตอนเหนือของรัฐจอร์เจียและรัฐแอละบามามีการทำฟาร์มเลี้ยงไก่อย่างหนาแน่นเรียงรายตามแนวที่ราบสูงเชิงเขาและที่ออกเขางบลูริดจ์ ในพื้นที่สูงบางแห่ง การทำฟาร์มมีขอบเขตจำกัดอยู่ในลักษณะเพื่อยังชีพ มีการปลูกข้าวโพดเป็นพืชหลักและมีการทำเนยเหลวและเนยแข็งเป็นสินค้าที่ขึ้นหน้าในบริเวณหมูเขากใหญ่มีดินร่วนซึ่งเหมาะสมแก่การเพาะปลูกพืชการค้าชนิดต่าง ๆ เช่น ผลไม้ (พืช, แอปเปิล) และผักต่าง ๆ การปลูกผักยำทำกันในบริเวณที่ราบเชิงเขาซึ่งอยู่ทางใต้ของเมืองวินสตัน-ชาเลม แต่เนื่องจากมีเนื้อดินเป็นหินปูนจึงต้องมีการใช้น้ำ ทำการปลูกยาสูบในเนื้อดินปนทรายอีกด้วย ในเขตนี้มีการเลี้ยงหมู มีการผสมพันธุ์วัวและลาเพื่อใช้เป็นสัตว์ใช้งานในบริเวณพื้นที่ราบลุ่มมิสซิสซิปปี มีการปลูกผักยำ แต่ไม่ค่อยได้ผลดีนัก

ลักษณะทางเศรษฐกิจเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ดีที่สุดจะพบในบริเวณที่ราบเชิงเขา มีเมืองอุตสาหกรรมหลายเมืองที่ช่วยให้ชนในท้องถิ่นได้มีงานทำเพิ่มมากขึ้น แต่ถ้าจะพิจารณาจำนวนและขนาดของงานในขณะนี้กับภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือแล้วเทียบกันไม่ได้เลย มีโรงงานทอผ้าผ้ายำและไส้สังเคราะห์ซึ่งใช้ผ้ายำและเยื่อไม้ท้างใต้ตั้งอยู่กระจัดกระจายไปทั่วที่ราบเชิงเขา เขตนี้อุดมด้วยพลังงาน ความลาดชันของลำน้ำในแนวน้ำตกผสมกับปริมาณฝนตกลาด ทำให้มีการพัฒนากระแสไฟฟ้าจากพลังน้ำ ซึ่งเมื่อมีการสมบทกิจกระแสไฟฟ้าจากลุ่มน้ำแม่น้ำเก嫩เนสซีแล้ว ทำให้พลังศักย์ของกระแสไฟฟ้าในรัฐแคลโรไลนาทั้งสองและรัฐจอร์เจียพัฒนาขึ้นได้ถึง 40 เปอร์เซนต์ ปริมาณฝนซึ่งแตกต่างกันอย่างสม่ำเสมอ ประกอบกับระยะเวลาสั้นที่เหมาะสมในการดำเนินการได้ช่วยทำให้บรรดาสถานีผลิตไฟฟ้าพลังน้ำในบริเวณที่ราบเชิงเขานสามารถส่งกระแสไฟฟ้าราคาถูกไปให้โรงงานใช้ได้อย่างทั่วถึงเกือบตลอดปี นอกจากไฟฟ้าพลังน้ำแล้วยังมีกระแสไฟฟ้าจากพลังความร้อนที่ผลิตมาจากการเหมืองถ่านหินในที่ราบเชิงเขา

แอปปะเลเชียนส์งมาช่วยเพิ่มเติมอีกด้วย

การพัฒนาอยุตสาหกรรมสิ่งทอในบริเวณที่ราบสูงในระยะแรกประกอบด้วยการผลิตผ้าเนื้อหยาบและผ้าขันหนู แต่จากการย้ายโรงงานผลิตสร้างสิ่งทอด้วยฝ่ายมาจากภูมิภาคนิวอิงแลนด์ได้ช่วยให้บริเวณที่รำบเชิงเขาพัฒนาการผลิตสร้างได้ไม่เพียงแต่ผ้าฝ้ายเนื้อละเอียดเท่านั้น แต่ยังผลิตและห่อผ้าจากไส้สังเคราะห์และจากส่วนผสมกันระหว่างไส้สังเคราะห์กับผ้าเยื่อได้อีกด้วย ปรากฏว่า เนื่องสามารถผลิตผ้าฝ้ายได้ถึง 2 ใน 3 ของปริมาณทั้งหมดที่ผลิตได้ในประเทศ สาเหตุสำคัญบางประการที่ทำให้มีการเปลี่ยนย้ายสถานที่ผลิตมาจากนิวอิงแลนด์ ก็ได้แก่ ค่าแรงงาน กระแสไฟฟ้า ที่ดิน และภาษีท้องถิ่นในเขตที่ราบสูงต่ำกว่า นอกจากนี้ อุตสาหกรรมในท้องถิ่นนี้เสียค่าใช้จ่ายต่ำ รวมทั้งอัตราขนส่งทางรถไฟที่เกือบถูกกันจึงทำให้สินค้าสามารถที่ผลิตขึ้นแล้วมีราคาใกล้เคียงกับราคาวัสดุอุปกรณ์ ในทางตรงกันข้ามการค้าเครื่องแต่งกายได้รับการพัฒนาขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในขณะที่มีการผลิตเยื่อไม้และการผลิตกระดาษเพียงเล็กน้อย ส่วนมากเน้นในด้านการทำเครื่องเรือน

อุตสาหกรรมโลหะและวิศวกรรมต่าง ๆ ส่วนใหญ่อยู่ในเขตเมืองเบอร์มิงแฮม (Birmingham, Ala.) ได้มีการจัดตั้งโรงงานผลิตเหล็กกล้าของประเทศในเมืองนี้มาตั้งปี ค.ศ. 1907 โรงงานต่าง ๆ ที่เมืองกัดสเดน (Gadsden, Ala.) และที่เมืองแอตแลนตา (Atlanta, Ga.) ถือว่าเป็นโรงงานร้อนนอกของอุตสาหกรรมที่เมืองเบอร์มิงแฮม เมืองเบอร์มิงแฮมได้กำไรจากการท่ออยู่ใกล้แหล่งถ่านหินซึ่งรวมทั้งถ่านโคกชนิดดีพิเศษและมีสินแร่เหล็กเขม่าไทร์จากภูเขาเรด (Red) อีกด้วย สินแร่นี้มีเนื้อโลหะอยู่ไม่ต่ำกว่า 40% และปรากฏว่าถ่านสารที่ได้จากการถลุงสินแร่นี้ยังเป็นประโยชน์ยิ่งแก่อุตสาหกรรมผลิตปูนซีเมนต์ในห้องถังอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามเนื่องจากเมืองเบอร์มิงแฮมอยู่ห่างไกลจากตลาดศูนย์กลางในเขตอุตสาหกรรมใหญ่ของประเทศดังนั้น กิจกรรมอุตสาหกรรมจึงพัฒนาไปได้ช้ากว่าที่คาดไว้

ในขณะนี้ยังมีอุตสาหกรรมขนาดเล็กอีกหลายอย่างที่อาศัยทรัพยากรแร่ธาตุอย่างอื่นนอกจักถ่านหินและเหล็ก ซึ่งได้แก่ อุตสาหกรรมเครื่องกระเบื้อง โดยใช้ดินเคลิน (Kaolin) ชุดได้ในรัฐเซาธ์แคโรไลนาและรัฐจอร์เจีย อุตสาหกรรมเครื่องไฟฟ้าโดยใช้เร่ไมกาซึ่งชุดได้ในรัฐนอร์ธแคโรไลนาเป็นปริมาณถึง 60% ของปริมาณไมกาที่ต้องการใช้ในประเทศไทย อุตสาหกรรมยาสูบและอุตสาหกรรมปูนซีเมนต์โดยใช้หินปูนในห้องถัง

ตัวเมืองใหญ่ๆ มักมีที่ตั้งอยู่ใกล้แนวน้ำตก ดังเช่นเมืองโรน่อนค์, ราเล่ห์ (Raleigh), ออกัสต้า (Augusta) มาคอน (Macon) และโคลัมบัส (Columbus) และบ้างอยู่ริมแม่น้ำแอลابามา เช่น เมืองมอนต์ゴเมอรี (Montgomery) เป็นต้น จึงมีสภาพไม่อ่าใจด้อยในเมืองขนาดใหญ่ได้

ทั้งนี้ อาจจะเนื่องจากว่าการบริหารแบบเมืองยังอยู่ในระดับต่ำ มีการกระจายอุตสาหกรรมสิ่งทอ และการทำเครื่องเรือนไปยังท้องถิ่นต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก จึงทำให้มีเมืองได้ที่จะมีกิจการ อุตสาหกรรมก้าวหน้ามากกว่าเมืองอื่น ๆ ที่ค่อนข้างจะเด่น ได้แก่ เมืองเบอร์มิงแฮมที่ถือเป็นศูนย์ กลางของอุตสาหกรรม และเมืองแอตแลนต้าที่เป็นเมืองศูนย์กลางการค้าสินค้าปลีกอยู่ที่กำลัง เจริญ เมืองนี้เป็นเมืองหลวงของรัฐจอร์เจีย เป็นสถานที่ตั้งของท่าอากาศยานระหว่างประเทศ และได้รับการก่อสร้างอย่างเต็มที่ให้ทันสมัยและหรูหราเพื่อใช้เป็นอาคารศูนย์กลางการประชุม เพื่อแข่งขันกับอาคารศูนย์กลางการประชุมที่นครซิตีโก

3. เขตตะวันออกเฉียงใต้สุด

เนื้อที่ประมาณ 87,500 ตารางไมล์ พื้นที่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของเขตนี้ใช้เป็นที่ทำการเกษตร ประมาณ 1 ใน 4 ของพื้นที่ใช้ทำการเพาะปลูกพืช ประมาณ 1 ใน 2 เป็นป่าป่าโปร่ง ลักษณะภูมิประเทศ คับสมุทรฟลอริดาและที่ราบชายฝั่งของรัฐจอร์เจีย มีลักษณะ ภูมิประเทศที่แตกต่างกัน ซึ่งมีผลทำให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นแตกต่างกันไปด้วย ดังเช่น พื้นที่ทางใต้ของเมือง杰คสันวิลล์ (Jacksonville, Fla.) ซึ่งอยู่ในบริเวณคับสมุทรฟลอริดา ประกอบไปด้วยพื้นปูน และสารตกตะกอนจากทะเล ซึ่งจับตัวขึ้นเป็นผิวน้ำ การละลายตัว ของสารภายใต้พื้นดินและไกลรั่วระดับผิวน้ำภูมิประเทศ ทำให้เขตนี้เป็นแหล่งคาร์สต์ (Karst) พื้นที่ หินปูนที่น้ำฝนน้ำท่าชะลากลายหิน เต็มไปด้วย หลุม บ่อ ถ้ำ เป็นบริเวณที่แห้งแล้ง บ้างเป็น ทะเลสาบ แต่ส่วนใหญ่เป็นที่ลุ่มน้ำและ เช่น ทะเลสาบโอกีฟีโนกี (Okefenokee) ซึ่งตั้งอยู่ริม เขตเด่นของรัฐจอร์เจีย เป็นที่ลุ่มน้ำขนาดกว้างใหญ่ มีความลึกเพียงเล็กน้อย ซึ่งคาดว่าเกิดขึ้น เนื่องจากการละลายของหินปูนในยุคเทอร์เซียร์ นอกจากนี้ ยังมีที่ลุ่มเอเวอร์เกลอดส์ (Everglades) อยู่ในรัฐฟลอริดาทางตอนใต้ มีความลึกและขนาดเท่า ๆ กัน ภูมิประเทศของเขตนี้มักพบในแบบ ของที่ราบต่ำ และที่ราบสูกฟูก ขนาดตามชายฝั่งแอตแลนติก เข้าไปสู่แนวหาดทรายซึ่งขวางกั้น ปากทางน้ำเข้าสู่แม่น้ำ ลักษณะชายฝั่งทางตะวันตกของคับสมุทรลาดลงสู่ปากน้ำทางเข้ามาก แต่ตามริมอ่าวชายฝั่งจะเป็นสันทรายและที่ลุ่มมากมาย

ในด้านลักษณะอากาศ จัดได้ว่าพื้นที่ตอนเหนืออยู่ในเขตกึ่งเมืองร้อน ทางตอนใต้ อยู่ในเขตร้อน ดังจะพบว่ามีปีช้ายเลนและต้นมะพร้าวขึ้นรอบคับสมุทรทางใต้ของเมืองแทมปา (Tampa) จนถึงแหลมเคนเนడี้ ที่เป็นชื่อนี้เพราะอยู่ในเขตของลมสินค้าตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งพัดผ่าน ในฤดูร้อน อากาศมีความชื้นสูง และมีฝนจากพายุพัคคนองด้วยอิทธิพลของมวลอากาศ

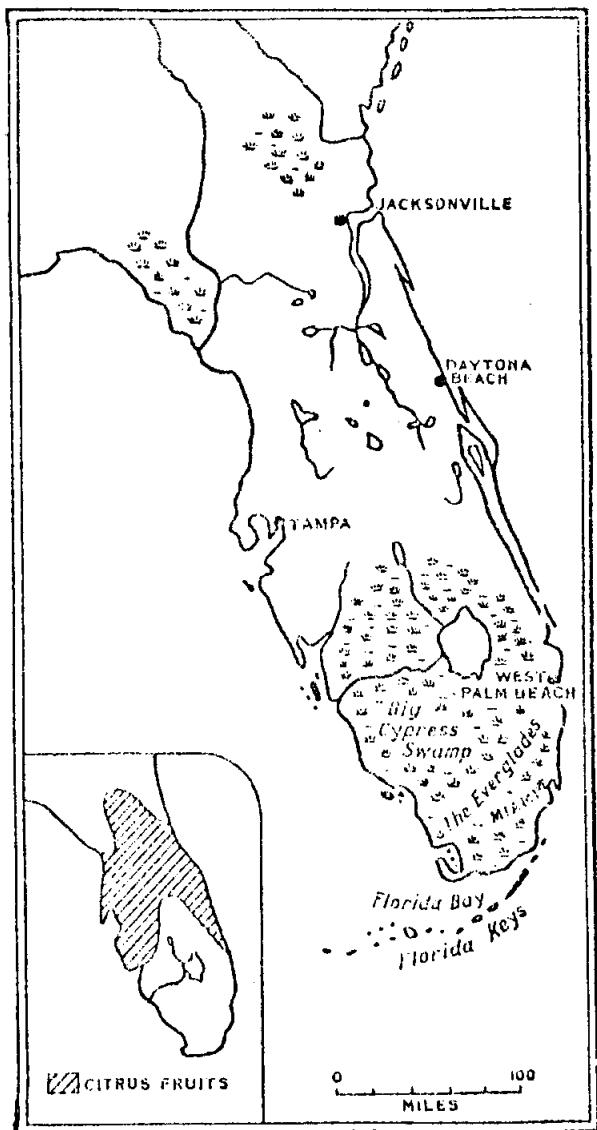
mT (ร้อนภาคพื้นสมุทร) อุณหภูมิเฉลี่ยตามฤดูกาล 80°F หรือมากกว่านั้น ฤดูหนาวอากาศไม่รุนแรงมีอุณหภูมิเฉลี่ยร้าว 64°F มีฝนตกเพียงเล็กน้อย พืชพรรณที่พับทางตอนใต้เป็นป่าไม้มีป่าสนซึ่งดาร์ขาว ไซเปรส และต้นปาล์ม ขึ้นในที่ลุ่ม ในขณะนี้พบบึงบ้าย (Bayou คือ ชารน้ำที่แยกมาจากแม่น้ำ คล้ายเป็นบึง) ซึ่งเป็นที่อาศัยของสัตว์ต่าง ๆ เช่น จระเข้และงู เป็นต้น

เนื่องด้วยลักษณะพื้นที่ชายฝั่งที่ตั้งและลักษณะอากาศที่ไม่มีฤดูหนาวอันเห็นได้ชัดเจนอำนวยประโยชน์ให้แก่รัฐฟลอริดามาก ในด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยใช้เป็นที่ตากอากาศสำหรับชาวเมืองเหนือในประเทศ ในระยะ 50 ปี เมืองマイامي (Miami) ได้ยกฐานะจากสถานที่ชุมนุมแลกเปลี่ยนสินค้าของพวกรินดีyanเดงชาติพันธุ์ซิมิโนล (Siminole) ขึ้นเป็นสถานที่ตากอากาศอันหรูหราแบบบริเวียร์ร่าของฝรั่งเศส แต่อย่างไรก็ตาม ชนชาติพันธุ์ซิมิโนลซึ่งยังอาศัยอยู่ในเอเวอร์เกลส์ ก็ยังไม่ยอมรับความเปลี่ยนแปลงต่อชีวิตความเป็นอยู่ของตน นอกจากสนใจในรายได้ที่ได้จากการท่องเที่ยว พื้นที่ชายฝั่งตั้งแต่หาดเวสต์ปาล์ม (West Palm Beach) ไปจนถึงฟลอริดาคีส์ (Florida Keys คือหมู่เกาะตั้งอยู่ทางใต้ของคาบสมุทรฟลอริดา มีแนวโคลง โดยมีเกาะคีเวสต์ (Keywest) อยู่ปลายสุดทางตะวันตกเฉียงใต้) ได้รับการจัดทำเป็นสถานที่ตากอากาศเป็นที่ตั้งหลักแหล่งสำนักอาชีวัชั้นสูง มีการพัฒนา การจับปลาที่เป็นเกมกีฬา การเล่นเรือใบเพื่อความเพลิดเพลิน และการแล่นเรือท่องเที่ยว โดยจัดสถานที่เชื่อมโยงและสถานีปลายทางเข้ากับหมู่เกาะบาร์มาที่อยู่ใกล้ ๆ กัน ซึ่งอยู่ในความปกครองของอังกฤษ พื้นที่ภายในซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกมีสถานที่ตากอากาศ มักตั้งอยู่ในดินแดนตอนในของชายฝั่งตะวันออก เช่น ซิลเวอร์ สปริงส์ (Silver Springs) ชาราโตชา สปริง (Saratosa Spring) แต่สภาพลมพื้นอากาศบางครั้งก็ทำให้สภาพอันน่าท่องเที่ยวเสื่อมหายไป ทั้งนี้ เพราะในฤดูร้อนรัฐฟลอริดาจะอยู่ในอิทธิพลของพายุเซอร์ริเคนหรือไซโคลนขนาดร้อน ซึ่งก่อตัวขึ้นในทะเลแคริบเบียน หรือเหนือพื้นน้ำอุ่นนอกหมู่เกาะแอนทิลลิส (Antilles) ความรุนแรงของเซอร์ริเคน ทำให้เกิดความเสียหายมาก ดังจะพบจากการบันทึกว่ามีต้นไม้เป็นจำนวนมากที่ล้มราบและอกขึ้นใหม่ต่อลอตทั่วแหลมฟลอริดาทางรถไฟสายคีส์ (Keys) ซึ่งวางไปถึงปลายทาง ที่มีการบรรทุกรถไฟลงเรือไปเชื่อมต่อเข้ากับกิจกรรมไฟ ไปยังอาวนาของคิวบา ได้ถูกทำลายอย่างยับในปี ค.ศ. 1935 และก็ยังไม่ได้บูรณะสร้างขึ้นใหม่อีก ส่วนในฤดูหนาวทางตอนเหนือของฟลอริดาจะประสบกับคลื่นลมหนาว บางครั้งก็รุนแรงถึงขนาดทำให้เกิดน้ำค้างแข็ง แต่โดยทั่วไปด้วยเหตุที่ฤดูหนาวอากาศกำลังสบาย ฤดูใบไม้ผลิซึ่งมาถึงเร็วจึงส่งเสริมให้เกิดการเพาะปลูกพืชเฉพาะอย่างได้ในบริเวณที่มีเนื้อดินหนึ่งคำตามที่ชายฝั่งหนองบึงได้มีการส่งพืชผักต่าง ๆ เช่น ผักสลัด ถั่วชนิดต่าง ๆ เช่น ถั่วฝักยาว และผลไม้เนื้ออ่อนที่ออกในระยะแรก ๆ เช่น ผลสตรอเบอร์รี่ ไปยังตลาดในเมืองทางตะวันออกเฉียงเหนือ

โดยรถไฟด่วนห้องเย็น ในราตรีเดือนมกราคม เกษตรกรในรัฐฟลอริดา นับจากได้ขึ้นไปทางเหนือ ต่างประสบกับปัญหาของภาวะตลาดที่ขึ้นสูงสุดในเมือง การผลิตพีชผลขึ้นถึงจุดสุดยอดของมัน และการเร่งการเติบโตของพืชชนอกฤดูกาล ซึ่งล้วนทำให้เกิดการล้นตลาดได้ในระยะเวลาสั้น ๆ โดยเหตุนี้จึงเกิดมีโรงงานอาหารกระป๋อง โรงงานถนอมอาหารโดยการแช่เย็น และโรงงานทำน้ำผลไม้ขึ้นอย่างมากตามพื้นที่ชายฝั่งแอตแลนติก จากรัฐจอร์เจียจนถึงรัฐนิวเจอร์ซีย์ โดยอาศัยประโยชน์จากผลผลิตท้องถิ่นซึ่งมีอยู่เป็นประจำ และในระหว่างที่พีชผลผลิตได้เกินความต้องการ การเสียงต่อสภาพอากาศตามฤดูกาล การพยากรณ์ตลาดที่ไม่สมบูรณ์ และความต้องการบุญและการทำงานอย่างหนักอยู่อย่างเนื่องนิจ ทำให้การตลาด การเพาะปลูกพีชเฉพาะอย่างประสบความยากลำบาก ชาวไร่พยายามที่ป้องกันตนเองโดยการเปลี่ยนผลิตพีชอื่น ๆ ขยายเนื้อที่การเพาะปลูกหรือโดยการขายโดยวิธีทำสัญญา กับโรงงานผลิตอาหารหรือโดยผ่านแหล่งแลกเปลี่ยนกันในระหว่างผู้ผลิต บริโภคพื้นที่ใหญ่ ๆ ในภาระผลิตพีชตันตันฤดูในภูมิภาคนี้ มีอยู่แบบเมืองแม่มป่า ทะเลสาบโอลกีฟินก์ และตามพื้นที่แคบ ๆ ชายฝั่งตะวันออกของรัฐฟลอริดา และรัฐจอร์เจีย พีชผลในระยะต้นซึ่งผลิตออกได้เร็วที่สุดนั้นมักจะเพาะปลูกในเนื้อดินปนทรายซึ่งมีความอบอุ่นรวดเร็วในฤดูใบไม้ผลิ ในพื้นที่ที่เนื้อดินร่วนและดินร่วนปนทรายแบบ ก็ใช้ทำการเพาะปลูก ดินชนิดนี้แม้จะให้ความอุดมสมบูรณ์มากกว่า แต่ก็ให้ความเจริญแก่พีชช้า

ผลไม้สกุลส้ม เช่น เกรปฟรุท (Grapefruit) ส้ม瓦เลนเชีย (Valencia Orange) ปลูกมากในพื้นที่ระหว่างเมืองแม่มป่า และเมืองแจคสันวิลล์ สวนผลไม้เหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นที่ทรายซึ่งอยู่สูงขึ้นไปตามเนินเขา ซึ่งการระบายลมหนาวเย็นในพื้นที่นี้ได้ช่วยบรรเทาผลร้ายอันจะเกิดจากความหนาวเย็นในตอนกลางคืน และการจับรวมตัวของน้ำค้างแข็งในเวลาเดียวกัน บรรดาสวนผลไม้สกุลส้มในภาคเหนือของรัฐฟลอริดามักได้รับความเสียหายอันเกิดจากน้ำค้างแข็ง จึงทำให้มีการย้ายพื้นที่ทำการผลไม้สกุลส้มลงไปทางใต้อยู่เรื่อย ๆ นอกจากนี้ ชาวสวนผลไม้ของรัฐฟลอริดายังประสบความยากลำบากในการแข่งขันกับผลไม้ที่มีคุณภาพดีกว่าแต่ราคาแพงกว่า ที่ส่งมาจากรัฐแคลิฟอร์เนียและสู่แม่น้ำริโอกรานเดอิกด้วย ดังนั้น ชาวสวนเหล่านี้จึงเปลี่ยนแนวการตลาดของของตนเน้นหนักไปในการทำเป็นน้ำผลไม้คั้นและทำผลไม้กระป๋อง

พีช (Peach) ปลูกกันเป็นส่วนใหญ่อยู่ตามพื้นที่ลาดเข้าของหุบเขาและป่าเลเซียน ปลูกแน่นฝ่าย แต่ผลไม้ชนิดนี้ก็ได้รับความกระหายน้ำจากน้ำค้างแข็งซึ่งเดียวกัน ทางตอนใต้ของรัฐจอร์เจีย และตอนเหนือของรัฐฟลอริดา มีการปลูกต้นยาสูบเป็นจำนวนมาก เป็นประเพณียาสูบที่ต้องใช้ในการรักษาโรคไข้หวัดและใช้ในการผลิตบุหรี่ชีการ คุณภาพปานกลาง แต่ความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างสหรัฐอเมริกาและคิวบาทำให้เกิดการตัดหนทางที่จะนำใบยาสูบ

รูป 10.10 : คาดเดาสมมุติการผลิตอิฐด้วย
แหล่งปัจจัยผลไม้สักกลับซึ่ง

อาวนา จากคิวบากั้นในประเทศ จึงมีผลกระทบต่อการผลิตธุรกิจชันดุณภาพสูงในเมืองแรมปางอีกด้วย อย่างไรก็ตาม รัฐจอร์เจียก็ได้พยายามดำเนินการห้ามการผลิตโดยใช้วัสดุในท้องถิ่น

ในด้านอุตสาหกรรม เขตตะวันออกเฉียงใต้สุดได้รับการพัฒนาขึ้นบ้างเล็กน้อย เมืองแรมปางได้ส่งหินฟอสเฟตซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากในฟลอริดาตะวันตกไปยังโรงงานผลิตปุ๋ย ตามชายฝั่งแอตแลนติกและที่อื่น ๆ รัฐอ่าว และยังได้ผลิตปุ๋ยขึ้นเอง รวมทั้งผลิตไม้และปูนซีเมนต์ เป็นสินค้าออก เมืองแจ็คสันวิลล์ตั้งอยู่ในท่าจอดเรือ เชนเดอร์ จอห์น (St.John) ห่างจากแอตแลนติกประมาณ 28 ไมล์ ทำหน้าที่เป็นเมืองท่าส่งสินค้าออกประเภทไม้ และผลิตผลทางเกษตร แต่เมืองท่าทั้งสองนี้ก็เหมือนกับเมืองปอร์ต เอเวอร์เกลอด์ส (Port Everglades) ซึ่งมีขนาดเล็กกว่า ที่ถูกบีบบังคับให้ส่งสินค้าอื่น ๆ นอกจากฟอสเฟตด้วย ในขณะที่เขตนี้มีทางเข้าถึงตลาดใหญ่ของประเทศได้น้อยมาก ด้วยเหตุนี้เมืองซาวานนาห์ (Savannah) ในรัฐจอร์เจีย ซึ่งมีโรงเก็บผ้าယและท่าเรือที่ถูกทดสอบทั่วโลก จึงได้มีการพัฒนาทางอุตสาหกรรมในทางกลับน้ำมัน การจัดการกับน้ำมันและกําชารมชาติที่ส่งมาจากการบริโภคเพิ่มขึ้น การผลิตปุ๋ยโดยใช้สารในธรรมชาติ จาชีลีสารไปแทนจากเยรมัน และฟอสเฟตจากรัฐฟลอริดา มีการผลิตกระดาษและกระดาษแข็ง เมืองออร์ลันโด (Orlando) ซึ่งเป็นเมืองชั้นในที่ใหญ่ที่สุดในรัฐฟลอริดา เป็นศูนย์กลางการบรรจุผลไม้

4. เขตอ่าวตอนใต้

พื้นที่ประมาณ 37,500 ตารางไมล์ พื้นที่ประมาณ 2 ใน 5 ของเขตนี้ เป็นพื้นที่ทำการเกษตร น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของพื้นที่ทำการเกษตรใช้เป็นที่เพาะปลูก ประมาณ 1 ใน 5 เป็นป่าโปร่ง ป่าไม้ซึ่งรวมทั้งป่าโปร่งใช้ทำการเกษตรครอบคลุมพื้นที่ประมาณครึ่งหนึ่ง ขอบเขตทางเหนือของเขตอ่าวตอนใต้นี้ ได้แก่ เส้นไอโซโครมศูนย์ ซึ่งเป็นเส้นที่ปราศจากน้ำค้างแข็ง โดยบังเอญเส้นนี้คล้ายคลึงกับเส้นไอโซไฮเอต (Isohyet) หรือเส้นน้ำฝนเท่าในฤดูใบไม้ร่วง 10 นิ้ว ซึ่งเป็นเส้นกำหนดเขตได้ของการปลูกผักผาย พื้นที่นี้มีใช้เป็นแหล่งปลูกผักอย่างเดียว ได้มีการปลูกพืชเกษตรอื่น ๆ เช่น อ้อย ข้าวเจ้า มะม่วง แตงโม และพืชอื่น ๆ ซึ่งเป็นพืชเมืองร้อน หรือกึ่งเมืองร้อน

พื้นที่นี้มีปริมาณฝนตกประจำปีมากกว่า 60 นิ้ว บางแห่งสูงกว่า 80 นิ้ว ในบางบริเวณฝนตกหนักมากในฤดูร้อน จึงทำให้มีฝนลงเต็มทะเลสาบน้ำเค็ม (Lagoon) มีน้ำหลายตามชายฝั่ง รวมทั้งที่ลุ่มน้ำและ ลักษณะเหล่านี้ทำให้เสียประโยชน์ในด้านการระบายน้ำ ซึ่งทำได้ลำบาก ล่าช้า นอกจากนี้ยังเป็นที่อาศัยของน้ำและยุงอีก พืชพรรณธรรมชาติ ได้แก่

ตันไซเปรส ซีดาร์ข้าว และตันโอ๊ก บันที่สูงขึ้นไปปักคอกไม่ได้ดินในบริเวณนี้ เป็นราย เนื่องดินดีกระจัดกระจายอยู่ในพื้นที่ซึ่งมีหินปูนปนอยู่ จึงทำให้มีการระบายน้ำตื้น เกิดเป็นทุ่งหญ้ากว้าง พื้นที่ที่มีเนื้อดินดังกล่าวพบตามแนวชายฝั่งของรัฐเท็กซัสและทางตะวันออกของรัฐอุตสาห์เป็นที่ทำนาข้าวเจ้าโดยใช้เครื่องจักร รวมกับการเลี้ยงวัวพันธุ์เชนู หรือพันธุ์เชนูผสม มีการปลูกอ้อยอย่างกว้างขวางในพื้นที่ที่ระดับน้ำในดินสูง ก่อนที่จะมีการขุดเยื้องกันระหว่างสหราชอาณาจักรและคิวบา พื้นที่ตามชายฝั่งของอ่าว ผลิตน้ำตาลได้ประมาณ 5% ของปริมาณความต้องการน้ำตาลทั้งหมดในประเทศ แต่ในปัจจุบันนี้ปริมาณที่ผลิตได้นั้นได้สูงกว่าเดิมขึ้นมาก โรงงานที่บ่ออ้อยส่วนใหญ่ตั้งอยู่ภายนอกเมืองทาง 40 ไมล์ ทางตะวันตกของนครนิวอร์ลีนส์ อันตรายอันเกิดจากน้ำค้างแข็งในเขตพื้นที่ผลิตน้ำตาลซึ่งอยู่เหนือเส้นไอโซ่โครมศูนย์ ทำให้ลดลงเพาะปลูกเหลือเพียง 9 หรือ 10 เดือนในปีหนึ่ง และทำให้ต้องตัดอ้อยช่วงยังไม่แกดี เหลาทำให้ปริมาณความหวานต่ำ ผลิตผลผลิตได้ซึ่งมีประโยชน์จากการโรงหีบอ้อย ได้แก่ ชันอ้อยได้น้ำไปใช้ในการผลิตเป็นกระดาษแข็ง จากการที่มีอากาศค่อนข้างร้อนและมีความชื้นมาก จึงมีการปลูกปาสันชนิดใบยา เหลือง และคำ ซึ่งเป็นวัตถุดินในการทำกระดาษและเยื่อไม้ และเนื่องด้วยโรงงานทำกระดาษในเขตนี้จำต้องอาศัยตลาดทางภาคเหนือ และตลาดในต่างประเทศเป็นหลักบรรดาโรงงานจึงตั้งอยู่ตามล่าน้ำซึ่งมีน้ำขึ้นน้ำลง

บริเวณชายฝั่งอุดมด้วยป่าต้นริมแม่น้ำรัฐเท็กซัส และรัฐอุตสาห์เป็นที่ที่มีการปลูกปาสันชนิดใบยา เหลือง และคำ ซึ่งเป็นวัตถุดินในการทำกระดาษและเยื่อไม้ และเนื่องด้วยโรงงานทำกระดาษในเขตนี้จำต้องอาศัยตลาดทางภาคเหนือ และตลาดในต่างประเทศเป็นหลักบรรดาโรงงานจึงตั้งอยู่ตามล่าน้ำซึ่งมีน้ำขึ้นน้ำลง

เมืองใหญ่ในเขตนี้ ได้แก่ เมืองนิวอร์ลีนส์ (New Orleans, La. มีชื่อตามชื่อผู้ก่อตั้งซึ่งเป็นชาวสเปน) ตั้งอยู่บนพื้นที่ระหว่างแม่น้ำมิสซิสซิปปีและทะเลสาบปองต์ชาร์เทรน (Pontchartrain) ที่ตั้งของเมืองดูจะไม่เหมาะสมเพราะอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำในแม่น้ำ มีการป้องกันตามธรรมชาติโดยอาศัยเพียงคันดินซึ่งเกิดขึ้นตามธรรมชาติ และอาจจะพังเมื่อไรก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามเมืองนี้มีบริเวณน้ำลึกใกล้ชายฝั่งรกรอบนอกทางน้ำโดยตรง และสามารถทำการควบคุมการสัญจรไปมาในแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ นิวอร์ลีนส์เป็นเมืองที่ยังคงมีวัฒนธรรมท้องถิ่นของพวากาจูน (Cajun) ซึ่งสืบทอดมาจากพวากอพยพชาวฝรั่งเศสจากจีนแคนาดาเดอเคเตีย (แคนาดา) และมาแต่งงานกับพวากอินเดียนแดงและพวากนิโกร

ในฐานะที่เป็นศูนย์กลางการค้าและท่าเรือ เมืองนิวอร์ลีนส์ต้องประสบกับการแข่งขันกับบรรดาเมืองตามปากทางน้ำที่เข้าตามชายฝั่งของแอตแลนติกกลาง ซึ่งสามารถดึงเอา

การสัญจรไปจากแม่น้ำมิสซิสซิปปีได้ หลังจากที่เส้นทางรถไฟสามารถเชื่อมต่อเข้ากับทางรถไฟภายในได้แล้ว เมืองเหล่านี้ไม่เพียงแต่อ่านวยตัวเองให้เป็นตลาดสินค้า แต่ยังอ่านวยทางเข้าสู่บรรดาคนคร่าต่าง ๆ ในเขตอุตสาหกรรมอีกด้วย สินค้าออกหลักของเมืองนิวอร์ลีนส์ ได้แก่ ฝ้าย ปีโตรเลียม และผลิตภัณฑ์ปีโตรเลียม เมืองนี้รับกาแฟจากเมืองซานโตส (Santos) และกลั่นห้อมจากอเมริกากลาง น้ำมันพืชสำหรับทำสูญและมาการีนและรับออกไซต์จากสูรินัม (Surinam) และไกยانا (Guyana) นิวอร์ลีนส์เป็นเมืองอุตสาหกรรม แต่เนื่องจากมีข้อเสียเปรียบในเรื่องระยะทาง เมืองนี้จึงมิได้จัดตั้งในกลุ่มของเมืองอุตสาหกรรมชั้นนำของประเทศ باتองรูจ (Baton Rouge, La.) ตั้งอยู่ต้นทางการเดินเรือทะเลในแม่น้ำมิสซิสซิปปี มีโรงงานกลั่นน้ำมันและเคมีน้ำมันขนาดใหญ่หลายแห่ง และมีท่อส่งน้ำมันเชื่อมโยงบรรดาเรือบรรทุกน้ำมันทั้งหลายที่จอดตามชายฝั่ง

อุตสาหกรรมในเขตอ่าวตอนใต้ทางตะวันตกของลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีเกี่ยวข้องเป็นส่วนใหญ่กับทรัพยากรแร่ธาตุ เกลือ ปีโตรเลียม ได้ถูกส่งไปตามท่อไปยังภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ น้ำมันทั้งที่เป็นน้ำมันดิบและที่กลั่นแล้วก็ได้รับการจัดส่งไปทางทะเลเช่นกัน การเจาะชุดน้ำมันออกผังได้รับความสำคัญมากตามชายฝั่งของรัฐเท็กซัส เมืองชิลสตัน โบมองต์ (Beaumont) และเลคชาร์ล (Lake Charles) เป็นศูนย์กลางการกลั่นน้ำมันที่สำคัญและมีโรงงานผลิตเคมีน้ำมันและกำมะถัน เมืองชิลสตันซึ่งอยู่ต้นน้ำขึ้นไป 50 ไมล์ จากอ่าวได้ทิ้งความสำคัญและบดบังความเป็นเมืองท่าของเมืองกาลเวสตัน (Galveston) ทั้ง ๆ ที่เมืองกาลเวสตันยังคงส่งข้าวสาลีและกำมะถันออกจากท่าเรือของตนอยู่ หลังจากการเบิดคลองชิลสตันให้เรือเดินสมุทรผ่านได้ในปีค.ศ. 1914 แล้ว จึงทำให้มีองค์กรกล้ายเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุด และเป็นเมืองที่มีประชากรอยู่มากที่สุดในเขตนี้ นอกจากนี้ยังมีเมืองขนาดใหญ่อีกสองเมืองที่ตั้งอยู่ทางตะวันออกของดินแดนสามเหลี่ยม แม่น้ำมิสซิสซิปปี ได้แก่ เมือง莫айл (Mobile) และเมืองเพนซาโคลา (Pensacola) แต่ละเมืองมีอุตสาหกรรมที่สำคัญแหล่งทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นหลัก ได้แก่ โรงงานไม้ประรูป โรงงานผลิตปูนซีเมนต์ โรงงานผลิตน้ำมันและยางสน โนไมล์ นอกจากผลิตอลูมิเนียมแล้วยังมีอุตสาหกรรมต่อเรืออีก โดยใช้เหล็กกล้าจากเมืองเบอร์มิงแฮมในรัฐแอละบاما

5. เขตที่รับถุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีตอนใต้

เนื้อที่ประมาณ 125,000 ตารางไมล์ พื้นที่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งเป็นพื้นที่เกษตร ทำการเพาะปลูกพืชธัญญาหาร มากกว่าครึ่งหนึ่งของพื้นที่การเกษตรเป็นป่าไม้ร่อง มีการปลูกฝ้ายประมาณ 1 ใน 5 ของพื้นที่เกษตรทั้งหมด เขตนี้ครอบคลุมพื้นที่รับถุ่มน้ำแม่น้ำแอละบاما และ

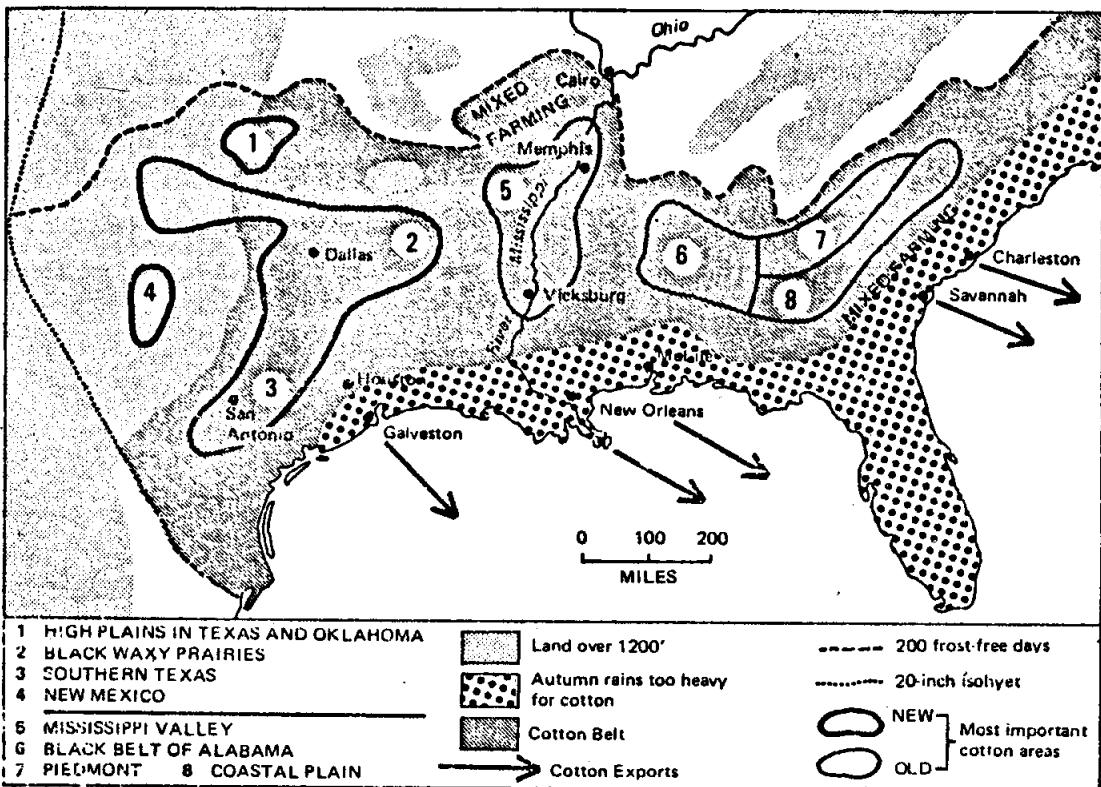
แม่น้ำทอมบิกบี (Tombigbee) ซึ่งอยู่ครึ่งทางตอนใต้ของรัฐแอละบามา ส่วนทางตะวันตกรวมพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำอาร์คันซอ และแม่น้ำเรดตอนล่าง ทางใต้จดอ่าวเม็กซิโก ทางตะวันออกเฉียงเหนือจดที่ราบสูงเชิงเขา ทางตะวันตกเฉียงใต้จดที่ราบสูงแอปเปิลเชย์น ทางตะวันตกเฉียงเหนือ มีพื้นที่ติดต่อกับที่ราบสูงโอซัค (Ozark) พื้นที่ในเขตนี้มีโครงสร้างขึ้นอยู่กับการตัดกอนของสารที่แม่น้ำมิสซิสซิปปีพามา

จากข้อพิจารณาหลาย ๆ ทาง ดินดอนสามเหลี่ยมแม่น้ำมิสซิสซิปปีมีใช้เป็นบริเวณที่แม่น้ำได้แยกเป็นลำน้ำสาขาต่าง ๆ เมื่อจะไหลออกสู่ทะเลอย่างเดียว แต่โดยส่วนรวมแล้วเป็นพื้นที่ราบกว้างเกิดจากวัตถุน้ำพา ซึ่งเริ่มจากเมืองไครโอล (Cairo, Ill.) ทางตอนใต้ซึ่งมีความกว้างเฉลี่ยประมาณ 70 ไมล์ และความยาวประมาณ 550 ไมล์ จากปลายสุดข้างหนึ่งถึงอีกข้างหนึ่งที่รับปากแม่น้ำนีก เป็นพื้นที่ที่มีการทับถมของตะกอนชาราน้ำในสมัยธารน้ำแข็ง และบังคับมีการสะสมของตะกอนที่แม่น้ำมิสซิสซิปปีพามาอีก จึงทำให้เกิดเป็นสันดอนและคันดิน ในบริเวณพื้นที่ราบน้ำท่วมถึงเนื้อดินในพื้นที่บางแห่งเป็นทรายหรือเป็นก้อนกรวด แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นเนื้อดินประเภทดินเหนียวหรือในรูปของทรายแบ่ง เนื่องจากมีสารอินทรีย์ปะปนอยู่มาก จึงทำให้เนื้อดินมีสีดำ เนื้อดินดำในพื้นที่ราบลุ่มน้ำได้ดีง่าย เหมาะกับการปลูกผักมากที่สุด ปรากฏว่ามีการปลูกผักในพื้นที่ในเรา โดยใช้แรงงานของชนนิกร แต่การเพาะปลูกต้องใช้ค่าใช้จ่ายสูง เพราะผักเป็นพืชชนิดที่กินความอุดมสมบูรณ์ของเนื้อดิน ดังนั้น คุณค่าทางอาหารพิเศษในดินจึงสูญสิ้นไปอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ จากการที่มีพื้นที่ลาดเทจึงทำให้เกิดกษัยการของดินอีกด้วย ผลผลิตผักยังคงมีน้อย และทำให้การเลี้ยงสัตว์ในพื้นที่นี้ไม่ได้ด้วย ในปัจจุบันได้มีการใส่ปุ๋ย มีโครงการทำลายลังตัวแมลงกินใบผักหรือที่เรียกว่า Boll-Weevil และหนอนสีชมพูที่กัดกินผัก โดยใช้ยาฆ่าแมลงเคมีแต่ก็ไม่สามารถกำจัดในบางท้องถิ่น จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงจากปลูกผักเป็นปลูกพืชผลอย่างอื่นที่จะทำรายได้ให้กกว่า เช่น ข้าวโพด ถั่วลิสง และถั่วเหลืองเป็นต้น อย่างไรก็ตาม เขตนี้ก็ยังจดอยู่ในแคนผัก (Cotton Belt) ของประเทศไทย ถนนผ้ายปัจจุบันประกอบไปด้วยพื้นที่เพาะปลูกเดิมและพื้นที่เพาะปลูกใหม่

พื้นที่เพาะปลูกใหม่

1. ที่ราบสูง (The High Plains) ในรัฐเท็กซัสและโคลาโอม่า ได้แก่ พื้นที่ทางตะวันตกในเขตที่ราบสูงลาโน เอสตาคาโด (Lano Estacado) ซึ่งมีเนื้อดินทราย จนบางครั้งมีชื่อเรียกว่า แพรรีแดง (The Red Prairie)

2. แพรรีดำ (The Black Waxy Prairie) ในรัฐเท็กซัส ได้แก่ พื้นที่ราบริเวณแม่น้ำเรด

รูป 10.11 : แหล่งเพาะปลูกฝ้าย

(Red) ถึงแม่น้ำซาน อันโตโนวิโอ (San Antonio) ที่มีชื่อเรียกว่า แพรรีดា เพราะเนื้อดินมีความเหนียวมาก

3. เท็กซัสได้ ได้แก่ พื้นที่ชายฝั่งของรัฐเท็กซัส จากบริเวณอ่าวกาลเวสตัน จนถึงพรมแดนเม็กซิโก

4. นิวเม็กซิโก ได้แก่ บริเวณพื้นที่ลุ่มแม่น้ำเพกอส (Pecos) และแม่น้ำริโกรานเด

พื้นที่เพาะปลูกดั้งเดิม

5. พื้นที่รับลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี ตั้งแต่บริเวณแถบเมืองเมมฟิส ในรัฐแทนเนสซี ถึงเมืองวิคสเบิร์ก (Vicksburg) ในรัฐมิสซิสซิปปี

6. เขตฝ้ายดำ (The Black Cotton Belt) ในรัฐแอละบามา ซึ่งเป็นเขตเพาะปลูกฝ้ายเก่าและพื้นที่ลุ่มแม่น้ำแทนเนสซี

7. ที่รับเชิงเขาในรัฐจอร์เจีย นอร์ธแครโรไลนาและเซาธ์แครโรไลนา ซึ่งปัจจุบันเนื้อดินสีกกร่อน มีตัวหนอนกำลAy เกษตรกรจึงหันไปทำการเลี้ยงสัตว์ และปลูกผลไม้ เช่น พีชและผักอื่น ๆ

8. ที่รับชายฝั่งตอนในของรัฐจอร์เจีย นอร์ธแครโรไลนา เซาธ์แครโรไลนาเป็นพื้นที่ปลูกฝ้ายเก่าแก่ที่สุด เดย์มีชื่อเสียงในการปลูกฝ้ายพันธุ์ Sea-Island แต่ปัจจุบันเกษตรกรได้หันมาสนใจทำการเพาะปลูกพีชไว้บรรทุก เช่น ถั่วลิสง และมันฝรั่ง

อุตสาหกรรมในเขตนี้บางชนิดเกิดผลดีกว่าการเกษตร ที่เจริญรุ่งเรืองได้แก่ อุตสาหกรรมเหมือนมัน เครื่องไฟฟ้า กระดาษ ไม้อัด ปุ๋ย ซึ่งใช้กำมะถันจากกลุ่มเชียนา บรรดาอุตสาหกรรมทั้งหมดล้วนแต่ใช้การลงทุนหนักกว่าการใช้แรงงาน ดังนั้น อุตสาหกรรมในเขตนี้จึงมีได้เปิดโอกาสแหล่งงานให้แก่ลุ่มน้ำที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ท่าไรนาก

ในบริเวณพื้นที่สามเหลี่ยมของรัฐลุยเซียนาตะวันตกและรัฐเท็กซัสตะวันออก โดยมีหน้าจั่วบนแนวรัฐแคนซัสและรัฐเนแบรสกา ปรากฏว่า มีบ่อน้ำมันและก๊าซขนาดใหญ่ซึ่งจดอยู่ในพื้นที่ตอนกลางของประเทศ ได้มีการวางข่ายท่อส่งน้ำมันและก๊าซ เชื่อมโยงไปยังแหล่งอุตสาหกรรมใหญ่ และยังบรรดาปลายทางที่เรือบรรทุกน้ำมันเข้ามา_rain ในอ่าว เมืองมอนרו (Monroe, La.) ชรีฟพอร์ต (Shreveport, La.) และลิตเติลร็อก (Little Rock, Ark.) เป็นศูนย์กลางของการกลั่นน้ำมันและจำหน่ายน้ำมัน แจคสัน (Jackson) เมืองหลวงของรัฐมิสซิสซิปปี เป็นศูนย์กลางของพื้นที่ปลูกฝ้ายและการทอผ้าฝ้าย เมมฟิส (Memphis, Tenn.) เป็นเมืองท่าสำคัญดำเนินกิจการค้าในด้านฝ้าย ไม้เนื้อแข็ง ข้าว เนื้อสัตว์ และน้ำมัน ในลำแม่น้ำมิสซิสซิปปี

ภูมิภาคพื้นที่รับภากกลางและพรี

ภูมิภาคนี้อยู่ระหว่างภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ ภูมิภาคอุตสาหกรรมตะวันออกเฉียงเหนือ และภูมิภาคพื้นที่รับสูง เป็นพื้นที่รับกวางใหญ่, ประกอบด้วยดินตะกอน ชารน้ำ เพาะอยู่ในเส้นทางผ่านของแม่น้ำใหญ่หลายสาย เช่น มิสซิซิปปี มิสซูรี โอลิโอล และเทนเนสซี นอกจากนี้ ยังมีร่องรอยของการกัดเซาะของชารน้ำแข็งทวีป ในสมัยไพลส์โตซีนปรากฏให้เห็นอยู่ในรูปของที่ราบดินหินคละชารน้ำแข็ง หลุมรูปภาคตั้มน้ำและทะเลสาบชารน้ำแข็งเช่นในรัฐมิสซิซิปป์ เป็นต้น มีพื้นที่สูงเหนือระดับน้ำทะเลมากกว่า 1,500 ฟุต อยู่โดยรอบ เช่น ทางตอนเหนือ และตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลสาบสุพีเรีย มีที่สูงสุพีเรีย (Superior Uplands) ทางตอนใต้มีที่ราบสูงโอซัค (Ozark Plateau) เป็นแนวยาวจากตะวันตกเฉียงใต้ของรัฐมิสซูรี ผ่านตะวันตกเฉียงเหนือของรัฐอาร์คันซอสู่ตะวันออกของรัฐโกลาโขมา มีความสูงระหว่าง 1,500-2,500 ฟุต) และภูเขาواชิตา (Washita หรือ Ouachita เป็นภูเขาริมแม่น้ำอยู่ตอนกลางค่อนตะวันตกของรัฐอาร์คันซอ, ตะวันออกของโกลาโขมา และได้ชื่อที่ราบสูงโอซัค)

ลักษณะอากาศในภูมิภาคนี้เป็นแบบชื้นภาคพื้นทวีปที่มีฤดูหนาวยาวนาน ซึ่งพบในพื้นที่ทางตอนเหนือ และฤดูร้อนอันยาวนาน ซึ่งพบในพื้นที่ทางตอนใต้ ปริมาณฝนเฉลี่ยประจำปีปานกลาง จึงทำให้พืชพรรณธรรมชาติส่วนใหญ่เป็นป่าผลัดใบ และทุ่งหญ้าแพรรี

ภูมิภาคนี้ ส่วนใหญ่ทำการเกษตรพาณิชย์ เพาะปลูกพืชเมล็ด และทำการเลี้ยงสัตว์ นอกจากนี้ ยังอุดมด้วยทรัพยากรเร่ร้าว เช่น ถ่านหิน เหล็ก ปิโตรเลียม ซึ่งเกือบกูลต่อ กิจกรรมอุตสาหกรรมหนัก โดยทั่วไปอุตสาหกรรมในภูมิภาคนี้ได้รับการพัฒนาสูงโดยใช้แรงงานถึง 60% ของแรงงานที่มีอยู่ทั้งหมด ดังนั้น เศรษฐกิจของภูมิภาคนี้จึงมีลักษณะได้ดุลย์ดีกว่าเศรษฐกิจในภูมิภาคอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่การแฝงกระจายตัวของกิจกรรมอุตสาหกรรมไม่ได้กระจายไปสม่ำเสมอ ตลอดทั่วภูมิภาค

ภูมิภาคนี้เป็นที่ตั้งถิ่นฐานของกลุ่มน้อยพหุภาษาชาติ เช่น ไอริช อิตาเลียน เยอรมัน อังกฤษ สแกนดิเนเวียน รวมทั้งพวกที่อพยพไปจากนิวอิงแลนด์ เพื่อประกอบอาชีพ เพาะปลูก ดังนั้น ภูมิภาคนี้จึงทำหน้าที่เป็นต้นถ่ายทอดศิลปะในการเลือกตั้งของสหรัฐอเมริกาซึ่งสามารถเหวี่ยงประชานาธิบดีและพระองค์ให้หลุดออกไปได้ ถ้าระยะเวลาของการเลือกตั้งกระทำกันในเวลาเกิดความตกต่ำในการเกษตร และในบางครั้งดูเหมือนว่าภูมิภาคนี้กำลังมีนโยบายการแยกตัวอยู่อย่างโดดเดี่ยวในสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีลักษณะของดูแต่ภายในของตนเอง และมีความสนใจต่อโลกภายนอกน้อยกว่ากิจกรรมเศรษฐกิจ และศูนย์ความเจริญของมหานครซีก้าโก ของตน

กฎมิภาคพื้นที่รำบภาคกลางและแพรรี จำแนกได้เป็น 5 เขตย่อย คือ

1. พื้นที่ทางตะวันตกของทะเลสาบใหญ่
2. พื้นที่รำบลุ่มเกษตรภาคกลาง
3. ภูเขาเทนเนสซีและเคนทัก基
4. ที่รำสูงโอลชัคและวาชิตา
5. ที่รำบลุ่มตอนใต้
  1. พื้นที่ทางตะวันตกของทะเลสาบใหญ่

เขตนี้ครอบคลุมพื้นที่ทางตะวันตกของรัฐมิชิแกน, อินเดียนา, อิลลินอยส์, ไอโอวา, วิสคอนเซิน, มินนิโซตา รวมทั้งดินแดนทางตะวันออกของรัฐนอร์ด้าโกตา และเซาธ์ด้าโกตา มีความสำคัญคือ

ก. เป็นพื้นที่ทำการเกษตรพาณิชย์ ซึ่งมีหลายประเภท ได้แก่

เขตเลียงโคนมและปลูกหญ้าเขียว เขตนี้อยู่ในพื้นที่ตอนเหนือตั้งแต่รัฐมินนิโซตา จนถึงลุ่มทะเลสาบอูร่อนในรัฐมิชิแกน มีเนื้อดินเหนียวะสมด้วยตากองธารน้ำแข็ง กระจายทั่วพื้นที่ในปริมาณ 20 ถึง 30 นิ้ว มีพิมพ์ตาก ปริมาณไม่แน่นอน ตั้งแต่ 130 นิ้ว ตามชายฝั่งทะเลสาบสุพีเรีย จนถึง 30 นิ้ว ตามชายแคนตะวันออกเฉียงใต้ของรัฐมิชิแกน พาบุพั่วคานของมักเกิดในฤดูร้อน และบางครั้งทำให้เกิดลูกเห็บและลมแรง แต่ไม่ถึงกับเป็นทอร์เนโด ด้วยเหตุที่พื้นที่มีความชื้นมากจึงใช้ทำการเลี้ยงโคนม ส่วนใหญ่เป็นพันธุ์ไฮลส์ไตน์ของเดนมาร์ก และเกอร์นชีร์ของอังกฤษ นอกจากนี้ ได้มีการเลี้ยงสุกร เปิด ไก่ และปลูกข้าวอิ๊ต อัลฟ่าฟ่า และเชียร์ เพื่อใช้เป็นพื้นอาหารสัตว์ รัฐวิสคอนเซินนำในด้านปริมาณการเลี้ยงสัตว์ตามด้วยรัฐมินนิโซตาและมิชิแกน

เขตปลูกข้าวสาลีฤดูใบไม้ผลิ เขตนี้อยู่ทางตะวันตกของรัฐมินนิโซตา ในพื้นที่ของรัฐนอร์ดและเซาธ์ด้าโกตา มีระเบะเพาะปลูกสั้น ประมาณ 120-140 วันเท่านั้น แต่ได้มีการปลูกพืชชนิดอื่นด้วย เช่น ข้าวบาร์เลย์ มันฝรั่ง และบีทน้ำตาล ส่วนพื้นที่ทางใต้ที่มีอากาศอบอุ่นชื้น ได้มีการปลูกข้าวโพดกันบ้าง

การปลูกพืชไร่บรรทุก ได้มีการเพาะปลูกพืชผัก เช่น ถั่ว มะเขือเทศ มันฝรั่ง และผลไม้เมืองหนาว เช่น แอปเปิล สตรอเบอร์รี และเชอร์รี บริเวณที่รำบลุ่มทะเลสาบ โดยเฉพาะเชอร์รีเป็นผลไม้ที่ชื่นหน้าของแขวงการปกครองด้วยเรือ (Door อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือ) ของรัฐวิสคอนเซิน ปัจจุบันนิยมปลูกในโรงเพาะชำ (greenhouse) เนื่องจากลักษณะอากาศในฤดูหนาวรุนแรง

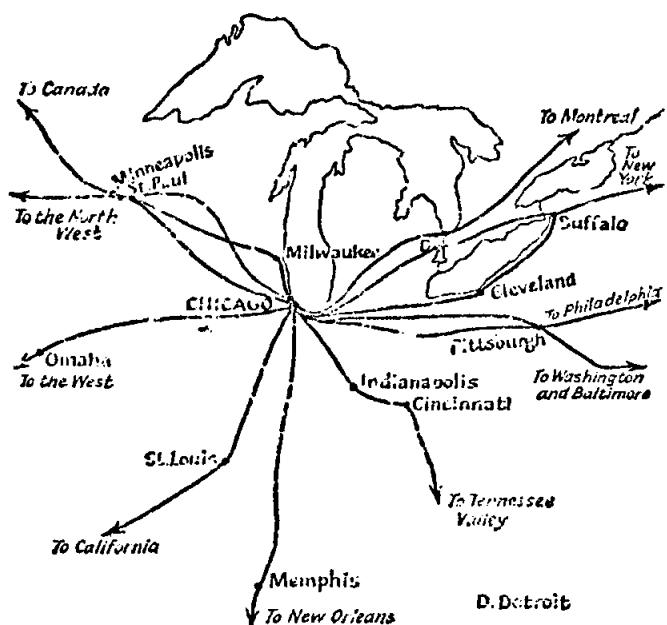
ข. เป็นพื้นที่อุดมด้วยทรัพยากรแร่ธาตุสำคัญ ได้แก่

รูป 10.12 : ภูมิภาคเป็นที่ราบภาคกลาง
และแพร์รี

รูป 10.13 : แหล่งผลิตแร่เหล็ก
และงานหิน

รูป 10.14 : เมืองชุมทางรถไฟและที่ตั้งของนครธิคากองในด้านปัจจุบันยังคง
ของการพาณิชย์ เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมพร้อมด้วยเมือง
ต่างๆ ในรัศมี 500 ไมล์

สินแร่เหล็ก ปราการใหญ่ในรูปของแร่เหล็กเขมาไทร์ และแมกนีไทต์ มีแหล่งผลิตสำคัญทางตะวันตกของทะเลสาบสุพิเรย์ ในรัฐมินนิโซตา, วิสคอนซิน และมิชิแกน ในแนวภูเขา 6 ลูกคือ เวอร์มิลเลียน (Vermillion) เมซาบี (Mesabi) คุยูนา (Cuyuna) จ็อชบิก (Gogebic) มาร์เกต (Marquette) และเมโนมินี (Menominee) เหมืองแร่เหล็กที่มีการขุดเจาะใหญ่ที่สุด ได้แก่ เหมืองชอลรัสต์ (Hall-Rust) ในเมืองฮิบบิง (Hibbing) ในบริเวณภูเขาเมซาบี ของรัฐมินนิโซตา ประมาณว่า มีความยาวถึง $2\frac{1}{2}$ ไมล์ กว้าง 1 ไมล์ และลึกจากระดับผิวน้ำ 350 พุต การขุดเจาะพื้นดินออกในที่นี่ มีปริมาณเท่ากับที่ต้องขุดเจาะให้เป็นคลองปานามา ประมาณว่ามีการบรรทุกแร่ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินแร่เหล็ก และมีถ่านหินบ้าง ในปีหนึ่ง ๆ ถึง 100 ล้านตัน การส่งออกใช้เส้นทางขนส่งทางทะเลสาบ และผ่านคลองชูชองต์มาร์ ไปจนถึงเมืองอุตสาหกรรม เช่น ดีทรอยต์ ชิคาโก แกร์ และสู่พิสเบิร์ก โดยการขนส่งต่อไปทางรถไฟ

ถ่านหิน เป็นชนิดบิทูมินัสที่มีคุณภาพต่ำ ได้มาจากแหล่งผลิตในรัฐอิลลินอยส์ และอินเดียนา

ค. เป็นเขตอุตสาหกรรมสำคัญ อุตสาหกรรมมักชุมนุมหนาแน่นทางตอนใต้ บริเวณเมืองชิคาโก, แกร์ และพื้นที่ใกล้เคียงเมืองทั้งสอง จนถึงเมืองมิล沃กี อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ เป็นอุตสาหกรรมที่พัฒนาจากการใช้เครื่องจักรกลและการพาณิชย์ จากการเกษตรภายในภูมิภาค เช่น มีโรงงานบรรจุอาหารเนื้อสัตว์ โรงงานผลิตแป้ง สร้างเครื่องจักรกลใช้ในงานเกษตร และการขุดแร่ รถแทรกเตอร์ การผลิตเหล็กกล้า เป็นต้น

เมืองสำคัญ

ชิคาโก (Chicago) เป็นเมืองใหญ่ที่สุดในภูมิภาคนี้ อยู่ในรัฐอิลลินอยส์ มีพลเมือง 2.7 ล้านคน (1990) นับเป็นเมืองที่มีจำนวนมากเป็นลำดับที่ 3 ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีที่ตั้ง ริมแม่น้ำชิคาโก ซึ่งเป็นแม่น้ำสายเล็ก ๆ ไหลลงสู่ทะเลสาบมิชิแกน เมืองนี้มีการติดต่อกับแม่น้ำชิคาโก ซึ่งเป็นแม่น้ำสายเล็ก ๆ ไหลลงสู่ทะเลสาบมิชิแกน และมีการติดต่อกับแม่น้ำมิลวัลกีได้ โดยคลองอิลลินอยส์ ชิคาโกเป็นชุมทางรถไฟที่ใหญ่ที่สุดในโลก เป็นที่รวมของเส้นทางรถไฟจากตะวันออก, ตะวันตก และใต้ ของประเทศ เป็นศูนย์กลางของการค้าข้าวสาลี และเนื้อสัตว์ และศูนย์กลางอุตสาหกรรมใหญ่สุดในบริเวณลุ่มทะเลสาบใหญ่ เป็นศูนย์กลางการกลั่นน้ำมันที่ใหญ่อีกแห่งหนึ่ง และเป็นศูนย์กลางของการพิมพ์และสิ่งพิมพ์

มิล沃กี (Milwaukee) เป็นเมืองใหญ่ ศูนย์กลางการค้าและเมืองท่าสำคัญริมทะเลสาบมิชิแกนอยู่ในรัฐวิสคอนซิน ส่งแร่ถ่านหินและข้าวสาลี เป็นเมืองอุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักรไฟฟ้า ชิ้นส่วนรถยนต์ จักรยานยนต์ รองเท้า อาหารสัตว์ และเบียร์

แกร์ (Gary) เป็นเมืองอุตสาหกรรมผลิตเหล็กกล้าชั้นนำอีกเมืองหนึ่งอยู่ในรัฐอินเดียนา เมดิสัน (Madison) เมืองอุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักรกล ใช้ในการเกษตรพานิชย์ มีที่ตั้งอยู่ในฟาร์มโコンม ในรัฐวิสคอนซิน

ดูลูธ (Duluth) เมืองท่าขนส่งข้าวสาลี และแร่เหล็ก มีที่ตั้งอยู่ริมทะเลสาบสุพีเรีย ในรัฐมินนิโซตา

2. พื้นที่รกรากุ่มเกษตรอุตสาหกรรม

มีเนื้อที่ประมาณ 93,000 ตารางไมล์ ครอบคลุมพื้นที่ของรัฐอินเดียน่าครึ่งหนึ่ง ทางตะวันตก และพื้นที่ทั้งหมดของรัฐอิลลินอยส์, ไอโอวา, มิสซูรีตอนเหนือ และบริเวณลุ่มแม่น้ำ มิสซูรีของรัฐเนบราสกา พื้นที่ในเขตนี้เป็นที่รกรากุ่ม มีแม่น้ำไหลผ่านหลายสาย เช่น วาเบช (Wabash ในอินเดียน่า), อิลลินอยส์ (ในอิลลินอยส์) มิสซูรี (ไหลผ่านรัฐมิสซูรีและเป็นพรมแดน กับรัฐมิสซูรีกับอิลลินอยส์) จึงทำให้มีดินตะกอนธารน้ำ ลักษณะอากาศส่วนใหญ่ในเขตนี้จัดอยู่ในรูปแบบขั้นภาคพื้นทวีปที่ถูกร้อนมีอุณหภูมิสูง

พื้นที่ 4 ใน 5 ของเขตนี้เป็นพื้นที่เกษตรทำการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ อาจกำหนดได้ว่า ประมาณ 2 ใน 3 ของพื้นที่ในเขตนี้ใช้ทำการเพาะปลูกข้าวโพดและส่วนที่เหลือใช้ทำการเลี้ยงสัตว์ เช่น โคเนื้อ โคนม และ สุกร และสัตว์ปีก

การเกษตรพานิชย์ในเขตนี้ได้รับการพัฒนาและประสบผลสำเร็จเป็นอย่างสูง พืชที่เป็นพื้นฐาน ได้แก่ ข้าวโพด ซึ่งสามารถขึ้นได้ในพื้นที่ที่มีฝนตกระหว่าง 25-40 นิ้ว และ อุณหภูมิในฤดูร้อน เฉลี่ยระหว่าง 70° F - 80° F มีระยะเวลาเพาะปลูกที่ปราศจากน้ำค้างแข็ง ซึ่งจะทำอันตรายแก่พืชระหว่าง 120-150 วัน การเปลี่ยนพันธุ์ไปใช้ข้าวโพดพันธุ์ผสม (Hybrid Corn) ทำให้มีลำต้นแข็งแรง เช่น พันธุ์ Dent (ข้าวโพดหัวมุขเป็นข้าวโพดพันธุ์ใหญ่ที่สุด) ส่วนใหญ่นำไปใช้เลี้ยงสัตว์ และพันธุ์ Flint (ข้าวโพดหัวแข็งมีเมล็ดใหญ่ฝักยาวเรียว มีเมล็ดหลายสีบนฝักเดียวกัน ใช้ทำเบ Pang) ได้ช่วยส่งให้ผลการผลิตสูงถึง 60 บุชล ต่อบ้านที่ 1 เอเคอร์ (1 บุชล = $32\frac{1}{2}$ ลิตร) ในเขตนี้สามารถผลิตข้าวโพดได้ถึง 1 ใน 5 ของปริมาณข้าวโพดที่ผลิตได้ในสหรัฐอเมริกา อย่างไรก็ได้ ข้าวโพดมีได้เป็นพืชรัญญาหารชนิดเดียวในเขตนี้ ได้มีการปลูกถั่วเหลืองอย่างกว้างขวางด้วย และสามารถผลิตได้ประมาณ 1 ใน 3 ของผลผลิตทั้งหมดในประเทศ มีการปลูกข้าวสาลีกุ่มใบไม้ผลิและข้าวโอ๊ตในพื้นที่ทั้งตอนเหนือของเขต ข้าวสาลีกุ่มหนava (ทั้งชนิดแข็งและอ่อน) หญ้าอัลฟ้า และถั่วชนิดอื่น ๆ ในพื้นที่ทางตอนใต้ มีการปลูกหญ้าเย็บ ซึ่งเป็นพืชที่มีคุณค่าเป็นลำดับที่ 3 รองจากข้าวโพด ถั่วเหลือง กระเจาทั่วพื้นที่ การเพาะปลูกเป็นไปในรูปของการปลูกพืชหมุนเวียนและการปลูกพืชหลายชนิด ในท้องที่ต่าง ๆ กัน การเพาะปลูกพืชในเขตนี้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันกับการเลี้ยงสัตว์ แม้ว่าข้าวโพดจะเป็นพืช